

Giới thiệu H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!

Bạn đang đọc truyện H...o..t boy ? Rắc rối đây, chạy mau!!! của tác giả fairy_galaxies trên website đọc truyện online. “- Hot boy? Chỉ là một cậu chàng đẹp trai, nhà giàu, cùng lắm thì học giỏi và chơi thể thao tốt,... có gì đâu mà mọi người cứ phải hôn ha hôn hờ thể nhỉ! - Đúng đúng, nói rất đúng em yêu!!! - Thôi ngay, ai là em yêu của cậu! Cái đồ... Rất nhiều người trong chúng ta nghĩ rằng “hot boy” chính là hoàng tử của hiện tại, một thực thể hoàn hảo bước ra từ những câu chuyện cổ tích. Nhưng thực tế thì, cái danh ” Hot boy” ấy chỉ là do mọi người tự gán vào cho những chàng trai nổi – bật – hơn – bình – thường ấy thôi. Con người chẳng có ai hoàn hảo, “hot boy” cũng vậy. Haizz chẳng những mang rắc rối đến cho người khác mà bản thân các hotboy cũng gặp không ít những phiền phức. Đúng là... Với tôi, hotboy là cả tá những rắc rối đây! Á a, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay kìa, chạy thôi, chạy mau thôi !!!

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Begin

6h45'

“AAAAAAAAA!!!”- Cả căn phòng như rung chuyển, mà độ rung của nó phải tính bằng... richter. Tôi- Nguyễn Hoàng Linh Đan, học viên năm nhất Học viện Royal chẳng nhẽ ngay thứ 2 đầu tiên đã đi học muộn thế này sao? Còn nhớ ngày nhập trường hôm đó...

- Nguyễn Hoàng Linh Đan!!! Em có nghe tôi nói gì không đó?

- Dạ, tại trường mình to và đẹp quá, nên em...- Tòì, lúc đó đang đứng ngẩn ngơ trước tấm biển ”HỌC VIỆN ROYAL” đẹp như mơ án ngữ ngay gần bên cạnh cánh cổng to oành son màu xanh rêu cổ kính. Mới nhìn qua, chắc ai cũng nghĩ nó phải có thâm niên cả trăm năm là ít ấy chứ, thế mà tôi thì lại chẳng biết nó “mọc” ra ở đây khi nào. Cái trường Đại học kiểu này tôi tưởng chỉ có trong mấy quyển truyện mà tôi hay đọc cho bọn nhỏ gần nhà nghe thôi chứ. Một ngôi trường dành cho quý tộc, trường của con nhà giàu... Ôi, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy đau đầu rồi. Nhà tôi không nghèo nhưng cũng chẳng giàu có gì, sao mẹ tôi lại cứ nằng nặc bắt tôi phải vào đây học cơ chứ, tiền học mỗi tháng đến cả nghìn \$ ấy. Hic... nếu mẹ có thừa tiền sao không cho đưa con nghèo khổ đáng thương này đi ???

- Không nói nhiều, bây giờ em đi theo tôi lên phòng hiệu trưởng trình diện, sau đó tôi sẽ dẫn em lên phòng kí túc xá!

Thế là con bé lếch thếch túi lớn túi bé tôi lại chật vật kéo chiếc valise nặng trĩu lên phòng hiệu trưởng, trong khi cô Giám thị (cái người đang dẫn đường cho tôi) lại thành thoi đi trước, chẳng hề có ý định giúp đỡ. Tiếng gót nện xuống sàn đá cộp, cộp đều đều như muốn ru ngủ vậy...

Phòng Hiệu trưởng...

- Em là Nguyễn Hoàng Linh Đan, học viên năm nhất khoa TTVXC 41, lớp RA3970

- Vâng thưa thầy.(thực ra thì tôi có nhớ mấy cái tên dài ngoằng kia đâu chứ, kì cục, may mà có tấm thẻ học viên đeo trước ngực đây này...)

- Em có biết mình vào đây sẽ phải làm những gì không?

- Dạ thưa thầy, tất nhiên là phải học hành chăm chỉ, chấp hành tốt mọi nội quy, và... đóng học phí đầy đủ ạ!- Tôi hùng hồn tuyên bố mà không để ý thầy hiệu trưởng đáng kính đang rất tao nhã uống một ngụm trà...

- Phì... Thôi được rồi, em biết dc như vậy là tốt. Học viện Royal... bla.. bla...@##%>%%^#

Sau một hồi nghe về tiểu sử của trường đến chóng cả mặt, tôi đứng nghiêm theo kiểu chào cờ, đồng dạc bày tỏ xúc cảm của mình:

- Em rất tự hào vì dc làm một học viên của Học viện Royal, em nhất định sẽ cố gắng hết sức mình để không làm hổ danh trường!

- Được rồi, giờ em có thể ra ngoài, cô Jane chắc cũng đợi khá lâu rồi.

- Dạ em chào thầy ạ!

Tiếp tục kéo lê chiếc valise như thể dc nhét vào đó cả căn phòng nhỏ nhỏ của mình ra khỏi phòng hiệu trưởng, trong lòng tôi thần nhủ sao không lâu thêm chút nữa cho bà cô...trẻ ngoài kia đợi đến rã chân luôn. Ai biết chẳng có tinh thần tương thân tương ái gì cả!

- Nào, bây giờ tôi sẽ đưa em lên nhận phòng. Phòng của em là phòng 205. tầng 3.

Xách đồng hồ của mình đã khô, lên đến nơi còn khô hơn. Phòng của tôi có 2 người, giờ thêm tôi nữa là 3, đều là con gái cả (tất nhiên), chỉ có điều, hình như...tôi không dc chào đón lắm thì phải.Hai cô bạn cùng phòng tên Kim và Như, tên ở học viện là Susan và Lia. Lúc tôi đến, Lia (Như) có chạy đến

giúp tôi mang đồ về chiếc giường trải ga trắng trong cùng, sau đó tự giới thiệu về mình rồi... đi đâu mất tiêu. Susan (Kim) chỉ nói mỗi một câu.” Chào bạn, tôi là Kim, mọi người thường gọi là Susan.” và thế là chấm hết luôn cho cuộc hội thoại. Thực ra tôi vốn không phải đưa nói nhiều cho lắm, nhưng mà có cần phải thế này không? Đứng là khóc không ra nước mắt!

Thu xếp xong hành lý, vừa ra đến cửa tôi lại gặp ngay gương mặt rai đầy hắc tuyến cùng với cặp kính chuẩn chuẩn bụi chẳng của cô Giám thị Jane. Nhìn thế này thì ai dám bảo cô ấy mới 26 tuổi cơ chứ. Chẳng nhẽ giám thị ai cũng phải dữ dằn thế sao?

- Cô... tìm em ạ?

- Phải, lúc này còn quên chưa đưa em nội quy của trường. Đây, em xem đi và nhớ cho kĩ vào. Tôi đi trước.

Cầm tờ gấp ép plastic phẳng phiu trước mặt, tôi đọc chậm chậm từng dòng, cố gắng nhớ cho bằng hết tất cả. Có tất cả là 55 quy định và cuối trang là dòng chữ in đậm nổi bật:

” Bất cứ học viên nào vi phạm nội quy sẽ bị phạt dọn nhà vệ sinh 1 tháng!”

” Bất cứ học viên nào vi phạm nội quy sẽ bị phạt dọn nhà vệ sinh 1 tháng!”- Thôi chết tôi rồi!!! Kết thúc hồi tưởng, tôi cuống cuống làm vệ sinh cá nhân rồi xách cặp chạy thẳng lên trường. Cũng may khu mà tôi học gần kí túc xá nữ nên cũng chỉ mất khoảng 5 phút cho việc chạy bộ. Vừa chạy, tôi vừa thắc mắc không hiểu sao Susan và Lia đi học rồi lại không gọi mình một tiếng cơ chứ, dù gì thì cũng là bạn cùng phòng mà, hic hic.

7h00 là chuông báo tập trung, còn 4 phút nữa, thế là tôi tạm thời đã qua vùng nguy hiểm rồi! Đang sung sướng chạy như điên lên cầu thang thì...

” Rầm!!!”

- A...

- Ui...

Cặp một noi, người một nẻo! Chính xác là tôi đã va phải một ai đó đang đi theo hướng ngược lại. “Đây là đâu chứ, học viện quý tộc Royal đây!”- Trước khi ngã đầu lên nhìn kẻ mình vừa đâm phải, tôi tự nhắc nhở mình, sau đó cố tìm một lời xin lỗi lịch sự nhất:

- Hic, xin lỗi bạn, tôi không cố ý đâu, vì đang vội nên...

- ...

Kẻ đó khá là cao, vì đứng ngược sáng nên tôi cũng không rõ mặt lắm, chỉ thấy dc mái tóc bạch kim cực kì nổi bật. Nhưng mà tôi cũng chẳng dc nhìn lâu vì liếc qua tôi trong... 1s, anh chàng đó đi thẳng. Gì thế này, sao ai cũng thích bơ tôi đi hết vậy? Tôi vội vã nhấc cặp lên và tiếp tục phi thật nhanh vào lớp.

” Rengggggg !”

Và tôi đã kịp ngồi vào chỗ của mình khi còn đứng 5s. Phù, may chưa!

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đầu Tiên*, *Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Rắc Rối Đầu Tiên

Thế là đã dc gần nửa tháng tôi vào học tại học viện Royal này rồi. Mọi thứ diễn ra cũng khá là suôn sẻ, ít nhất là cho đến bây giờ. Tôi bây giờ có tên thường gọi là Judy, vì hình như ở đây ai cũng có một tên tiếng Anh để gọi thay cho tên tiếng Việt nên tôi cũng tự đặt cho mình một cái tên vậy, nghe cũng hay hay đấy chứ! Điềm lại những ngày đã qua một chút nhè: Tôi ăn dc, ngủ dc (nhưng ko dậy muộn nữa rồi vì đã hình thành dc đồng hồ sinh học khá là đúng giờ), học hành cũng khá ổn, uhm... quan trọng nhất là đã có dc 3 người bạn với 3 tính cách khác nhau, rất đặc biệt: Susan lạnh lùng, Lia dễ thương và Rei kì quặc. Rei thực ra có tên là Lê Hoàng Minh, nghe có vẻ con trai nhưng là 1 girl 100% luôn nhè. Rei theo phong cách tomboy, tóc màu hạt dẻ ấn tượng, cười thì duyên quá trời luôn. Cái nụ cười ấy không biết đã lấy đi trái tim của bao nữ sinh ở đây rồi. Haizzz và đây chính là điểm kì quặc của cô nàng đây: thích dc mọi người nhầm là con trai (ôi tôi ngất mất thôi), quan trọng là lúc nào cũng kè kè bên tôi, còn ” Em yêu, em yêu” này nọ nữa, phiền mà ngại muốn chết!

- Này Rei, tớ muốn hỏi cậu một chuyện!

- Ô, gì thế Judy?

- Cậu... có phải là ... les ko?

-... CÁI Gì !!! Này em yêu, ko nên nói Rei như thế đâu nhé, Rei giận đấy!

- Thì đây thay, suốt ngày gọi người ta là ” Em yêu” nghe kì quá, lại còn ăn mặc, đi đứng thế kia nữa...

- Thứ nhất, không phải ai Rei cũng kêu là ” Em yêu” đâu nên Judy phải thấy là mình thật may mắn đấy. Thứ hai, đây gọi là phong cách, phong cách Tomboy, tự nhiên lại có les gì ở đây.

- Thế thì hay hôm nào Rei thử... thay đổi phong cách tí nhé, thí dụ như, mặc đồng phục nữ chẳng hạn.

- Không! Never! No! None! Rei không thích và cũng ... không dc phép.

- Hả?

- Thôi không có gì, đến một lúc nào đó Rei sẽ nói mọi chuyện cho Judy nghe, còn bây giờ Rei có việc nên đi trước đây, Judy cũng về lớp đi nhé.

Bỏ mặc cái đĩa đang mất chữ O, mồm chữ A lơ lơ trôi đi, Rei nói một mạch rồi bỏ đi luôn. Tội thì cứ đứng trơ ra đấy với cả đồng những dấu hỏi chấm to đùng. Hình như, Rei có điều gì đó giấu tôi, nhưng thôi kệ đi, Rei bảo là sẽ nói cho tôi biết mà.

” Tin tin”

” Judy Judy,, ra san bong ro di, Princess của trường mình moi tu Anh ve, chuan bi di qua day ne, den nhanh nhe!”

Là tin nhắn của Lia, cô bạn này vẫn hay lanh chanh vậy đấy. Còn Princess, nghe nói là cháu gái cưng của Chủ tịch hội đồng nhà trường, tên là Carroll, đang du học bên Anh, chắc là hôm nay về. Mặc dù không hứng thú lắm với mấy vị tiểu thư nhà giàu này nhưng Lia đã gọi nên tôi vẫn quyết định chạy ra sân bóng rổ của trường xem sao.

- Oa oa, Princess! Princess!!!

- Công chúa đã trở về!

- ...

Cả sân bóng rổ ngập tràn những bó hoa và lời hò hét của mọi người. Có vẻ cô công chúa này rất dc các học viên ở đây coi trọng và yêu mến thì phải. Còn tôi thì dù đã cố gắng chen lấn hết sức nhưng cũng chẳng nhìn dc đến tà váy của Carroll, chỉ thấp thoáng một màu hồng phấn kiêu sa mờ ảo. Hết! Lia thì có khá hơn một chút là đã kịp nhìn dc ... anh chàng vệ sĩ đẹp trai đi sau Princess. (Hic hic, không biết rốt cuộc cô nàng gọi tôi ra là để xem ai đây?)

- Này Judy, cậu có ấn tượng gì về cô công chúa của chúng ta không?- Lia vừa mân mê mấy cánh hoa giấy rơi dưới sân trường vừa hỏi.

- Chẳng nhìn thấy gì thì lấy đâu ra ấn với chả tượng. Haizzz tớ chỉ nghĩ chắc là Princess rất dc mọi người yêu quý thì phải. Cô ấy nhất định rất tốt bụng!

- Cũng không hẳn thế đâu – Lia cười buồn- Đôi khi con người thực sự không tốt đẹp dc như cái vỏ bọc vô hình mà họ tạo ra. Judy, cậu đừng quá tin vào những cái hào nhoáng bên ngoài mỗi người nhé.

- Hả, sao Lia hôm nay triết lý quá vậy?

- uhm, cũng không có gì, thôi mình vào lớp đi!

- ...

Thêm một dấu hỏi nữa cho ngày hôm nay. Vừa chạy về lớp, tôi vừa suy nghĩ: Có vẻ Lia không vui lắm khi cái cô công chúa Carroll kia về thì phải? Vậy sao lúc nãy còn gọi tôi ra tham dự cái buổi chào mừng Princess trở về kia nữa chứ? Chẳng nhẽ chỉ để xem anh chàng vệ sĩ đẹp trai kia thôi sao?

Tôi học cùng lớp với xô nàng lạnh lùng Susan, bên cạnh là lớp của Lia và tầng trên là lớp của Rei. Nghĩ cũng thấy chán. Ở trường tôi chỉ thân với mỗi Lia và Rei nhất thôi, thế mà lại khác lớp. Ngồi cạnh tầng băng Susan thế này, chẳng khác gì ngồi một mình, không nói chuyện, không cười đùa, cùng lắm thì hỏi bài nhau thôi. Những ngày này của tôi có lẽ sẽ cứ êm ả mà trôi qua với : Sáng lên trường học bài, trưa vật vờ trong canteen ăn uống và giúp đi Lan rửa bát, chiều ở trong kí túc xá tự học, tối ngồi lướt web rồi đi ngủ như thế nếu như ngày buổi chiều hôm ấy...

” Rằm!”

- A, xin lỗi bạn nhé!- Cô bạn tóc xoắn dài sau khi đắm sầm vào tôi thì quay lại nói một câu rồi chạy biến, bỏ lại tôi nằm sổng soài trên mặt sân đá hoa cương lạnh ngắt dưới chân cầu thang. Gì chứ, tôi đã đi sát vào mép tường để tránh các công tử tiểu thư quyền quý xô vào rồi mà vẫn có người cứ lao

vào là sao? Haizzz tôi lồm cồm bò dậy, chợt phát hiện một tờ giấy màu hồng dc cuộn tròn và buộc bằng một dải ruy băng đỏ nằm lóc ngay bên cạnh chỗ tôi ngã. Tờ mờ, tôi nhặt lên ngó nghiêng xung quanh xem có ai đi tìm không thì trả lại nhưng mà chẳng có một ai cả, vắng toe.

”Gửi Nguyễn Hoàng Linh Đan (Judy)”, một dòng chữ nhỏ nhắn(chắc là viết tay) phía góc của tờ giấy bỗng đập vào mắt tôi. Thoáng nghĩ đến cô bạn mới va vào mình ban nãy, rồi cười. ”Chep chep , chắc là đưa cho mình cái này đây mà. Đúng là trường của quý tộc, cái gì cũng lạ!”. nhưng nụ cười ấy cũng ko giữ trên môi tôi dc lâu, bởi ngay khi mở tờ giấy cuộn như một phong thư thời cổ kia, tôi ngỡ ngàng đến sững sờ...

”Nguyễn Hoàng Linh Đan! Cô nghĩ mình là ai mà giờ cái trò cũ rích ấy ra để tiếp cận bạn trai của tôi . Đũa mốc mà chòi mâm sơn! Đọc cho kĩ đây, từ nay tuyệt đối không dc đến gần hotboy Danny nữa, nếu mà còn cố tình thì hậu quả... ráng mà chịu!”

Ôi trời, gì nữa đây? Ai lại gửi cho tôi cái thư ”đe dọa” khó hiểu thế này cơ chứ? Tôi tiếp cận bạn trai của ai bao giờ, lại còn hotboy Danny? Anh ta là ai tôi còn chẳng biết nữa là .Haizzz, ba đầu hỏi chằm cho một ngày, thế là quá đủ rồi đây!!!

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lại Là Hotboy, Số Tôi Đúng Là Số Con Chó Mực !!!

Cầm lá thư và lơ ngơ trở về phòng, tôi ko sao thời nghĩ đến những điều viết trong đó. Thấy lạ, Lia liền hỏi ngay khi tôi vừa bước ra khỏi phòng tắm:

- Judy, chiều nay cậu đi đâu mà về muộn thế? Có chuyện gì à?

- Chiều tớ có qua thư viện mượn mấy cuốn sách. Uhm, mà cậu biết Danny là ai không?

- Ôi trời, hotboy năm hai trường mình đây mà cậu không biết à? Anh ấy vừa đẹp trai, học giỏi, chơi thể thao rất cừ, nhất là bóng rổ và bơi lội ý. Nhà cũng khá là giàu đấy nhá, chỉ mỗi tội...

- Lạnh lùng, ít tiếp xúc thân thiện với mọi người nên ngoài sơ yếu lý lịch ra thì chẳng ai biết gì về cậu ta cả! – Susan tiếp lời, trong khi vẫn tiếp tục gỡ nốt những dây lệnh dài ngoằng của pascal.

- Mà sao tự nhiên Judy lại hỏi vậy?

- Hu hu oa oa, các cậu xem cái này đi.

Nói rồi tôi liền đưa lá thư kì quái ám ảnh tôi từ chiều đến giờ cho hai cô bạn cùng phòng. Khỏi phải nói, tụi nó cũng bất ngờ như tôi.

- Sao cậu lại có cái này? – Lia hỏi tôi trong khi mặt đã xanh mét.

- Tớ... Có một bạn nữ va vào tớ ở chân cầu thang rồi sau đó để lại lá thư ấy.

- Haizzz tốt nhất là cậu nên tránh xa anh chàng hotboy ấy ra như lời cô gái trong thư nói.

- Judy à, tớ cũng nghĩ như Susan ấy, cậu mà thấy anh chàng đó là phải chạy thật xa đi nha, phạm vi... ít nhất là 10m.

- Hơ hơ, nhưng mà tại sao chứ? Tớ còn chẳng biết mặt mũi anh ta ra sao, thế mà lại có người dọa nạt tớ thế này. Chẳng hiểu gì cả!

Thực sự bức xúc rồi đấy, tôi chỉ vừa mới đến đây thôi mà, sao lại đắc tội với thiên kim tiểu thư nhà nào rồi, hu hu.

- Thì là như thế đấy. Thực ra trước giờ chưa từng nghe nói hotboy Danny có người yêu, cũng không thấy anh ta đi chung với cô gái nào bao giờ. Tự nhiên lại mọc ở đâu ra bạn gái mới kì ha. Susan, cậu nói xem.

- Tôi không quan tâm, những gì cần nói thì đã nói hết rồi.

- ...

- ...

Tôi và Lia nhìn nhau, lắc đầu rồi ai vào việc nấy. Lia đi tắm, còn tôi cũng mau chóng lau khô tóc. Thôi vậy, có nghĩ nữa cũng không ra ai mà, cứ làm như trong thư vậy, tôi giờ chỉ xin hai chữ: BÌNH YÊN thôi, hot với chả boy, rắc rối, rắc rối quá!

Chẳng hiểu sao bệnh đau dạ dày của tôi lại tái phát, thành ra hôm nay dù đi Lan làm nhiều món mới rất ngon nhưng tôi thì lại chỉ dám lấy ít cơm và canh ăn cho qua bữa. Khổ, thật là khổ mà.

- Oa oa, hotboy Danny kia!

- Danny, Danny...

- Tam đại thần nữa kia!!!

Cả canteen bỗng nhiên nháo nhào cả lên. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa khi 3 cái người dc gọi là “Tam đại thần” kia bước vào.

- Ôi ôi các anh cứ ngồi đợi một chút đi, cần gì cứ để bọn em mua cho!

- ...

Lia ngó ngó đám đông đang bu lấy các anh chàng rồi quay sang hỏi tôi lúc này đang hết sức tập trung ăn nốt phần ăn của mình.

- Sao hôm nay họ lại vào đây mua đồ ăn thế nhỉ?

- Ui trời ai mà biết chứ, tớ không quan tâm!

- Ủ, việc của họ thì liên quan gì đến mình đâu nhỉ, ăn thôi.

Và tôi sẽ vẫn cố gắng để ăn ngon lành hết sức có thể trong khi cái dạ dày tiếp tục biểu tình thế này cho đến khi thấy anh chàng tóc bạch kim ngồi cách chỗ chúng tôi 2 bàn hình như... cứ nhìn chăm chăm chúng tôi này giờ, đến khi tôi quay sang thì lại giả là nhìn đi chỗ khác.

- Lia Lia, cậu biết cái gã tóc bạch kim bên kia là ai không?

- Đâu, ai cơ? – Lia nhìn về phía tay tôi chỉ và ... – Ôi, hotboy Danny đấy! Anh ấy ngồi xuống lúc nào thế nhỉ?

- Phụt... ngụm nước canh bay ra khỏi miệng tôi không chút thương tiếc.

Lia vội vàng lấy khăn giấy cho tôi, không khỏi trách tôi bất cẩn.

- Mất hình tượng quá Judy ơi.

- Cậu quên anh ta là kẻ khiến mình vô cớ bị nhận ”chiến thư đáng ghen” đấy à.

- Ờ nhỉ, nhưng sao tự nhiên cậu lại nhìn Danny thế, không phải nhận ra người quen chứ?

- Chắc là có quen đấy, xem nào ... uhm, thứ 2 tuần trước mình có vô tình va phải anh ta lúc chạy lên cầu thang ấy mà. Thế cũng bị xem là cố ý tiếp cận à?

- Với một số người thì là như thế...

- Thôi thôi lát về phòng tớ với cậu nói chuyện sau nhé, tớ ... chuồn đây.

Nói rồi tôi ba chân bốn cẳng “lướt” nhanh khỏi canteen trước khi để “người yêu” của hotboy nhìn thấy mình ở cự li gần anh ta như thế. Haizzz, Lia đã nói gì nhỉ, à, phải cách xa 10m. Là 10m đấy!!!

Về đến phòng, điều đầu tiên mà tôi cảm thấy là... hồi hận quá. Vì sao ư? Chính là bởi chạy vội quá mà quên mất chưa mua nước, mà bình nước trong phòng thì sáng nay đã hết rồi. Không có nước thì sao uống thuốc dc đây? Thảm, thảm thật rồi!

- Alo, Lia ơi, cậu...

- Ui, Judy à, tớ phải lên văn phòng đoàn bây giờ, họp khẩn cấp đấy, chiều gặp sau nhé.

Tút ...tút...

- Ồ...

Haizzz thế này thì đành gọi cho Rei vậy.

- Alo Rei ơi...

- Em yêu à, Rei đang bận, lúc khác nói chuyện nhé. Bye bye.

Tút tut...

- AAAAAAA !!!

Chẳng nhẽ lại gọi cho tăng băng Susan? Thôi đi, hôm nay sao lại dc ngày ai cũng bận hết thế nhỉ, hay số mình là số con chó mực???

Ngó nghiêng một hồi, tôi quyết định vẫn phải liều mình quay lại canteen mua nước trước khi hết corn trong bụng. Bị bệnh đúng là phiền phức, còn phải uống thuốc đúng giờ nữa chứ. Công nhận gặp phải hotboy đúng là xui xẻo thật. Đầu tiên thì là nhận dc một lá thư đầy mùi thuốc súng, tiếp theo là bệnh dạ dày tái phát, rồi thì sặc canh, và bây giờ thì phải chạy 3 tầng lầu chỉ để mua chai nước! Lần sau mà thấy hotboy thì phải chạy thật nhanh mới dc, càng xa càng tốt!!! Nhưng chắc hẳn bạn đã nghe câu ”Tránh vô dưa, gặp vô dưa” rồi nhỉ? Và tôi, bây giờ chính là bị câu thành ngữ đó ”ám” vào thân đây. Một anh hotboy đã đủ mệt rồi, giờ lại thêm một hotboy nữa...

” Rầm... bịch... cốp”

Chuối tiếng động vang lên dù không lớn nhưng cũng đủ để có hai con người ”chấn động”. Thì đầu tiên là tôi va vào một ai đó với tốc độ tên lửa (cả hai người đều đang chạy mà), sau đó túi đồ của cả hai rơi xuống cùng với cái mông tôi hạ cánh” an toàn” bắt chuyện với Thổ công, cuối cùng tôi cố gắng đứng lên thì va tập 2 vào cằm của kẻ kia lúc đó không biết đang định làm gì mà lại cúi xuống. Và thế là...

- A...

- CÔ ĐI ĐÚNG KIỂU GÌ THẾ HẢ ???

- Ô, xin lỗi...anh, tôi không cố ý đâu. – Tôi ”mếu máo” cúi gầm mặt không dám ngẩng lên vì sợ lại va thêm lần nữa.

- Được lắm, ngẩng đầu lên cho tôi xem nào!

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời anh ta và suýt chút thì tá hỏa lên khi phát hiện hình như... anh ta vừa nãy đi cùng Danny. Tức là lại một anh chàng H...o...tboy nữa.” Oh my ghost!!!”- Tôi chỉ biết rên thầm trong đầu, rồi chấp nhận sự thật là có lẽ số mình đúng là... chó mực.

- Cũng không đến nỗi nào.- Anh chàng tóc nâu đang đứng trước mặt tôi đây xoa cằm, sau đó nhìn cái thẻ học viên trước ngực tôi rồi phán – Nguyễn Hoàng Linh Đan nữa à, tôi sẽ nhớ cái tên này đấy.

Rồi cũng như Danny, anh ta nói xong và đi thẳng luôn không thèm quay đầu lại, bỏ luôn túi đồ rơi dưới đất. Hotboy ai cũng thế này à? Tò mò, tôi mò thử cái túi ra thì, ôi thôi, nào snack, nước ngọt, nước khoáng, lại cả khoai nướng.... quá trời đồ ăn đồ uống luôn, thế mà bỏ lại, phí quá. Tôi thì vẫn luôn ghi nhớ lời bà nội dạy ” Không dc lãng phí của zời”, cái này có phải của zời không tôi cũng chẳng quan tâm gì cho một, người ta không cần thì mình lấy vậy, dù sao chúng cũng không có tội lỗi gì mà phải vứt bỏ cả. Nghĩ sao làm vậy, tôi ung dung xách cả hai túi đồ về phòng mà không biết rằng sau lưng mình có một cặp mắt vẫn dõi theo từng cử chỉ của mình nãy giờ, và cho đến khi tôi đi khuất, khỏe mỗi người đó khê cong lên. ” Nguyễn Hoàng Linh Đan”

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Rei Trở Về

Sau cái bữa va chạm hôm ấy, dĩ nhiên là cả 3 đứa phòng tôi dc hả hê vs cả đồng đồ ăn đồ uống ” từ trên trời rơi xuống” ấy rồi. Thực ra thì cũng có chút áy náy, nhưng ... kệ đi, dù sao anh chàng hotboy đó cũng không thấy đến tìm tôi ... đòi lại mà. Nghĩ lại thì cái gã đẹp trai tóc nâu đó cũng không đến nỗi tệ, ít ra cũng không coi như... con ruồi mà bơ đi như Danny. Há, gì thế này, tự nhiên lại nhớ đến anh ta, mái tóc bạch kim, đôi mắt màu cà phê ... nghĩ thôi cũng thấy.. đủ rắc rối rồi! Khổ thân anh chàng vì có cô bạn gái ghen kinh khủng như thế, hèn gì lúc nào cũng phải chưng cái bộ mặt lạnh như kem ấy ra. Mà mấy ngày nay các hotboy trường tôi cứ như bốc hơi khỏi trái đất này vậy, không có ở sân bóng, cũng không ghé vào canteen, ... Thế lại càng hay, tôi đã có lại dc những ngày BÌNH YÊN !!! Ôi hạnh phúc quá!

- Em yêu của tôi nhớ tôi không?- Vẫn là cái bản mặt ” không đỡ dc” ấy, Rei khoác vai tôi đi thẳng vào canteen.

- Bỏ cái tay ra đi!- Tôi quay sang Rei trong khi cố gắng hất cái tay ” không phận sự” kia ra- Mà mấy ngày qua cậu đi đâu thế, lại chẳng liên lạc gì.

- À, thì cũng có chút việc, nhưng mà xong hết rồi *nói với dì Lan* dì ơi cho con mua 1 chai Ice vị đào nhé!

- Rei uống mấy loại nước này từ khi nào thế?- Tôi tròn mắt ngạc nhiên, vì trước đây Rei chỉ uống nước lọc và một số loại nước gì đó trong những cái chai riêng của nhà mạng đến, chưa từng động đến những thứ nước ngọt mà theo như quan gia của Rei là ” không tốt” thế này bao giờ.

- Mua cho Judy thôi.

Trả tiền xong, tôi và Rei ra ghế đá bên cạnh sân bóng rổ của trường ngồi nói chuyện.

- Sao Judy cứ thấy... hình như mình chẳng hiểu gì về Rei cả.

- Là vì chưa đến lúc thôi.- Rei cười, ánh nắng nhẹ nhàng của buổi chiều qua kẽ lá hắt vào gương mặt trắng hồng của cô ấy, lại thêm chiếc răng khểnh,...sao mà đẹp thế không biết. Haizzz giá mà Rei là con trai thì tốt biết bao! – Nhìn đủ chưa vậy?

Tôi đỏ mặt (mà sao phải đỏ mặt nhỉ, chỉ là đang ngấm cô bạn thân của mình thôi mà) vội quay đi chỗ khác.

- Hi hi, nhìn một tí thôi mà.

- Judy đang ước giá mà tôi là con trai đúng không?

” Sao mà cứ như đi guốc trong bụng mình vậy?” , tôi nghĩ thầm.

- Thực ra... nhiều khi Rei cũng ước giá như mình là con trai ... – Giọng Rei bỗng trầm hẳn xuống, buồn buồn, nhưng ngay sau đó thì – Haizzz nhưng mà đáng tiếc lúc sinh ra đã là con gái rồi, nếu không thì khối cô nàng sẽ không thoát khỏi tay Rei đâu, ha ha.

- Rei thôi cái bộ mặt điệu giả kia đi, con gái con đũa gì mà... Hầy, thế mà cũng đã có bao nhiêu tiểu thư đài các phải quỳ gối trước cái điệu giả kia cơ đấy, thật là bất công!!!- Ngay lập tức, tôi chưng ra toàn bộ sự bức xúc của mình. Dù hơi kì nhưng... ít ra Rei cũng có người yêu thích (theo kiểu thần tượng sùng bái) ấy, còn tôi ... hơn 18 tuổi đầu rồi mà có ai để ý đâu, hic, toàn bơ tôi đi không à.

- Nhưng cái Rei cần là một tình yêu đích thực chứ không phải mấy thứ thần tượng yêu thích về bề ngoài vớ vẩn ấy.

- ...

Một làn gió nhẹ mang theo một mùi hương ngọt ngào vừa thoảng qua... Tự nhiên tôi lại chẳng biết phải nói gì lúc này. Hết Lia, rồi lại Rei, và cả Susan nữa. Hình như ai cũng đều có những suy nghĩ, trải nghiệm của riêng mình, về tình yêu, cuộc sống. Còn tôi, sao lại chẳng có câu triết lý gì của mình thế này? Không dc rồi, tôi nay phải lên mạng hỏi bác Gô thôi.

- À, Judy biết cuộc thi “My Prince” tổ chức tháng tới chưa?

- ” My Prince”? “Hoàng tử của tôi” á?

- Hầy, gì mà phải ngạc nhiên thế. Năm ngoái trường đã tổ chức cuộc thi “My Princess” rồi, và có nhiều học viên đề nghị nên có thêm một cuộc thi cho các chàng trai nữa nên năm nay mới có cuộc thi này.- Rei ôn tồn giải thích,tay vẫn nhẹ nhàng gọt mấy lá me vừa rơi xuống đầu tôi.

- Lại còn có “My Princess” nữa cơ à. A,có phải Caroll đạt vương miện không? Thảo nào mọi người lại gọi cô ấy là công chúa.

- Nếu năm ngoái Judy vào học thì chắc ngôi vị Princess ấy đã là của cậu rồi.

- Ui, đừng đùa, mình sao làm công chúa dc chứ, mà cũng chẳng thích nữa, phiền chết đi dc. À, mà cuộc thi “My Prince” ấy chắc cũng như thi Hoa hậu nhỉ? Thế thì sẽ có phần thi “Trang phục truyền thống” này, ” Trang phục tự chọn” này, ” Ứng xử” này, uhm... à còn cả phần ” Áo...”, auuuuuuuuuu!!!

- Judy nghĩ đi đâu thế- Rei cười cười rồi thu cái tay vừa cốc đầu tôi về – Cuộc thi này không giống các cuộc thi sắc đẹp dành cho phụ nữ đâu. Nó sẽ có các phần thi nhỏ về thể thao, một vài bài kiểm tra về sự nhanh trí, kĩ năng xử lý tình huống, phần cho các thí sinh thể hiện tài năng và tất nhiên là cả phần thi ứng xử nữa. Quan trọng nhất vẫn là phần bỏ phiếu sau cùng. Người có số lượng phiếu lớn nhất sẽ là Prince của trường trong vòng 4 năm tiếp theo, cũng như Princess vậy.

- Nói một lèo, tóm lại thì... cũng thú vị đấy chứ!

Thích quá đi! những cuộc thi kiểu này tôi chỉ mới đọc qua trong mấy cuốn tiểu thuyết thôi, không ngờ cũng có thể dc thấy trực tiếp và dc bỏ phiếu cơ đấy!!!

- Hơ, trông cái mặt kia, có vẻ thích thú quá nhỉ – Rei khoanh tay, giả vờ giận dữ- Nhưng không có dc tư tưởng đến anh chàng hotboy nào trong đó đâu đấy nha, Judy chỉ dc có mình Rei thôi đấy!

- Èo, kinh quá, tớ sẽ chóng mặt mà đợi đến khi có một chàng bạch mã hoàng tử nào đó đến lấy đi trái tim của Rei xem Rei còn mạnh mẽ dc ko? Hu hu có người phụ bạc tôi. . .

- Cứ đợi đi, còn lâu nhá, ha ha

Và thế là, hai đứa chúng tôi lại rượt đuổi nhau vòng quanh sân bóng, chạy qua trái, rồi lại vòng sang bên phải. Tiếng cười hòa vào nhau, giòn giã không chút muộn phiền. Nhưng liệu sự vui vẻ, vô tư ấy sẽ giữ dc... trong bao lâu?

Chương 5: ” My Prince” Bắt Đầu Khởi Động

” Rầm! Rầm!!!”

- NÀO CẢ LỚP TRẬT TỰ NGHE THÔNG BÁO MỚI ĐÂY!

Sau một hồi đập bàn cùng ”gào thét” nhiệt tình, cuối cùng cô bạn Bí thư xinh đẹp Ann cũng tạm thời dẹp dc cái chợ vờ là lũ con gái lớp tôi.

Im ắng. Im ắng...

- E hèm- Ann hắng giọng- Ngày 25 tháng tới trường sẽ tổ chức cuộc thi ” My Prince”. Thể lệ cùng những thông tin chi tiết đã ghi đầy đủ trong thông báo này, lát nữa Ann sẽ phát cho mọi người đọc, bạn nam nào muốn đăng kí thì lên văn phòng đoàn gặp thầy Tom. Còn bây giờ có một việc quan trọng thể này: Lớp chúng ta dc nhà trường yêu cầu cử ra 20 bạn nữ để tham gia vào đội cổ vũ của trường, 1h30 chiều nay phải nộp danh sách rồi nên những bạn nào muốn tham gia thì tới đây ghi tên luôn.

Xì xầm xì xầm

- Ey, đội cổ vũ có phải là sẽ dc đứng gần sân khấu hơn không?

- Tất nhiên rồi, hơn nữa còn thường xuyên có mặt tại nhà thể thao đa năng để luyện tập suy ra chắc chắn là dc ngắm, thậm chí là nói chuyện với các anh chàng đẹp trai tham gia cũng nên...

- Ồ nhì, nghe nói đây là chỗ các thí sinh tham gia luyện tập và thi đấu mà.

- YEAH! Thể thì đăng kí thôi, đội cổ vũ muôn năm!!

Và sau chuỗi bàn bạc tính toán rất chi là kĩ lưỡng như thế, không phải 20 mà hầu hết toàn bộ con gái lớp tôi đều tập trung quanh bàn Ann. Cô bạn phải rất vất vả để chọn ra dc những gương mặt ” sáng giá nhất” đủ tiêu chuẩn tham gia. Gớm thật, còn kinh khủng hơn cả thi người đẹp nữa: nào là phải cao trên 1m60, cân nặng giới hạn không quá 50 kg, rồi cả... số đo, ngoại hình sáng một chút, vv và vv...Mệt! Nhưng trong số đó lại không có tôi và Susan. Tôi quay sang hỏi cô bạn lạnh lùng:

- Hey, sao cậu không đăng kí? Cậu mà lên ghi tên thì chắc chắn là dc chọn đầu tiên!

- Cậu nghĩ tôi ham hố mấy trò đó sao? Nếu cậu thích thì cứ tham gia đi.- Vẫn cắm mặt vào laptop, thậm chí còn không ngẩng lên nhìn tôi lấy 1 lần, Susan điềm nhiên trả lời.

- ...

Bí từ! Hay là không còn gì để nói? Thực hết chịu nổi tảng băng này mất thôi!!! Grừ...

Tại phòng tôi

Lia đứng trước gương, xoay đi xoay lại với các bộ váy lung linh của mình.

- Cậu có thể ngồi im một chỗ đi dc không? Chóng mặt quá!

- Xùy, Judy, cậu xem bộ này đã dc chưa? Hay tởm cái đầm dạ hội này nhé?

Tôi thở dài:

- Cậu định đi trình diễn thời trang đấy à? Tởm thấy cái váy nào cũng đẹp hết mà.

- Kệ cậu ta đi – Susan chen ngang, lần đầu tiên cô ấy đã chịu rời mắt khỏi cái máy tính chết tiệt kia để nói chuyện, cho dù không chỉ với mình tôi – Có người đang muốn gây ấn tượng thật tốt với các hoàng tử đêm 25/4 tới đây!

Cô bạn xinh đẹp dẫu môi:

- Các cậu đứng thật là, 4 năm mới có một lần, à không, chúng ta sẽ chỉ có 1 lần duy nhất để dc chiêm ngưỡng cuộc thi quy tụ đầy đủ các chàng trai trên cả tuyệt vời ở học viện Royal này thôi đây, ít nhất cũng phải để lại chút dấu ấn gì đó chứ.- Lật qua lật lại các bộ váy có đính kim sa lấp lánh, Lia tiếp lời-

Chẳng nhẽ các cậu định ra trường rồi mới quay lại ngắm các đàn em à? Haizzz thôi nào, lại đây chọn giúp tớ đi, mai tớ còn phải mua thêm ít phụ kiện nữa, mấy cái hay dùng để hết ở nhà rồi.

- ...

- ...

Có hai con người lại tiếp tục im lặng. Susan làm nốt phần bài tập về lập trình của mình, còn tôi híchic, đau đầu với đồng áo quần chất ngày một cao lên kia của Lia. Hu hu hu còn tận 1 tháng nữa cơ mà???

Luôn mấy hôm sau đó, tôi đến lớp trong tình trạng thường xuyên dc Chu công ghé thăm, tiếc là không dám hé răng ” tâm sự” với ông ấy nữa lời. Vì sao ư? Các bạn đi mà hỏi công chúa điệu đà Lia ấy! Ban ngày luyên thuyên chưa đủ (chúng tôi học khác lớp buổi sáng, buổi chiều tôi lại thường bị Rei lôi kéo đi chơi, không thì cùng lên thư viện đọc thêm tài liệu chuyên ngành), thế nên cứ đem đến là lại trèo qua giường tôi đòi ngủ cùng, ngủ gì đâu, toàn mượn cớ kể chuyện mấy anh chàng đẹp trai tập luyện ở sân bóng thôi. Haizzz, đến Rei cũng không chịu nổi mà hét lên với tôi:

- EM YÊU!! TỐT NHẤT LÀ CHUYỂN VỀ NHÀ REI Ở ĐI, CỨ THẾ NÀY THÌ CÓ KHÁC NÀO QUỐC BẢO TRUNG HOA ĐÂU CHÚ!!!

-Hu hu, thì Judy cũng có muốn như thế đâu, nhưng cũng tội cho Lia mà. Với lại mẹ mình không cho ra ngoài ở đâu.

Hôm ấy, trước lúc tôi xách đồng hành lý linh kinh lên ô tô để đến cái thành phố xa lạ này, mẹ tôi cứ không ngừng ặn dò: ” Bên ngoài không an toàn, nhất định con phải ở trong khu kí túc trong trường đây, mẹ sẽ thường xuyên gọi điện kiểm tra. Con gái lớn rồi, rời xa vòng tay của mẹ phải biết tự chăm lo bảo vệ mình nghe chưa?”. Tính mẹ tôi là thế đấy, 18 năm qua không khi nào bà thôi lo nghĩ cho tôi, từng chút một...

Chiều

Tôi đang lang thang tại sân trường thì một giọng nói ngọt ngào (nhưng với tôi thì chẳng khác nào giọng của hung thần) vang lên sau lưng khiến bỗng chốc khung cảnh lãng mạn trước mắt tôi bay đi sạch.

- Nguyễn Hoàng Linh Đan!

- Dạ có em!- Tôi đứng nghiêm giờ tay chào kiểu quân đội quay lại nhìn kẻ vừa gọi thẳng cả tên họ của mình. Đấy, biết ngay mà, là anh ta- người đã “cho không” tôi túi đồ ăn lần trước.

- Cô... thú vị thật đấy!- Hắn ta phì lên cười một cách rất... đẹp. Hic, sao mọi người xung quanh tôi ai cũng cười duyên hết thế này? “May mà mình có sức đề kháng tốt!”, tôi tự nhủ.

- Anh... gọi tôi có việc gì?

- Cứ có việc mới dc gọi sao? Tôi đi ngang qua đây, thấy cô nên gọi lại thôi chứ cũng chẳng có việc gì cả.

- ...

May quá, tôi còn tưởng anh ta quay lại đòi cái túi ấy chứ. Ăn vào bụng hết rồi, trả sao giờ? Tiền tiêu vặt tháng này mẹ tôi còn chưa gửi lên nữa. Phù phù!!

- Tôi đã nói mà, cái tên này nhất định tôi sẽ ghi nhớ đấy!

Nói rồi anh ta nháy mắt với tôi. Ôi trời, đã cười rồi còn chưa đủ hay sao mà còn... như thế nữa.” Thịch.. thịch... thịch...”, tim tôi đập mạnh quá trời.

- À, mọi người hay gọi cô là Judy đúng không, vậy tôi cũng gọi cô như thế nhé, Judy!

“Còn xin phép gì nữa, anh gọi rồi đấy thôi!”

- Uhm, cũng dc, nếu anh muốn – Tôi nói với vẻ khách sáo.

- Tôi là Quân, Trần Mạnh Quân, nhưng mọi người hay gọi tôi là Ryan.

- Ồ, thế à.

- Cô là người con gái đầu tiên trong ngôi trường này biết dc tên thật của tôi đấy.

- Uhm... há, sao lại...

- Thôi, tôi có việc phải đi trước đây. Sắp tới sẽ cần đến sự giúp đỡ của cô đấy!

- ...

Nhanh như một con gió, anh chàng hotboy đó biến mất khỏi tầm mắt tôi. Cái dáng cao cao cùng mái tóc nâu gọn gàng khuất dần sau hàng băng lăng. Xa xăm...

Anh ta nói như thế là sao?

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trợ Lý Cho Hotboy ?!

Café Ami

Ba chàng hotboy của học viện Royal đang ngồi lặng lẽ trong một góc khuất của quán café. Đã quá quen thuộc với không khí tưng bừng mỗi khi có sự hiện diện của mình, những tiếng hò reo hay những cái nhìn đầy ái mộ cũng không đem lại cảm thấy hứng thú nữa, ”Tam đại thần” quyết định chọn chiếc bàn trong cùng, vừa hay có thể thoải mái nhìn từng giọt nước mưa hắt qua lớp cửa kính thủy tinh trong suốt mờ ảo.

- Hey, Ryan có gì vui kể cho bạn bè nghe đi! – Billy, anh chàng với mái tóc đen xoăn nhẹ cùng má lúm đồng tiền rất duyên nhún nhử cười khi thấy bạn mình bỗng nhiên trầm tính lạ.

Vẫn xoay xoay trong tay ly cocktail xanh ngọc, Ryal cũng khẽ cười:

- Thực ra... cũng không có gì, chỉ là tớ mới quen dc một cô gái rất thú vị!

- Rất thú vị ???

Lúc này không chỉ Billy tròn mắt ngạc nhiên mà cả Danny trước giờ vốn dc xem là ”tàng băng di động“, chẳng bao giờ quan tâm đến những chuyện tình cảm ”vớ vẩn” thế này cũng đã đặt quyển tạp chí kinh tế xuống bàn, im lặng lắng nghe...

- Đúng vậy, rất thú vị!- Ryan khẳng định lại lời mình nói một lần nữa. Nhớ đến cô gái với cái tên Linh Đan- đơn giản mà thật đáng yêu, lần đầu tiên gặp mặt cúi gằm không dám ngẩng đầu, sau đó lại hồn nhiên cầm túi đồ ăn mình có tình để lại, rồi lần thứ hai gặp ở sân trường, cái dáng vẻ nhỏ nhắn thơ thẩn đi trong nắng chiều thật khiến cho người ta sinh ra cảm giác muốn bảo vệ nghe mình gọi tên lại đứng nghiêm trang giơ tay báo cáo ”Dạ có em!”, bất giác anh lại mỉm cười. Cô ấy thật sự rất đặc biệt... Ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thu hút sự chú ý của anh, và có lẽ đúng như lời anh nói ”Cái tên này nhất định tôi sẽ ghi nhớ !”

- Chà chà, anh chàng đào hoa của chúng ta lại đi khen một người con gái cơ đấy.

- Đừng nói oan cho tớ thế chứ!- Ryan choàng tỉnh sau những hồi tưởng ngọt ngào- Cách tớ cư xử với các cô gái thường ngày chỉ là phép lịch sự xã giao thông thường thôi mà. ”Tam đại thần” chúng ta đã có ai yêu đương gì đâu.

- Giỏi lời người khác vào quá nhỉ?- Uống một ngụm whisky, Billy tiếp lời – Nhưng đừng quên lý do hôm nay chúng ta hẹn gặp nhau ở đây.

- Tất nhiên là không quên rồi, hi hi. Hai cậu đã chuẩn bị gì cho cuộc thi chưa?

Nói đến vấn đề chính này, Billy có vẻ rất hào hứng:

- Ha ha, tớ đây đã chuẩn bị xong hết mọi thứ cần thiết cho các phần thi rồi, chỉ hận một nỗi không thể đi thi ngay ngày mai thôi!

- Cậu? Chuẩn bị? Thôi đừng có mà xạo, đại thiếu gia của Lâm gia mà lại tự mình đi lo liệu, có mà chuyện lạ, chuyện hiếm ghi vào sách đó ấy!- Ryan cắt ngang mạch ”tự sướng” của anh bạn- Những việc thế này chẳng phải ông quản gia của cậu làm hết sao?

- Cái này thì cậu sai rồi, người lo chuẩn bị cho tớ là một ”trợ lý” cơ!

- Trợ lý ???

- Không phải kinh ngạc như thế, trong thể lệ cuộc thi có ghi rõ mỗi thí sinh có thể dc có một trợ lý riêng của mình mà. Không phải cậu chưa đọc đấy chứ?

- No no no! Tất nhiên là tớ đã đọc, và còn đọc rất kỹ. Vì thế nên tớ cũng đã chọn dc cho mình một assistant thích hợp rồi.

- Thế à, cậu xem ra cũng nhanh nhẹn gọn nhỉ. Nào còn Danny thì sao, đừng có ngồi im lặng mãi như thế chứ! Nói đi, cậu đã chuẩn bị dc những gì rồi?

” Là cô ấy? Ryan sẽ chọn cô ấy sao?”

6h00’

” I’ll leave my window open,

‘Cus I’m too tired at night to call your name.

Oh, just know I’m right here hopin’,

That you’ll come in with the rain.”

- Aloooo.- Tôi uể oải ấn phím nghe trên điện thoại. Trời ơi, đợi mãi cả tuần mới dc ngày chủ nhật để ngủ bù mà kẻ chết tiệt nào lại gọi đến sáng sớm phá vỡ giấc ngủ ngon lành thế này cơ chứ !!!

- “Mới có mấy ngày không gặp mà đã quên cả giọng tôi rồi à?”

- Anh là ai làm sao mà tôi biết...” Ô cái giọng này quen quen ... aaaaaaaaaaaaaaa”

- “Sao rồi? Bây giờ thì nhớ ra rồi chứ?”

- Uhm, nhớ rồi. Mà sao lại gọi cho tôi ? Anh có số của tôi khi nào thế?

Rồi rồi, bây giờ thì nhớ ra anh rồi. Con buồn ngủ của tôi cũng nhanh chóng tiêu tan.

- ” Những gì tôi muốn biết thì chắc chắn sẽ biết thôi!”

- ...

Trả lời kiểu gì đây? Anh ta là thám tử chắc?

- ” Bây giờ ra nhà đa năng đi, tôi có việc muốn gặp cô!”

- Gặp tôi ?

- ” Đúng vậy, đến nhanh đi, tôi đợi.”

Tút ... tut...

- Này!!!

Tôi có nói là sẽ ra đâu? Đúng là cái đồ... hotboy, chảnh thế không biết! “Nhưng chắc phải có chuyện quan trọng nên anh ta mới không nói qua điện thoại dc mà phải hẹn gặp mình.”, nghĩ vậy nên tôi cũng nhanh chóng đi làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, chạy như bay xuống khu nhà đa năng. Dù sao cũng có người đang đợi mà, để người ta chờ lâu là bất lịch sự lắm! À, mà hình như tôi không còn sợ Ryan như trước nữa. Anh ta nói chuyện nhẹ nhàng, không tỏ vẻ lạnh lùng hay hung dữ gì cả, quan trọng hơn là ... gặp anh ta 2 lần rồi mà tôi chưa nhận dc một ” chiến thư ” kiểu như lần trước nào cả! Cũng tạm xem là “an toàn” he he.

- Phù phù... anh đợi tôi lâu chưa? – Tôi vừa thở vừa chạy đến hàng ghế Ryan đang ngồi. trước mặt là cái sân trống trơn, anh ta đang nhìn cái gì thế nhỉ?

- Cô chạy đấy à? Thực ra tôi có thể đợi mà, không phải vất vả thế đâu!

Nói rồi Ryan lấy ra một chiếc khăn giấy, đưa cho tôi để lau mồ hôi.

” Thì chính anh bảo là đang đợi tôi mà, nói thế thì ai dám chậm trễ chứ!” tất nhiên mấy lời này đã dc tôi nuốt gọn lại trong đầu trước khi nó kịp phun ra ngoài ngay lúc nhận khăn giấy từ tay Ryan. Anh ta ... cũng có lúc dịu dàng thế này sao?

Đợi cho tôi thở xong, Ryan mới tiếp tục lên tiếng:

- Cô còn nhớ lần trước tôi nói sẽ cần cô giúp đỡ chứ?

- Ah, nhớ chứ! Nhưng tôi... vụng về lắm, không chắc có thể giúp dc nhiều cho anh đâu.

- Việc này không khó, chỉ cần cô đồng ý là dc.

- Thế à? Nếu có thể làm dc thì tất nhiên là tôi sẽ đồng ý rồi hi hi.

Còn sao dc nữa đây, dù gì đã lấy không của người ta cả túi đồ ăn rồi, cũng nên làm chút gì đó cho có qua có lại chứ. Việc này không khó, vậy là ok rồi!

- Làm trợ lý cho tôi trong cuộc thi ” My Prince” sắp tới nhé!

- Uhm... Cái gì cơ? TRỢ LÝ ???

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: “Tin Tôi Đi!”

- CÁI GÌ ??? CẬU SẼ LÀM TRỢ LÝ CHO HOTBOY RYAN !!!

- Ôi – Tôi vội vã bị hai lỗ tai khốn khổ của mình lại – Các cậu bình tĩnh chút đi, đừng hét toáng lên như thế người ta tưởng chúng mình cãi nhau đấy!

- Thôi dc rồi – Lia nhỏ giọng lại – Tổ cho cậu 5 phút để giải thích.

- ...Uhm, thì là như vậy...

Tôi từ từ kể lại toàn bộ sự việc cho hai đứa bạn cùng phòng nghe, bao gồm cả lần va chạm đầu tiên cùng túi đồ ăn “miễn phí” hôm đó nữa.

- Và thế là anh ta muốn cậu trả ơn ?

- Cũng không hẳn thế, vì tớ thấy ngại thôi.

Susan bỏ hẳn chiếc laptop sang một bên, nhìn thẳng vào tôi:

- Cậu có biết Ryan là ai không? Quên vụ của Danny rồi sao?

- Há, quên sao dc chứ, đến bây giờ tớ vẫn còn thấy sợ nè. Nhưng mà, tớ thấy cái anh chàng hotboy ấy thật ra cũng ... rất dc, đâu có đáng sợ lắm đâu.

- Thế nào là ” rất dc”? Cậu nói xem... – Lia bỗng chen ngang, mắt mở to tròn long lanh chờ đợi. Nhìn nó như thế, tôi lại thấy hơi nghi ngờ ... thế này là quan tâm bạn bè hay là chú ý đến anh chàng hotboy kia đây?

- Ờ thì... Ryan nói chuyện cũng dc, không hung dữ hay lạnh lùng gì cả, trái lại còn khiến cho người ta có cảm giác thực sự rất ... ấm áp.

Nói ra những lời này, tôi tự nhiên cũng thấy kì kì. Cứ như thể mình hiểu rõ anh ta lắm ấy, tính ra thì chúng tôi mới chỉ gặp nhau có 3 lần thôi mà !

- Cũng có thể Ryan không phải người xấu – Susan trầm ngâm – Nhưng chưa chắc những người hâm mộ anh ta cũng như vậy đâu. Còn nữa, Ryan là một trong ” Tam đại thần”, ba anh chàng đó thường xuyên đi chung với nhau. Danny cũng trong số đó. Cậu làm trợ lý cho Ryan, chẳng phải sẽ đi cùng anh ta sao. Như thế cũng đồng nghĩa với việc cậu sẽ có khoảng cách khá gần với Danny, “bạn gái” anh ta để yên cho cậu chắc!

Chà chà, lần đầu tiên thấy Susan nói nhiều như thế, mà điều gì cũng đúng nữa chứ. Xem ra cô ấy cũng khá quan tâm đến tôi đấy nhỉ, vui quá!

- Susan nói phải đấy, nhưng mà... đã nhận lời rồi bây giờ lại từ chối thì có vẻ không ổn, nhất là với một anh chàng hotboy đã phải xuống nước nhờ vả như thế. Vậy hay là làm thế này đi: mai cậu hẹn gặp anh ta rồi thử bàn bạc lại xem, nếu ko dc thì lấy cớ bận học hoặc ko biết làm mà kiên quyết ko nhận, tuyệt đối ko dc thỏa hiệp đâu đấy!

- Yes sir !!! Ôi yêu các cậu nhất! Chụt chụt !!!

Nói rồi tôi liến vòng tay qua vai Lia “tặng” cho cô ấy một cái hôn ” hữu nghị” (vào má), quay sang Susan, tôi cũng ... nhưng mà thấy hình như cậu ấy có vẻ không thích lắm nên chỉ dám gửi đến một cái “hôn gió” thôi. Thế cũng dc mà, nhỉ?

- ” TRỢ LÝ !!! CỦA RYAN?”

Biết ngay mà, thông báo xong tin này tôi phải bỏ ngay điện thoại ra xa tai một chút, sau 10s thấy ” tạm ổn” mới để nó lại gần tiếp tục câu chuyện.

- hu hu, đừng to tiếng thế mà, judy sợ đấy.

- “Biết sợ mà lại dám nhận lúc Rei không có ở trường nhận lời bừa bãi thế hả?”
- Thì tại anh ta nhờ mình mà, với lại Rei mà nhìn cái mặt Ryan lúc ấy á, tội tội thế nào ấy.
- ” Hừ, Judy thì lúc nào mà chẳng thấy người ta đáng thương chứ, cứ thế có ngày rước họa vào thân đấy!”
- hi hi, họa đến, kẻ cả trời có sập thì cũng có Rei chống giúp Judy mà, phải ko?
- “... Nhưng dù sao cậu cũng phải tự biết bảo vệ mình chứ, Rei ko thể ở bên Judy mãi dc. Hơn nữa, Rei ...”

Lại thế rồi, đôi lúc Rei rất hay trầm mặc như thế, thật khó hiểu, nhất là từ sau mấy hôm cậu ấy đột nhiên biến mất ấy. Chẳng nhẽ nhà Rei xảy ra chuyện gì ư?

- Rei không sao chứ?
- “Không có gì. Còn chuyện làm trợ lý cho Ryan là thế nào?”
- Ôi dào, chuyện dài lắm, mình cũng đang định bàn bạc lại với anh ta đây. Khi nào Rei quay lại trường? Không phải lại như lần trước biệt tăm luôn chứ?
- ” Không đâu, ngày kia Rei lại đi học mà. Gặp lại sau nhé!”
- Ủ, pai pai.
- “Khoan đã...”
- Còn chuyện gì nữa?
- ” À, Rei chỉ muốn nói là... KHÔNG ĐƯỢC LÉNG PHÉNG VỚI RYAN HAY BẤT CỨ GÃ CON TRAI NÀO TRƯỚC KHI REI QUAY LẠI ĐÂU Đấy !!!”
- Zaaaaaaaaaaaaa, nói câu đấy bao nhiêu lần rồi hả? Đã bảo không dc hét lên như thế cơ mà !
- ” Sorry sorry! Bye bye.”

Tút tut tut...

Grừ grừ! Thật tội cho cái tai yêu dấu của tôi, đã “phòng bị” kĩ càng thế rồi mà còn... Haizzz, thôi kệ đi, cũng may Rei ko có nổi nóng, không thì tôi chết chắc! Mà cả cái thái độ kì lạ ấy nữa, lần thứ hai rồi... Rei vẫn không chịu nói. rốt cuộc thì đã có chuyện gì với cậu ấy chứ!

Quán cafe Ami

- Sao hôm nay lại đến đây? – Tôi nghịch nghịch ly sữa trên bàn, ngẩng lên hỏi anh chàng đẹp trai đang ngồi trước mặt mình.
- Cô hẹn tôi mà.
- Nhưng là anh chọn địa điểm chứ. Tôi đâu có định ra đây, nhiều người quá.
- Thế ra... – Ryan bỗng nhào người về phía tôi – Cô muốn đến những nơi chỉ có hai ta?

Trời ơi, cái gì mà ” hai ta” , lại còn cố tình kéo dài cái từ ấy ra nữa chứ!

- Anh nghĩ đi đâu thế... (hu hu, cái mặt tôi giờ chắc đỏ rần rần rồi, tôi có tật mỗi khi bức tức hay xấu hổ thì lại bị đỏ mặt như thế. Lần này chắc là... lý do thứ nhất hehe), ý tôi là quán này đông người, sợ bạn gái anh bất gặp, phiền phức lắm!
- Cô sợ bị tạt axit? Thú vị đấy chứ!
- ...
- Nhưng yên tâm đi, tôi chưa có người yêu đâu, mà cũng không ai dám nhận bừa là người yêu của tôi đâu. Nói để cô biết vậy.
- Thế à?

Nghe anh ta nói vậy, không hiểu sao tôi lại thấy vui vui chứ ! (mình điên rồi) Nhưng mà kể cũng lạ, người vừa đẹp trai vừa tài giỏi, lại thân thiện dễ gần như thế sao lại chưa có bạn gái nhỉ?

- Nghĩ cái gì thế? Không phải choáng ngợp trước vẻ đẹp của tôi quá đấy chứ?- Anh ta cười có vẻ đắc ý lắm

Hừ, bây giờ thì tôi chẳng thấy đẹp để gì cái nụ cười ấy rồi. Trêu chọc tôi thích thú lắm hả!!!

- Đừng có mà mơ! Tôi hẹn anh hôm nay là để nói chuyện về việc làm trợ lý gì đó đây.

- Sao thế, có vấn đề gì à?

Ài chà, nghiêm túc thế này có phải tốt hơn không?

- Là thế này...

...

- Chuyện này thì cô không phải lo, sẽ không có ai dám động vào ... người của Ryan này đâu. Còn nữa, việc liên quan đến Danny tôi sẽ xử lý, cùng lắm chúng ta không luyện tập cùng họ là dc mà. Thế lại càng hay!

- Hay cái đầu anh ý! Tách riêng ra để luyện tập? Sao mà dc chứ!

- Chỉ là tình huống xấu nhất thôi, tin tôi đi.

Mặc dù biết sự tự tin của anh ta luôn vượt quá mức 100 nhưng nhìn vẻ kiên định ấy, tôi ... vẫn thấy rất yên tâm. Và ... tin tưởng nữa. Hotboy thì sao nào? Đó là Ryan, chứ không phải Danny, chàng trai lạnh lùng có đôi mắt màu cafe nhìn chăm chăm vào tôi bữa trưa hôm ấy...

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Công Việc Của Một Trợ Lý

Giờ đây, khi tay khẽ nện om thùng đồ to tướng thế này, tôi bỗng tự hỏi liệu có phải mình đã sai khi quyết định nhận làm “trợ lý” cho Ryan? Trợ lý gì chứ, có mà là cu ly sai vật ấy!!!

- Cái mặt kia là sao thế? Nhẹ quá à, hay tôi cho thêm ít đồ nữa nhé?

- Nhẹ... cái ... đầu anh ý! – Tôi sắp thờ ko ra hơi rồi – Anh có phải đàn ông không vậy? Bắt con gái ... xách đồ cho giữa ban ngày thế này... mà ... không biết ngượng à???

- Vẫn còn sức mắng người đẩy thôi – Ryan cười một cách gian manh – Xem ra tôi đã chọn ko nhầm người. Cô cũng đã nhận lời làm trợ lý cho tôi, vậy thì bây giờ tôi là “ông chủ” của cô, cô thấy ông chủ nào phải bê vác bao giờ chưa?

Phải rồi, phải rồi, ai bảo tôi nghe lời đồ ngon đồ ngọt của anh ta nhận lời làm gì để bây giờ khốn khổ ***** thế này đây. Mà có cãi nữa cũng chẳng dc, vì có bao giờ tôi nói lại dc anh ta đâu? Rõ ràng sai rành rành Ryan vẫn có cách khiến tôi cứng họng, không nói dc lời nào để bắt bẻ. Thật là bất công!!! Thôi, đâm lao thì phải theo lao, cố gắng nín nhịn vì thành công ngày mai, à nhầm, thành công tháng tới vậy! Hượm đã, nếu Ryan giành giải nhất thì...

- Hey, anh đã nghĩ xem nếu mình trở thành Prince của trường thật thì sẽ thế nào chưa?- Tôi cất tiếng hỏi sau khi cả hai đã dọn xong những thứ cần thiết và đang ngồi nghỉ ngơi ngay tại sân bóng của nhà đa năng.

- Sao phải nghĩ? Được hay không với tôi không quan trọng, dù gì thì bây giờ tôi cũng là Prince trong lòng khối học viên của trường rồi!

“OMG!!! Tại sao trên đời này lại có kẻ “tự sướng” thế kia không biết! Đúng là bất hạnh, bất hạnh mà...”- Tôi than thầm. Nhưng mà ko dc! Chưa thi mà đã có tâm lý thì sao dc giải cao chứ, chưa kể bao công sức người “trợ lý” kiêm cu ly khuôn vác này bỏ ra những ngày qua nữa!

- KHÔNG ĐƯỢC!!!

- Hả?

- Chưa thi mà đã không có quyết tâm thế này là không dc! Ít ra anh cũng phải cố gắng hết mình chứ. Còn nữa, nhất định phải đoạt giải!!!

Ồ kìa, sao anh ta lại nhìn tôi chăm chặp thế kia? Tôi nói sai gì sao?

- Cô thực sự... mong tôi đoạt giải?

- Tất nhiên rồi!- không chút do dự, tôi đáp liền, nhưng ngay sau đó lại phát hiện hình như... hơi lố nên... – À, ý tôi là...

- Tôi biết rồi. Vậy tôi nhất định sẽ cố gắng...

“Vị em...”

- Đúng rồi, phải thế chứ!

Tôi thích chí cười xòa. He he, mặc dù còn chưa kịp nói là “Phải có giải đề lấy tiền thưởng cho tôi chứ” nhưng mà bỏ đi, kéo anh ta lại nghĩ mình là kẻ hám tiền (thực ra cũng... đúng thế mà) đến lúc đó lại không chia cho mình đồng nào thì chết!

Thế là dưới sàn thi đấu có hai con người: một kẻ đang thích chí với những kí tự \$\$\$ đầy đầu (ôi xấu hổ), một kẻ ngồi lặng im, chẳng biết đang nghĩ cái gì mà thỉnh thoảng còn cười cười nữa. Mấy lần tôi đã định quay sang hỏi anh ta ”Cố cần tự sướng thế không?” vì cảm chắc hẳn đang mơ lúc mình đoạt giải nhưng rồi lại thôi. Việc quan trọng lúc này là phải nghĩ xem có tiền thì sẽ làm gì. Ôi trời bao nhiêu là kế hoạch! Tôi... khá là tin tưởng tài năng của Ryan. Qua mấy ngày tiếp xúc với ”Tam đại thần” – ba ứng cử viên sáng giá nhất cho chức vô địch (tất nhiên tôi luôn phải trốn sau lưng Ryan mỗi khi có mặt Danny. Tuy rằng anh ta đã đảm bảo an toàn cho tôi nhưng, biết đâu đấy, Ryan sao có thể theo sát tôi 24/24? Rồi lúc tôi vào phòng vệ sinh có đứa chơi xấu đem bắt cóc thì tôi rồi), tôi thấy rằng khả năng Ryan là quán quân rất cao! Vì sao ư? Là thế này nhé: Danny cũng dc đấy, không thua kém gì Ryan nhưng phải nổi lạnh lùng quá, người bình thường ko nói nổi với anh ta dc đến 3 câu (chẳng bù cho gã tóc nâu đáng ghét kia, hẳn ta mà thích lên thì nói dc cả ngày =.=), mà tính khí như vậy thì mấy fan girl sẽ nhanh chóng bị hút về phía hai người kia thôi. Còn người thứ 2: Billy. Anh này có má lúm đồng tiền rất đáng yêu nhưng phải tội... cọt nhá quá, lúc nào cũng thấy đi trêu chọc người khác, việc của mình thì chẳng thấy lo lắng gì! À, nghe Ryan nói mọi thứ liên quan đến anh ta đều dc tay trợ lý to con bên cạnh lo liệu cho hết rồi, thảo nào... Nghĩ đến là lại thấy tức rồi đấy, sao Ryan không chọn gã trợ lý nào như thế kia đi, khi không lại bắt tôi làm cái việc tốn calories này cơ chứ!!!

- Này!

- Gì?

- Sao anh không chọn tay trợ lý to con thế kia – Tôi chỉ vào Wade, kẻ luôn kẻ kẻ đội... Billy sai vật – có phải là dễ làm việc hơn không?

”Tự nhiên hành hạ đứa con gái yếu đuối này đi vác đồ thuê không có thù lao hả!!!”

- Vì tôi thích thế !!!

- ...

Grừ grừ! “Thích thế” Vì cái ”thích” của anh mà tôi khổ sở thế này đây: chiều tranh thủ không phải học gì chạy đi giúp anh, đêm đến lại mơ thấy ác mộng bị “bạn gái” Danny đáng ghen. Hết biết mà! Thực ra thì tôi cũng không cần phải sợ cô ”bạn gái” của Danny như vậy. Tôi ko biết cô ta, hơn nữa bên cạnh tôi có rất nhiều người: Ryan, Rei, Lia, Susan và cả... Danny nữa, họ sẽ ko để cô ta làm gì tôi đâu. Mà từ hôm đó đến giờ cũng ko thấy động tĩnh gì, hay là Ryan đã giải quyết hết rồi nhỉ? Ryan của tôi thật là giỏi !!! Ôi chết tôi đang nghĩ cái gì thế ko biết? (điên mất điên mất). Nhắc đến Danny mới nhớ, thực ra anh ta cũng ko đến nỗi khó chịu lắm, đại khái cũng là người tốt. “Bạn gái” anh ta có đến tìm tôi thì chắc anh ta cũng sẽ đứng ra đòi lại công bằng cho tôi chứ nhỉ? Hi hi...

Danny’s dairy

“Ryan cũng đã có một trợ lý, và đó chính là cô ấy, người con gái tôi có ấn tượng đặc biệt. Lần đầu tiên gặp em, tôi đã bỏ đi mà không thèm quay lại nhìn thêm lấy một cái. Tại sao nhỉ, dù lúc ấy tôi đã rất muốn đỡ em dậy? Lần thứ hai gặp em trong canteen, rõ ràng em đã nhìn tôi, sau đó lại lờ đi như không có gì. Tôi đã nhìn em, rất lâu... Những ngày gần đây, tôi dc gặp cô ấy nhiều hơn, vì chức danh “trợ lý” cho Ryan. Thật buồn cười, cậu ta có vẻ rất thích cô ấy, nhưng lại suốt ngày bắt cô ấy phải bê vác mấy thùng đồ vớ vẩn, dù sau đó lại phải chuyển nó lại chỗ cũ. Nhưng cô ấy có vẻ rất vui, cứ làm theo những gì Ryan sai bảo. Tự nhiên tôi lại thấy không vui về chút nào, phải, rất không vui nếu chưa muốn nói là hơi khó chịu, nhất là cô ấy lại tránh mặt tôi. Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *H...o.t Boy ? Rắc Rối Đấy, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Sự Bảo Vệ Của Ryan

Quán trà sữa Totoronto

Lia chọc chọc ly trà sữa của mình:

- Vậy là cậu quyết định làm trợ lý cho Ryan rồi đấy hả?

- Uh, anh ta nói sẽ giải quyết hết mọi chuyện, kể cả việc của Danny.

- Anh ta làm dc sao?

- Cho tới bây giờ thì là như vậy. Không thấy có thêm cảnh cáo gì, cũng chẳng có ai lờm nguýt hay ra dấu gì cả. Tạm thời vẫn trong ” vòng kiểm soát”.- Tôi khề thờ dài. Tuy nói rằng mấy ngày qua thực sự rất vui nhưng tôi vẫn thấy có cái gì đó chưa ổn lắm. Dù sao Ryan cũng là một hotboy không thua kém gì Danny. Tôi chỉ va vào Danny một cái, ngày hôm sau đã có bức thư đầy sát khí ”thân tặng”, vậy mà lần này đi cùng với Ryan cả tuần rồi có thấy gì bất thường đâu? Yên tĩnh quá cũng khiến cho người ta cảm thấy bất an. Trước cơn bão to bầu trời thường rất bình yên mà.

Như đọc dc những lo lắng trong tôi, Susan chậm chậm lên tiếng:

- Cũng chưa hẳn là sau này sẽ không xảy ra chuyện gì, ít ra trước mắt Judy vẫn an toàn trong sự bảo vệ của Ryan.

- HẢ? Cậu nói vậy là sao? Cái gì mà bảo vệ? – Tôi ngạc nhiên đến suýt thì sặc cả hạt trân châu lên mũi.

- Cậu không biết à? Mấy ngày hôm nay luôn có người bám theo cậu, lúc cậu đi lên cầu thang lại có kẻ định hắt nước, tủ đồ của cậu ở trường thì bị người ta cố ý thả gián vào, ... Vừa mới đây thôi trên đường ra đây còn có mấy cô nàng định đi theo nữa đấy!

Nghe Susan nói một mạch không nghỉ những điều đáng sợ như thế, ngay cả Lia cũng bàng hoàng không nói lên lời.

- Sao cậu biết nhiều vậy?

- Vì mình có giác quan thứ sáu mà.

- ...

- Thực ra việc bị theo dõi rất dễ nhận ra, chỉ là cậu không để ý đấy thôi.

- Nhưng... cứ cho là tớ không biết gì về việc bị đeo bám hàng ngày như thế thì còn cái chuyện tủ đồ, rồi cầu thang...sao tớ chẳng thấy có gì bất thường?

- Vì luôn có người đi trước giúp cậu dẹp loạn, rồi lại ở sau cậu thu dọn lũ lâu nhâu theo đuôi. Haizzz đúng là rất triệt để.

- Ryan?

- Không anh ta thì ai? Xem ra việc cậu làm trợ lý cho Ryan cũng là một ý hay. Đắc tội với ”bạn gái” một hotboy, lại dc một hotboy khác bảo vệ.

- Ôi – Lia ánh mắt mơ màng – Cứ như truyện cổ tích ấy nhỉ. Judy là nàng lọ lem xinh đẹp yếu đuối cần dc trở che, và Ryan sẽ là chàng hoàng tử... A ui...

Tôi đưa tay捏 cô nàng một cái thật mạnh. Cho đáng đời, dám đem tôi ra làm trò đùa!

Xem ra việc tin tưởng Ryan là đúng. Anh ta quả nhiên đã giúp tôi rất nhiều. Kiểu này tôi càng phải bê vác nhiều hơn để không phụ công anh ta mới dc he he.

- Ey, em yêu!

Hu hu, mới nghe cái giọng ngọt sớt ấy là tôi lại muốn nôi hết cả da gà da vịt lên rồi.

- Ô, Rei đấy à, lâu lắm rồi mới gặp.

- Êo, sao xa cách quá vậy...CHẮC LÀ BỊ CÁI ANH CHÀNG HOTBOY KIA CUỐP MẮT HỒN RỒI HẢ ???

- Suyt! – Tôi vội đưa tay lên bịt cái miệng đang oang oang lên kia của Rei – Đây là trường học đấy.

- Ừm ừm...

Nhìn vẻ mặt thảm thương cùng ánh mắt như thể ” Bỏ tay ra đi mình có lời muốn nói”, tôi cũng mũi lòng và quyết định trả lại cho Rei cái quyền ”tiếp tục dc phát biểu”

- Bỏ ra cũng dc thôi, nhưng Rei phải hứa không dc hét toáng lên nữa nhé.

Gật gật.

- Phù phù, khó thở chết đi dc. Mà Judy sao thế này, nhìn có vẻ mệt mỏi quá.
- Uhm, thì cùng lúc phải làm nhiều việc mà (híc, bị bắt đi khuôn vác thì có khỏe dc không chứ T.T).
- Khổ nhì...- Rei làm mặt giận, tay để trong túi quần, ngo lơ tời. Đã thế còn cố tình kéo dài âm cuối ra nữa chứ =__= . Haizzz, tôi kéo kéo cái tay của Rei, giọng nỉ non:
- Thôi mà, đừng giận tội nghiệp Judy lắm * mắt chớp chớp*

Trong nhiều trường hợp thì chiêu này rất hiệu quả, lần này cũng vậy... Nghe xong câu nói của tôi, cô ấy liền quay đầu lại, neho neho mắt nhìn bằng vẻ dò xét:

- Tội thật không?
 - He he, thật mà thật mà. À, cái khuôn tai của Rei đẹp quá!
 - Hơ, ngườì ta đeo từ đời nào rồi mà giờ mới khen đẹp.
- ” híc, chiêu “vuốt mông ngựa” này bị bại lộ rồi TT.TT”
- Đâu có, tại vì Rei chỉ đeo có một chiếc nên trông... phong cách quá ý mà. Quả thực rất hợp với gương mặt!
 - Haizzz
 - Sao thờ dài?
 - Judy thật thà của tôi giờ cũng biết nịnh hót ngườì ta rồi cơ đấy.
 - ừ ừ, quá khen. Hôm nay mấy anh chàng hotboy kia không phải tập tành gì, mình rảnh, chúng ta đi đâu chơi đi!
 - Đi đâu?
 - Tùy Rei thôi, mọi lần vẫn do Rei chọn địa điểm mà.
 - Uhm, vậy Judy cùng Rei đến một nơi...

- Hừ !Tức thật đấy, lần nào cũng bị phá hỏng ở phút cuối!
- Chị Rose bình tĩnh đi. Dù sao cô ta cũng là ngườì của Ryan mà.
- Ryan, Ryan, lại là anh ta. Không có anh ta thì chúng ta đâu phải hết lần này đến lần khác tốn công tốn sức nghĩ cách trị con bé nhãi ranh đó! Công... chị cả sẽ trách phạt chúng ta đấy!
- Nhưng tui em thấy cô ta chỉ đi cùng Ryan thôi mà, đâu có tiếp cận anh Danny đâu.
- Đồ ngốc, đi cạnh Ryan chỉ là cái cớ, thực chất là để dc gần Danny hơn thôi.
- Vậy chúng ta phải làm gì tiếp theo đây?

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đấy, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cánh Đồng Hoa Hướng Dương

Gió vi vu từng đợt thổi nhẹ nhàng vào những cánh hoa vàng mỏng manh.

- Oa!!! Chỗ này đẹp quá, thế mà giờ Rei mới dẫn Judy tới nhá! – Tôi chạy lên trước hít thật sâu cái không khí trong lành nơi đây, thật thoải mái, cảm giác

nhẹ nhõm kì diệu. Chỗ tôi và Rei đang đứng là một cánh đồng hoa hướng dương rực rỡ trong nắng. Đẹp quá, quá đẹp!

- Đi thôi- Rei kéo tay tôi.

- Đi đâu cơ? Tớ tưởng ở đây chứ?

- Ủ, đi thêm một đoạn nữa thôi, đến gặp mẹ Rei.

- Chu choa, nhà Rei ở giữa cánh đồng hướng dương này à, thơ mộng quá!

- Không, chỉ có mẹ Rei ở đây thôi.

- Ồ... thế mẹ Rei ở một mình à?

- Ủ.

- Sao Rei không đến ở cùng, nơi này đẹp thế cơ mà?

- ...

Cứ thế chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, cho đến khi...

- Ey, sao dừng lại thế? Đã đến đâu?

- Đến rồi...

Tôi ngó nghiêng xung quanh, có thấy ngôi nhà nào đâu? Tất cả chỉ là một sắc vàng nổi bật của những bông hoa đang kì nở rộ, hòa cùng màu xanh của cỏ cây nơi đây... Ôi, một cảm giác thật dễ chịu. Nhưng mà... chúng tôi chẳng phải đang đứng trước một ngôi mộ sao? Người phụ nữ trong bức di ảnh trên bia mộ thực sự rất đẹp. Một vẻ đẹp hiền từ, giản dị nhưng vẫn toát lên dc sự quý phái, cao sang. "Phan Ngọc Như Mai, sinh ngày 23/ 7 / 1971, mất ngày 3/12/2000". Haizzz cô ấy mất lúc còn trẻ quá. Nhưng mà... cô ấy rất...rất giống Rei!

- Rei ơi, đây là...

- Mẹ mình đây. Chắc Judy ngạc nhiên lắm đúng không?

- Ủ, cũng có một chút.

Không ngờ cô bạn Rei mạnh mẽ của tôi lại mồ côi mẹ. Thảo nào lúc đến đây Rei lại mua thêm một bó hoa. Tôi thật tệ khi đã chưa thực sự quan tâm đến cô ấy nhiều hơn...

- Mẹ ơi – Rei đặt bó ly trắng lên mộ của mẹ – Hôm nay con dẫn người bạn thân nhất của con đến chào mẹ đây, mẹ có vui không?

- Dạ, cháu chào cô, cháu là Linh Đan, mọi người hay gọi là Judy. Cháu là bạn của Rei, à Hoàng Minh, hai chúng cháu đến thăm cô đây ạ. Cô đúng là đẹp thật đấy, cháu thật ngưỡng mộ...

- Này, nói linh tinh cái gì đấy – Rei hích nhẹ tay tôi.

- He he, thấy mẹ Rei đẹp thì khen thôi mà, không phải Rei ghen vì tớ khen mẹ Rei đấy chứ? – Tôi cũng nheo mắt giả bộ "ngghi ngờ" (hì hì, học theo cô ấy thôi mà)

- Ồ... dám trêu Rei à, lát về cho cậu biết tay!

- Hu hu hu cô ơi bạn Rei bắt nạt cháu nè *quay sang Rei* bẻ bẻ...

Tôi chạy, Rei lại đuổi. Chúng tôi cứ chạy vòng quanh ngôi mộ của mẹ Rei, cho đến khi thấm mệt.

- Phù phù... mệt quá! – Tôi nằm dài ra bãi cỏ bên cạnh.

- Ai... bảo... chạy làm gì!

Nhìn xem, có người cũng thở không ra hơi rồi kìa. He he

- Có mà tại cậu cứ đuổi chứ, cậu không đuổi sao tớ phải chạy?

- Hừ, còn lý sự nữa hả? Kệ cậu, tớ nói chuyện với mẹ đây, không thèm để ý đến cậu nữa!

- Xùy xùy, biết rồi. Thế tớ đi loanh quanh đây một lát nhé, lúc nào về thì nhớ gọi đấy.

- Ủ.Đi gần thôi nhé!

- OK !!!

Tôi ý tứ vòng qua chỗ khác cho mẹ con họ dc thoải mái tâm sự với nhau, cho dù là, chỉ có Rei tự nói và tự nghe... Haizzz mình vẫn còn hạnh phúc chán khi còn có mẹ. Tuy mẹ rất hay chê tôi nói nhiều, mắng tôi hậu đậu không làm dc việc gì cho ra hồn nhưng tôi biết mẹ vẫn nằm nghe tôi nói chuyện cả đêm chứ chẳng phải ngủ không thèm nghe như vẫn nói, và ngay sau khi cốc đầu đứa con gái lớn – lên – lấy – chồng – nhất – định – bị – đuổi – về – vì không – biết – làm – việc – nhà này lại lặng lẽ đứng cạnh tiếp tục chỉ bảo thêm. Nhìn Rei, tự nhiên tôi lại thấy trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót, sống mũi cay cay... Thực ra tôi chưa giúp gì dc cho mẹ ngoài việc cố gắng học thật tốt để thi đỗ vào Học viện này như ước nguyện của bà...Mà, không biết giờ này bệnh tình của bố tôi đã có chuyển biến gì chưa? Sau vụ tai nạn định mệnh đó, bố tôi tuy giữ dc tính mạng nhưng lại phải chịu di chứng sau phẫu thuật là sống thực vật. Bố cứ nằm như vậy đã dc hơn 4 năm rồi... Còn hai tháng nữa là kết thúc học kì, tôi nhất định phải về thăm nhà mới dc! Nhớ nhà, nhớ bố mẹ, nhớ cả thằng em trai quá đi mất!!!

Mãi nghĩ ngợi, thế mà thoát cái đã gần 5 giờ. Ánh nắng buổi chiều dịu dịu đọng lại trên từng cánh hoa, ngọn cỏ nơi đây, tạo nên một không gian trầm mặc lạ lùng. Quay lại chỗ ngồi mộ của mẹ Rei, cô ấy cũng vừa đứng lên, nhìn tôi mỉm cười.

- Về thôi!

- Cháu chào cô cháu về – Tôi chạy lại chỗ Rei, hơi cúi người xuống trước bức di ảnh của người phụ nữ mang vẻ đẹp dịu dàng khó quên.

- Mẹ ơi, con về nhé, lúc khác con sẽ đến thăm mẹ sau.

- Cả cháu nữa ạ!

- Thôi đi, cậu có vẻ thích đến cánh đồng này hơn là đến thăm mẹ Rei đấy.

- Ê, đừng nói oan cho bạn bè thế chứ! Tớ muốn đến chơi với mẹ cậu thật mà.

- Đến chơi với...? Mẹ tớ không phải trẻ con!

- Đồ phiền phức, làm như tớ sẽ tranh mất mẹ của cậu không bằng ý!

- Thế mà đồ phiền phức này lại là “anh yêu” của Judy đấy.

- Xì, ai thèm!

Và thế là hai chúng tôi lại chỉ chóc cãi nhau, làm...náo loạn cả không gian vốn yên tĩnh này. Nhưng mà, nhìn Rei như thế này, ở trên kia mẹ cậu ấy cũng sẽ rất yên lòng. Ngôi mộ nhỏ bé dần khuất sau rừng hoa âm ập. Tạm biệt cánh đồng hướng dương của tôi, nhất định tôi sẽ còn trở lại nơi đây. Bên cạnh tôi, Rei vẫn mỉm cười rất vui vẻ. Ông trời ơi, hãy giữ mãi nụ cười hạnh phúc này cho Rei nhé...

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Buổi Nói Chuyện Bất Ngờ

- Đan!

- Dạ!- Đang đứng một mình tôi bỗng giật mình bởi có người gọi tên, theo phản xạ ”Dạ” một tiếng rất chi là ngoan. Nhưng mà, chết tôi rồi, từ từ quay người lại, tôi như đứng chết trân tại chỗ. Người trước mặt tôi đây là... Danny. Sao anh ta lại ở đây cơ chứ! Ryan, Ryan đâu rồi??

- Không phải nhìn đâu, Ryan hôm nay phải về nhà có việc rồi.

- Thế à.

Tôi trả lời cho có lệ, đầu óc còn đang để ở chín tầng mây. Cái tên Ryan chết tiệt kia đi sao không báo trước để tôi còn ở lì trong phòng cho lành, để bây giờ phải gặp ”riêng” Danny thế này. Ngó qua ngó lại thì vẫn chỉ có

hai chúng tôi ở đây, trong cái góc hành lang này. Haizzz không khí có vẻ ”mờ ám” đây. Thế này mà ”bạn gái” anh ta nhìn thấy thì cái thân tôi chuẩn bị ”lên thót” là vừa, hu hu.

- Vì đi gấp quá nên chắc Ryan chưa kịp nói với cô thôi, cô... không giận cậu ta đấy chứ?

Bạn bè tốt với nhau góp, chưa gì đã nói hộ cho nhau rồi. Nhưng mà... hình như anh ta, hotboy lạnh lùng Danny đang nói chuyện với tôi ??? Sao không liếc một cái rồi bỏ đi như lần trước cho rồi, báo hại tôi lần này phải làm người bất lịch sự một phen.

- Hi hi, có gì đâu mà phải giận chứ – Tôi cố nặn cho ra một nụ cười tươi tắn hết sức có thể – Nhưng không có việc gì thì tôi đi trước nhé!

- Khoan đã...

Gì đây? Danny, anh ta... đang cầm lấy khuỷu tay tôi, nín lại.

- ...

Tôi đáp lại bằng một ánh mắt khó hiểu.

- Đan... không thể nói chuyện với tôi lâu hơn sao?

- Ồ... – Tôi ngơ ngác thực sự. Cái vẻ cao ngạo thường ngày đâu rồi? Danny, hotboy Danny muốn nói chuyện với tôi ?

Tôi nhất thời không biết nói gì. Danny cũng thế, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay tôi, như thể nếu buông ra thì tôi sẽ chạy mất không bằng =.= (mà cũng có thể lắm chứ, vì tôi đang thù thế sẵn sàng chạy mà). Bầu không khí bỗng trở lên thật kì cục.

- Thôi dc rồi – Tôi đành chịu thỏa hiệp sau khi đã chắc chắn ở quanh đây không có ai – Anh bỏ tay tôi ra đi, tôi sẽ ở lại mà. Hứa đấy, không chạy đâu!

Danny bỗng mỉm cười, nhìn tôi rồi từ từ thả tay ra. Ôi trời, hotboy cũng biết cười sao? Nhưng mà cái nụ cười ấy... đẹp thật đấy. Cũng may tôi đã miễn nhiễm với những nụ cười ”sát thương” thế này rồi, không thì chẳng biết phải có bao nhiêu cái mạng mới giúp tôi sống sót dc cho đến khi ra trường mất! T.T

- Danny...

- ...

- Ở đây mọi người hay gọi tôi là Judy.

- Nhưng tôi chỉ thích gọi... em là Đan thôi.

- ...Hả? Đây này ai là... em của anh chứ?

- Đan không biết hay vờ như không biết vậy? Tôi, Ryan và Billy học trên em hai lớp đấy. Đi cùng Ryan lâu vậy mà cậu ta không nói cho em biết sao?

- Không phải, cái đó thì tất nhiên là tôi biết, nhưng mà... nhưng mà anh không thấy gọi thế này rất... rất là không dc sao?

- Có gì không dc? - Danny nhìn tôi bằng vẻ mặt thật sự nghiêm túc. Cũng câu hỏi ấy nhưng nếu là Ryan thì tôi sẽ không bị áp lực thế này.

- Thì... thật ra chúng ta có thân thiết gì đâu, gọi như thế người khác sẽ hiểu lầm mất.

- Ai hiểu lầm? Danny này trước giờ không phải để ý đến thái độ của người khác. Những điều tôi thích, tại sao phải quan tâm xem người ta nghĩ thế nào?

Bá đạo! Quá bá đạo!!! Anh ta kiêu ngạo thế này mà sao vẫn có nhiều cô nàng thích thú đến thế không biết nữa.

- Anh không quan tâm nhưng mà tôi thì quan tâm đấy – Tôi bỗng nhiên nổi cáu – “Bạn gái” anh mà biết lại đến tìm tôi thì sao?

- Bạn gái? Bạn gái nào?

- Hey, đến cả bạn gái mình mà anh không biết à? Haizzz thôi bỏ đi...

- Bỏ là bỏ thế nào? Tôi chưa có bạn gái, đấy là sự thật. Nhất định là có kẻ mạo nhận, tôi sẽ làm rõ chuyện này. Nhưng mà nói như vậy... cô ta đã đến tìm em sao?

- Thì đúng thế đó, ngay từ cái bữa tôi va phải anh ở cầu thang thì ngay trưa hôm sau đã nhận dc thư đe dọa tránh xa anh ra của một cô gái nào đó tự nhận là “bạn gái” anh rồi. Sau đó là bao nhiêu phiền phức nữa chứ.@#&*^@^%###%... May mà có Ryan đấy.

Danny cứ im lặng nghe tôi kể hết một lèo, cho đến khi tôi nhắc tới cái tên Ryan.

- Ryan cũng biết việc này?

- Tất nhiên rồi, anh ấy còn bảo vệ tôi nữa...

- Thôi dc, tôi biết rồi. Nhưng... em có thể đừng cư xử lạnh nhạt như thế với tôi dc không? Không chỉ Ryan mà bây giờ, tôi cũng sẽ bảo vệ em, bằng

mọi giá đây.

Danny nói với tôi bằng một sự chân thành hiếm thấy trên khuôn mặt vốn lạnh lùng như tảng băng không chút cảm xúc. Đôi mắt màu cafe nhìn tôi... và chờ đợi...

- Uhm, cũng dc, nhưng chỉ xưng hô thế này khi chỉ có hai người chúng ta thôi nhé. Trước mặt người khác cứ gọi tôi là Judy thôi.

- Ừ.

Hai người bọn tôi lại chẳng ai nói với ai thêm một câu nào nữa. Cứ thế, đứng bên nhau ngắm hoàng hôn xuống phía chân trời xa xa...

Danny's dairy

"Hôm nay tôi đã thực sự dc nói chuyện với em, như những người bạn thông thường chứ không phải kiểu xã giao xa lạ nữa. Cảm giác lần đầu tiên nghe em gọi tên, rồi khi em đồng ý cho tôi xưng hô một cách gần gũi hơn, cả câu "hai chúng ta" em nói cũng thật ngọt ngào. Thì ra không phải em ghét tôi nên mới thờ ơ với tôi như vậy. Thế mà tôi cứ tưởng... Còn lý do của em, cả lời đe dọa kia nữa, nhất định tôi sẽ phải tìm hiểu và làm cho ra kẻ đứng sau tất cả chuyện này. Bạn gái của hotboy Danny này ư? Vốn dĩ chỉ có một người thôi... Là em"

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bắt Cóc

Cafe Ami

Lần đầu tiên "Tam đại thần" không vào đây cùng nhau. Vẫn là chiếc bàn quen thuộc trong một góc khuất, hai chàng trai ngồi đối diện nhau, im lặng. Không khí thật nặng nề...

- Cậu biết mọi chuyện đúng không?

- Chuyện gì?

- Có kẻ mạo nhận là bạn gái tôi và gửi một bức thư đe dọa đến Linh Đan.

- Linh Đan? Cậu gọi cái tên này nghe gần gũi quá nhỉ. Thôi dc rồi, cô ấy kể cho tôi nghe và tôi đã cho người điều tra về việc này.

- Vậy kẻ đó là ai? – Lúc này đây chàng hotboy lạnh lùng Danny dường như không còn giữ dc vẻ bình tĩnh thường ngày, tay nắm chặt ly nước trên bàn.

- Một băng nhóm tên là...uhm ROSE, do cô gái cũng tên Rose đứng đầu. Chúng đã làm rất nhiều chuyện xấu nhằm *** hại Đan, nhưng đều bị tôi ngăn chặn. Chỉ có điều...

- Điều gì?

- Băng nhóm này có cái gì đó rất lạ, nhất thời tôi cũng chưa đoán ra dc. Nhưng chắc chắn một điều là còn có kẻ khác đứng đằng sau, bao gồm cả việc một số học viên nữ trường ta đột ngột xin chuyển trường hai năm trở lại đây.

- Nếu vậy thì tôi cũng sẽ cùng điều tra với cậu.

- OK ! – Ryan đưa cốc nước lên miệng, uống một ngụm lớn. Nói từ nãy đến giờ thực sự rất khát. Và, đây cũng là lần đầu tiên anh đến đây mà chỉ dùng nước lọc.

- Cậu để Đan làm trợ lý có phải để...

- Để bảo vệ cô ấy, và...

Ryan bỏ dở câu nói của mình. Có lẽ không cần thiết phải nói ra tất cả vì tình cảm của anh, Danny và Billy đều hiểu rõ. Nhưng còn một điều quan trọng hơn: Danny, hình như cậu ấy... thích Đan.

"It's only love and that is all,

Why should I feel the way I do?

It's only love, and that is all

But it's so hard loving you

Yes it's so hard loving you — loving you.”

Ryan nhìn màn hình điện thoại : ” Co be ngoc is calling...”, mỉm cười. Mà thực ra không cần xem anh cũng biết là cô gọi, vì đây là bản nhạc chuông cài đặt riêng cho cô. Ryan không vội bắt máy ngay, vẫn muốn Linh Đan phải đợi một chút.

- Alo

- “Ryan... sợ...sợ quá...”

- Sao thế? Cô đang ở đâu? – Ryan gần như bật dậy ngay sau đó, mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

- “Nhà đa năng...phòng...phòng dụng cụ...”

- Ổ yên đó, tôi tới ngay!

Tút... tut...tút...

- Có chuyện gì thế? – Danny cũng đứng dậy, khoác áo.

- Hình như cô bé ngốc đó gặp chuyện rồi!

- Ai? Đan á?

- Ủ, đến phòng chứa đồ ở nhà đa năng thôi!

- Phì... ha ha ha

- Đồ khủng! Anh cười cái gì ??? – Nhìn cái bản mặt nhăn nhó kia, tôi thật chỉ muốn kiếm quả bóng mà ném vào !!! Grừ

- Cô nhìn vậy cũng thông minh đấy chứ, biết ném cái họa của mình cho người khác!

Về trước thì khen, về sau đã xô đẩy. Anh ta học văn cũng giỏi thật!

- Ryan, anh yên tâm đi, cô bạn đó chắc chắn đối phó dc với lũ người đó!

- Sao cô biết?

- Thì... cô ấy là đai đen Karate đấy!

- ...

1 tiếng trước

Từ sau khi nghe Susan kể việc mình thường xuyên bị bám theo, tôi đâm ra cẩn trọng hơn hẳn, lúc nào cũng trong tình trạng ngó ngó nghiêng nghiêng xem có kẻ nào khả nghi không. Haizz quả nhiên hôm nay vừa ra khỏi phòng đã có hai cô nàng theo đuôi rồi. Tôi cố ý đi vòng vèo (nhưng toàn chọn chỗ đông người) sau đó chuồn thẳng vào nhà vệ sinh. Đứng ở cửa ra vào, tôi nghe rõ tiếng nói chuyện điện thoại:

- Chị hai, cô ta đi vào nhà vệ sinh rồi, làm sao giờ?

- ”Ồ đó có nhiều người không?”

- Không ạ, mấy cô gái ở gần đây nghe nói có trận bóng rổ đột xuất nên chạy cả ra sân sau rồi!

- “Vậy đợi cô ta ra thì tiến hành kế hoạch luôn, nhớ đừng để sống”

- Vâng , chúng em biết phải làm thế nào rồi!

OMG !!! Bắt cóc ư? Chết tôi rồi! Mặt tôi tái xanh như tàu lá chuối. Nhìn vào trong gương, tôi tưởng tượng ra cả trăm thể loại hành hạ thời trung cổ: rút móng tay, cạo đầu, dùng roi đánh cho đến khi người mềm nhũn,...

- AAAAA !!!

- Bạn sao thế?

- Ô... à, không có gì!- Tôi ngờ ngác nhìn cô gái màu da ngăm ngăm khỏe mạnh đứng sau mình- Bạn không đi xem bóng rổ à?

- Không, tớ chẳng có hứng thú với mấy môn thể thao ấy!

- Ô, tay bạn sao thế kia?

- À, hôm qua thi lên đai nên bị bầm dập chút ấy mà.

- Lên đai? Bạn học võ à?

- Ủ, hôm qua lên đai đen karate rồi.

- Zuê zuê – Tôi liền “tay bắt mặt mừng” ngay với vị quý nhân này- Bạn giúp tớ một việc dc không?

Mặc dù biết như vậy là không nên, vừa mới gặp người ta mà đã nhờ vả, nhưng mạng sống là quan trọng! Tôi đành “mặt dày” kể lại sự việc cho cô bạn đai đen kia, cứ ngỡ người ta sẽ từ chối vì ngại phiền phức, ai dè...

- Dc ! Tớ sẽ giúp bạn!

Đúng là người học võ có khác, rất trọng nghĩa...

Và thế là, hai chúng tôi sau một hồi bàn bạc quyết định... đổi quần áo cho nhau. Cô bạn đó mặc đồ của tôi, đóng giả tôi đi ra ngoài để nện cho tụi nó một trận, còn tôi nhanh chóng nhân lúc hỗn loạn đấy mà chạy ra ngoài. Hai chúng tôi hẹn nhau ngày mai chỗ cũ (nhà vệ sinh này) gửi lại đồ cho nhau...

- Sau đó cô trốn ở đây? Và gọi cho tôi?

- Uhm... tại tôi sợ quá mà, hi hi.

Susan và Lia đang học thêm giáo sư, Rei lại không liên lạc dc, xem đi xem lại trong danh bạ chỉ có cách gọi cho Ryan. “Chắc chắn anh ta sẽ tới!”, không hiểu sao trong lúc cấp bách ý nghĩ đó lại hiện hữu rõ ràng trong đầu tôi như thế. Nhưng thực sự lúc phải đợi rất lâu Ryan mới nghe máy, tôi đã lo...

Ryan nhìn tôi, mỉm cười dịu dàng. Danny, phải rồi, Danny cũng đi cùng Ryan đến đây, nhưng chỉ đứng ở ngoài. Cái bóng cao cao một mình nhìn thật cô đơn. Danny quay lưng lại chỗ tôi nhưng hình như tôi lại thấy anh ta thờ dài, buồn buồn.

- Hey, đi thôi! – Ryan đứng dậy, kéo tay tôi.

- Đi đâu?

- Đi về chứ đi đâu, hay cô định ngủ luôn ở cái phòng bụi bặm này? Không phải vừa nãy bị dọa đến mất trí rồi đấy chứ? Ha ha

- Này, không xò xiên tôi anh không chịu dc à? Đồ đáng ghét!

-

Ha ha, cô cứ mắng nhiếc tôi thoải mái đi, tai gần miệng tự **** tự nghe... ha ha ha

“Vô duyên, vô duyên!!!”, tôi thầm nguyện rủa Ryan nhưng vẫn ngoan ngoãn cùng anh ta ra ngoài. Hải, dù sao có người đi cùng vẫn hơn!

Ryan's dairy

” Danny hẹn tôi ra nói chuyện. Về cô ấy – Judy của tôi. Là một người đã thân với nhau từ nhỏ, tôi hiểu, cậu ấy đã thích em. Judy không phải một cô gái nổi bật, nhưng có lẽ với cả hai chúng tôi, cô ấy lại rất đặc biệt. Tuổi 18 của em vẫn còn nét gì đó ngây thơ, hồn nhiên, ở em dường như không có sự toan tính, mưu mô. Em luôn là em, là chính em. Và tôi đã bị thu hút bởi chính tính cách ấy... Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt. Khi hoảng sợ nhất, Judy đã gọi cho tôi. Không rõ tình cảm của cô ấy với tôi là như thế nào, nhưng... thực sự... tôi đã vui lắm, em biết không? ”

Trái tim các bạn trẻ đã có những dao động đầu tiên... Nhưng tất cả, dường như, chỉ mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Rei...

- Hey, cảm ơn bạn, thực sự cảm ơn bạn rất nhiều! – Tôi “rưng rưng” nhận lại quần áo của mình từ tay ân nhân đã cứu tôi hôm qua.

- Không sao, mới lên đai nên tâm trạng cũng có chút phấn khích, nhân tiện khởi động gân cốt tí ấy mà.

Nhìn vẻ mặt cười cười như không kia, tôi bỗng nhiên thấy ... lạnh cả sống lưng.

- Nhưng mà... bạn đánh nhau? Với cả con gái à?

- Chứ không hề đúng đó bảo là ” Tôi biết tông âm mưu của các người rồi đó, mau biến đi!” à?. Mà sao bạn lại bảo với tớ là có hai cô gái? Lúc tớ ra suýt thì ngất vì shock đấy.

- Đi theo tớ có mỗi hai đứa đó thôi mà, thế không phải à?

- Ủ, có đến chục gã đàn ông mặc đồ đen đứng ngay cạnh cây bàng già ấy, chắc cũng ngại phòng vệ sinh nữ. Lúc tớ ra đến đấy, một gã bảo mời tớ đi nói chuyện. Hầy, nhưng mà tớ đâu có dễ dụ thế chứ!

- Sau đó thì sao?

- Thì đánh nhau thôi!

- Oa oa, cậu thật là giỏi!

Cả đồng người thế mà đánh dc hết, không phải giỏi mà là... quá giỏi!

- Không có gì, tớ đánh dc 5 tên, sau đó lừa lúc chúng không đề ý chạy đi mất. Nói cho bạn biết, thành tích chạy 1200 m của tớ là 4 phút 56 giây đấy nhé! =.=

-Ồ ờ. À quên chưa hỏi bạn tên gì?

- Mình là Chris. Còn bạn?

- Mình tên Judy. Chúng ta làm bạn với nhau nhé!

- Thì đã như thế từ hôm qua rồi mà.

Cả tôi và Chris đều cười. Ha ha, vậy là tôi lại có thêm một người bạn nữa rồi !

Nhà đa năng

- CẬU KIA ! ĐỪNG Ở ĐÂY CỜ MÀ! CÔ GÁI CẦM BÔNG ĐỎ NỮA, CHỆCH HÀNG RỒI !!!

“Chà chà, không khí thật nóng hổi đây”, tôi vừa uống trà sữa vừa bình phẩm (trong đầu thôi), bên cạnh là một đồng đồ to oành của Ryan. Haizzz bây giờ tôi – trợ ký kiêm cu ly nhận thêm công việc mới là trông đồ thuê thế này đây TT.TT . Kể ra thì ngồi ở đây cũng... thích, điều hòa mát lạnh, lại dc thoải mái xem mọi người tập luyện. So với trời nắng như đổ lửa ngoài kia hay sự chen chúc và cường độ làm việc khủng khiếp dưới sân thì công việc của tôi, xem ra còn may mắn chán!

Phía giữa sân đường như là nổi bật nhất vì có sự xuất hiện của cùng lúc 3 chàng hotboy đình đám “Tam đại thần”. Quả nhiên từ lúc họ xuống đấy, các cô gái tập trung lại khu vực luyện tập của nam thí sinh nhiều hơn, mắt trái tim bắn về đó lia lịa. Tôi thì ngồi mát trên đây cười thầm vì vừa phát hiện ra một điều rất thú vị: ” Tam đại thần”, đại thần đâu không biết mà chỉ thấy... ha ha...ba cái đầu với ba màu tóc khác nhau: Bạch kim, nâu sẫm và đen. Không biết có phải tại vì thế không mà rõ ràng ba anh chàng đó hoàn- toàn – khác biệt : Danny đứng một chỗ mặt không chút biểu cảm, Ryan cười cười nói chuyện thân thiện cùng mọi người, còn Billy... rảnh quá nên đi chọc phá người khác.

- Này Tom, cậu có thấy chiếc cà vạt tôi để đây đâu không?

- Moon ơi nơ của tớ đâu rồi?

- What the hell? Sao lại thiếu một đôi rồi?

Haizzz không khí đã nóng nay càng nóng hơn. Trong khi có những con người xấu số cuống cả lên vì đột nhiên mất đồ thì ở một góc nào đó, một kẻ nhàn nhõ cầm tất cả, gương mặt tỏ rõ một vẻ “rất chi là mãn nguyện”. Chắc mọi người sẽ thắc mắc tay “chôm chia” tài ba đó là ai? Thì còn ai vào đây nữa,

chính hấn- hotboy Billy nhà ta =.= Chứng kiến tất cả những trò đó, tôi, với tư cách nhân chứng, chỉ còn biết ngồi đây và lắc đầu: ” Hotboy? Rắc rối đấy !!!” . Không hiểu với tính cách như thế thì ba người họ chơi với nhau như thế nào nhỉ? Có lẽ vì trái tính nên càng thân thiết hơn chẳng, như Lia và Susan chẳng hạn?

“The world comes to life

And there’ll be things for eye

From beginning to end

When you have a friend by your side

That helps you to find

The beauty of all when you’ll open your heart and believe in

THE GIFT OF A FRIEND...”

- Alo Rei à?

- “Không, tớ Chris đây, cậu đến ngay sân bóng sau trường đi!”

- ..Ồ, nhưng mà mình đang bận rồi. Có chuyện gì thế?

- ” Rei nó... này trả đây...”

Tút...tút ...tút

- Alo, alo...

Sao thế nhỉ? Điện thoại của Rei mà Chris lại dùng để gọi cho tôi? Không lẽ Rei xảy ra chuyện rồi? Hàng trăm dấu hỏi hiện lên trong đầu khiến tôi không thể ngồi im tiếp tục đợi mọi người tập luyện thêm nữa. Nhưng còn đồng hồ này?

- Đan!

- Ồ... Danny, anh lên khi nào thế?

- Mới thôi...

- Anh trông chỗ này hộ em nhé, em đi có việc!

Không kịp để ý xem Danny có nhận lời không, tôi ném luôn mấy túi đồ như núi lại cho anh rồi chạy một mạch ra ngoài.”Rei, Rei, cậu không sao chứ Rei oi...”

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đấy, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nỗi Đau Của Rei

- Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

- A, Rei tỉnh rồi à? Minh Judy nè, nhận ra không?

- Ừ, Judy à, nhưng...

- Đây là phòng của mình. Cậu bị ngất ở dưới sân bóng rổ ý, làm mình và Chris mãi mới đưa dc cậu về. – Tôi vừa giải thích vừa thay cái khăn ướt thứ 5 trên trán Rei.

- Ngất?

- Ừ, làm tớ và Chris lo quá cơ. Thêm chút nữa mà cậu còn chưa tỉnh thì tớ phải đưa cậu đi bệnh viện mất.

- Đứng! Chẳng phải bây giờ tớ tỉnh rồi sao, hi hi. Thế Chris đâu rồi?

- Cậu ấy về nhà rồi. Mà sao cậu lại một mình ra sân bóng vậy? Lại còn ngất ở đấy nữa chứ. Tớ nhớ là sức khỏe của cậu trước giờ vẫn rất tốt mà.

- Ủm, vì có người hẹn tớ ra đó.

- Hẹn? Nhưng lúc Chris đến thì chỉ thấy mình cậu nằm ngất dưới sân thôi ...

- Việc này... , mục đích chính của người đó là...- Rei đưa tay sờ lên bên tai mình. Quả nhiên chiếc bông tai ruby đã biến mất!

- Ôi, bông tai của cậu... chắc là rơi ở sân bóng rồi, cậu nghỉ đi để mình đi tìm!

Nói rồi tôi nhanh chóng định chạy xuống sau trường, nhưng vừa ra đến cửa thì đã bị Rei ngăn lại.

- Không cần đâu!

- Sao lại không cần? Nó gắn đá Ruby đấy, quý lắm

- Cậu sẽ không tìm thấy đâu, bởi... nó đã bị lấy đi rồi.

- ...

Tôi ngăn người. Đây là cướp của ư?

- Hey, em yêu! Rei đói rồi!

- Để mình đi mua đồ ăn nhé!

- Thôi không cần đâu, ở đây có mỳ gói không Rei ăn tạm rồi còn về nhà.

- Um, có đấy. Vậy mình đi pha mì đây.

- Ừ.

Tôi chạy đi pha mì, còn Rei nằm lại giường nghỉ ngơi. Tay đặt lên trán, hình như cô ấy đang suy nghĩ về chuyện gì đó. Vì chiếc khuyên tai ấy ư?

- Mì gói thơm ngon vừa thời vừa xoi đây!

- Judy... nhìn giống cô hàng rong quá ha ha

- Này, đây là khen hay chê thế hả?

- Sup...sup... Khen, là khen dc chưa.

Ôi trời, nhìn Rei ăn mì trông yêu dễ sợ! Đúng là ” Một miếng khi đói bằng một gói khi no”, các cụ dạy cảm có sai. Nhìn thế kia thì ai bảo đó là đại tiểu thư nhà họ Lê danh giá cơ chứ? Chẹp chẹp

- Nhìn đủ chưa vậy, kì quá, ai mà ăn dc chứ!

- Xì, cậu xem lại bát mì còn sót cọng nào không ?êu êu xấu hổ quá à! ha ha

- Haizzz dù sao cũng cảm ơn cậu.

- BẠN BÈ MÀ, ĐỪNG NÓI KHÁCH SAO THẾ CHỨ! Nhưng nếu nói cảm ơn thì có lẽ cậu nên tìm Chris ấy. Cơ mà... cậu quen cô ấy sao?

- Chris ấy hả, đó là sư tỉ của tớ đấy!

- Sư tỉ?

- Ừ, hồi trước bọn tớ có đi học karate cùng với nhau. Chris học trước nên mình gọi cô ấy là sư tỉ.

- Nhưng sau đó có người vì ngủ muộn nhiều lần, đi trễ nên bị thầy đuổi!

Một giọng nói lãnh lút vang lên sau lưng khiến cả tôi và Rei đều giật mình mà quay đầu lại:

- Chris!

- Sư tử!
- He he, dậy rồi đó hả? Tường còn ngủ đến sáng luôn!
- Tí đừng đùa nữa mà.- Rei đỏ mặt. Cái gì đây? Cô nàng tomboy của tôi hôm nay cũng biết ngượng nè.
- Nhưng sao cậu lại đến đây?- Bây giờ thì tôi lướt tôi thối mắc.
- Thì đến để hộ tống cô nàng phiền phức này về nhà đây.
- Ông ta bảo thế à?
- Ey, đừng nói cha mình bằng cái giọng lạnh lùng ấy chứ, nghe xa lạ quá.

”Cha ư?”

- Ông ta cũng đâu có coi em là con gái đâu... Mà thôi, mình về đi!
- O, về luôn à?
- Ủ – Nói rồi Rei khoác áo vào, cùng Chris đi ra cửa – Lúc nào rảnh mình sẽ kể lại cho cậu sau.

Căn phòng trở lại về yên tĩnh như ban đầu. Tối nay Susan và Lia đi dự tiệc sinh nhật của một người họ hàng của Lia. Cô ấy có rủ tôi đi cùng nhưng vì bận chăm sóc cho Rei, hơn nữa cũng không thích đến mấy cái Party của những người giàu ấy nên tôi đã từ chối không đi. Haizzz, còn tưởng Rei sẽ ở lại lâu lâu chút chứ, ai dè lại về luôn thế này. Chán thật đấy!

Căn biệt thự cổ ngoại ô thành phố. To lớn, nguy nga như tòa lâu đài trong những câu chuyện cổ tích với cả vài chục gia nhân chạy việc. Nhưng, cái không gian tưởng chừng nhộn nhịp náo nhiệt ấy lại lạnh lẽo vô cùng. Có hơi thở của con người... nhưng không hề có một chút tình cảm của con người. Nhạt nhẽo, vô vị. Những con người sống trong đó chỉ như một cái máy, không cảm xúc.

- Tiểu thư đã về! – Vị quản gia già khễ cúi đầu trước cô gái trẻ vừa bước vào cửa.
- Cha cháu đâu?
- Ông chủ vẫn chưa đến, thưa cô.
- Được rồi, mấy người đi làm việc của mình đi. Còn nữa, bác Lâm, lần sau đừng thưa gửi “tiểu thư”, rồi “cô chủ” này nọ nữa. Cháu tên Minh, còn không thì bác cứ gọi là Rei cũng dc.
- Việc này thì không dc, vì đó là quy tắc của Lê gia.
- Vậy thì thôi. Chào bác!

Rei ủ oải đi lên phòng. Đưa tay ra sau gáy, thực sự... rất đau!

Tối nay, Rei không ăn gì thêm. Có thể bất mý ở chỗ Judy đã đủ no, hay còn vì một lý do khác nữa : Cô không muốn ăn. Người làm bê khay đồ ăn lên, rồi lại bê nguyên xuống. Ngồi bên cửa sổ, Rei ngược nhìn lên bầu trời đầy sao...

”Mẹ ơi! Hôm nay, những kẻ tham lam ấy đã bắt đầu hành động rồi. Lấy đi chiếc bông tai Ruby, rồi vứt con ở sân bóng vắng vẻ như bỏ đi một món đồ đã hỏng, vào cái giờ ít người qua lại ấy... Bọn họ... rốt cuộc có tình cảm máu mủ ruột thịt không vậy? Nếu như, nếu như con thực sự xảy ra chuyện gì sau cú đánh không thương tiếc ấy, liệu... ồ ồ

n họ có hối hận, hay chỉ ít là rơi cho con dù chỉ một giọt nước mắt xót thương không? Ha ha... Chắc chắn... là không rồi. Tại sao con còn hi vọng vào thứ gọi là tình thương ở những kẻ đã bị đồng tiền làm cho mờ mắt ấy chứ! Thực sự... con quá mệt mỏi rồi. Vị trí thừa kế, tài sản kếch sù của Lê gia ư? Con không cần, không cần đâu mẹ ơ !!! Nhưng mà mẹ yên tâm đi, nhất định con sẽ thật mạnh mẽ. Viên đá Ruby xanh ngọc ấy, chìa khóa “kho báu” của mẹ con đã giữ nó ở một nơi an toàn rồi. Đó là tâm nguyện cả đời của mẹ, công sức, niềm vui, máu... và nước mắt của mẹ nữa, con... sẽ không để cho bất kì kẻ nào cướp đi đâu. Con HỨA !!!”

Bạn đang đọc truyện *H...o.t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kí Ức

13 năm về trước...

” – Minh Minh! Minh Minh! Thích quá đi!

- Tiểu Đan Đan! Đã bảo không dc gọi anh là Minh Minh nữa cơ mà, nghe giống con gái quá!

- Kệ em, em thích gọi thế đấy ha ha

Bên một chiếc xích đu cổ, hai đứa trẻ vẫn đang hồn nhiên chơi đùa. Bé gái khoảng 5 tuổi, mặc chiếc váy công chúa màu hồng xinh xinh, dang rộng hai tay thích thú tận hưởng cảm giác dc lên cao. Phía sau, cậu bé lớn hơn hai tuổi người đằm mò hồi vẫn cố sức đẩy thật mạnh chiếc xích đu. Trong cái đầu non nớt của một đứa nhóc 7 tuổi lúc ấy, cậu chỉ nghĩ phải làm sao để nụ cười của cô bé mãi nở trên môi. Thật đấy... Cho đến một hôm...

- Minh ơi, con lên phòng lấy trước một ít đồ đạc đi, chúng ta sắp chuyển nhà.- Người phụ nữ trẻ tay vẫn thoăn thoắt thu dọn căn phòng, quay sang bảo cậu con trai còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì của mình.

- Mẹ! Sao lại thế, con không thích đâu...

- Đi đi! Con không nghe lời mẹ à!

- Mẹ... hu hu, mẹ đừng mắng con mà, con lên phòng ngay đây...

Nhìn con mình méo máo đi lên lầu, trái tim người mẹ không khỏi đau xót. Hơn ai hết cô biết nơi này đã chứa đựng rất nhiều kỉ niệm của con trai, và ngôi nhà này có lẽ cô cũng đã định ở cho đến cuối đời nếu như ... Nghĩ đến đây nước mắt không khỏi tuôn rơi ...

Trong một căn phòng nhỏ trên tầng hai, cậu bé Minh Minh dờ dẫm cho từng món đồ vào túi của mình. Chuyển nhà? Cậu không muốn chút nào, nhưng chưa bao giờ cậu thấy mẹ nổi cáu như thế. Minh rất sợ mẹ giận, và hơn hết là sợ mẹ buồn vì hình như cậu thấy khóe mắt mẹ hơi đỏ lên lúc dọn nhà. Mẹ khóc? Minh không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Cậu cứ suy nghĩ miên man cho đến khi tay chạm vào chiếc vỏ ốc xinh xinh mà cô bé nhà bên tặng cậu năm ngoái khi cả nhà cô bé đi biển. Đúng rồi, Tiểu Đan Đan! Minh phải sang chào cô bé!

- Nhà anh sẽ đi ư? Hu hu, không thích đâu, Muốn anh Minh ở đây chơi với Tiểu Đan Đan cơ...

- Tiểu Đan Đan đừng khóc mà, nhất định anh sẽ đến thăm em, rồi chúng mình lại cùng nhau chơi xích đu nhé, ngoan nào...

Nói rồi Minh đeo nhẹ vào tay cô bé chiếc vòng gỗ nhỏ xinh. Vốn định tặng làm quà sinh nhật cho cô bé nhưng có lẽ là không kịp nữa rồi ...

- Ôi đẹp quá!- Tiểu Đan Đan cười toe dù trên mi vẫn còn một giọt lệ chưa rơi – Nhưng anh đã hứa rồi đấy nhé, nhất định phải quay lại chơi với em!

- Ủ, anh hứa.

- Ngoắc tay nhé!

Cô bé đưa ngón út nhỏ xinh của mình ra, chờ đợi. Cậu nhóc cũng nhanh chóng lồng ngón tay mình vào tay cô bé. Cả hai cùng cười... Một lời hứa ... hay... một lời hẹn ước...

Không hiểu sao dạo này đầu Danny thường xuyên đau nhức đến độ phải dùng cả thuốc an thần để ngủ. Giấc mơ đó, nụ cười và cả những giọt nước mắt của cô bé Tiểu Đan Đan cứ ám ảnh anh đã mấy đêm rồi. Rất quen... Rất thật... Như thể chính anh là cậu bé Minh Minh đó... Ôi, đau đầu quá! Danny không muốn nghĩ tiếp nữa... Nhưng, nếu anh là Minh Minh, thì Tiểu Đan Đan của anh đang ở đâu? Sẽ vẫn ở ngôi nhà có giàn hoa giấy ấy, bên chiếc xích đu chờ đợi anh trở về? ...

- Hey Danny! – Anh chàng nghịch ngợm Billy ngó cái đầu vào cửa phòng để mở của Danny, nháy mắt nghịch ngợm. Phía sau, Ryan xách một giỏ táo đỏ, khẽ đẩy Billy vào rồi mỉm cười:

- Danny, hình như nãy hôm nay cậu không dc khỏe, hai chúng mình đến thăm cậu đây!

Danny ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn những hạt nắng cuối ngày rơi đầy trên mái hiên. Mặc kệ cho hai cậu bạn đã bước vào trong, anh vẫn im lặng mặt...không chút cảm xúc.

“Bộp!”

Billy không chịu nổi vỗ một cái thật mạnh vào vai Danny.

- Biết cậu thế này tôi với Ryan đã chẳng mất công đến đây, kệ đến lúc đi chuẩn bị vòng hoa đám ma cậu luôn!

- Eh, đừng nói gở thế chứ!- Ryan vội chạy lại ngăn Billy – Danny, cậu đừng nghe nó nói lung tung.

- Ai bảo cậu tôi nói linh tin... Ừm

“Haizz xem ra chỉ có cách “bạo lực” một chút mới khiến cậu ta yên tĩnh chút dc”, Ryan nghĩ thầm, tay vẫn bịt chặt cái miệng vô tội vạ kia, mặc cho Billy tức đến đỏ cả mặt. =.=

- Danny, cậu ốm thế nào? Không phải lại đau đầu nữa chứ?

- Ừ – Lúc này Danny mới quay lại, chứng kiến cảnh tượng khổ sở của anh bạn lẩm đầu Billy- “Mấy hôm nay đầu mình rất đau, đều phải dùng đến Lorazepam liều cao mới ngủ dc.

- Vậy.. hay cậu đến bệnh viện khám lại xem sao, liệu có phải chấn thương năm ấy...

- Không sao, chắc một thời gian sau sẽ hết thôi.

Danny thở dài. Anh rất ghét bệnh viện, nhất là khi người anh trai yêu quý của anh đã vĩnh viễn nằm lại đó không bao giờ dậy dc nữa. Vụ tai nạn 13 năm trước... Sau đó Danny cũng bị hôn mê suốt 8 tháng trời. Cho đến khi không còn ai hi vọng thì anh lại tỉnh lại, như có một phép màu, dù sau đó không còn nhớ một chút nào về quá khứ. 7 năm, 7 năm cuộc đời đã có những kí ức gì anh thực sự đã quên, duy chỉ có một điều mà anh vẫn nhớ... Trong cái lúc đối mặt với tử thần, khi bên tai tiếng khóc thổn thức của những người xung quanh cơ hồ đã không thể níu giữ anh thì tận sâu tiềm thức, gương mặt thân quen, nụ cười ấm áp của một cô bé đã kéo anh lại với cuộc sống này. Ngón tay xinh xinh của cô bé đưa ra, và tay anh cũng chạm vào đó “Anh hứa!”...

- Uhm, nhưng dùng nhiều thuốc an thần quá cũng không tốt đâu, thôi cậu nghỉ đi nhé, chúng mình về đây.

Nói rồi Ryan khẽ kéo Billy lúc này đang thờ hồng học vì bị bịt miệng nãy giờ. Hai người ra đến cửa, chợt nhớ ra điều gì đó, Billy quay lại:

- Xin lỗi vì lúc nãy đã nói lung tung, cậu... đừng để bụng nhé!

- Ừm

- A, khỏe nhanh lên còn chuẩn bị cho buổi thi ” My Prince” nữa đấy! Còn hai tuần nữa thôi.

- Ừ.

Vẫn chỉ có những lời đáp ngắn gọn như thế. Ryan cố nén tiếng thở dài, lẳng lặng cùng Billy ra về. Vốn định sẽ ở lại lâu hơn, nhưng nhìn vẻ mặt thất thần của Danny lúc ấy, anh biết cậu lại đang nhớ về vụ tai nạn ấy... 13 năm rồi, Danny vẫn cố tìm lại kí ức.

” 7 năm tuổi thơ đó thực sự rất quan trọng sao?”

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: “My Prince”

Part 1:

Trước giờ thi đấu

6h00

Haizz vậy là cuối cùng thì cuộc thi “My Prince” mà chúng tôi chờ đợi cũng đã chuẩn bị bắt đầu. Xem nào, còn 1h30’ nữa, không khí ở đây dường như “nóng” hơn bao giờ hết (nhưng tôi biết chỉ chút nữa thôi sẽ còn ” nóng” hơn thế này nhiều he he)

- Jimmy, Jimmy, lại đây kiểm tra cây đàn này xem có trục trặc gì không!

- Marry, em thấy anh thế này dc chưa?

- Ey, trợ lý đâu rồi, chỉnh hộ cái nơ này nào!!!

- ...

Tối nay tôi đang rất “nhàn nhả” vì không phải bê vác thêm cái gì, cũng tạm có thể coi tên Ryan này dc bữa “tử tế” rồi đây. Nhưng mà, nghe xong tiếng

hết kinh thiên động địa vừa rồi, tự nhiên tôi lại thấy thế nào đó...

Quay lại thời điểm cách đây 3 tiếng...

- Ô, Ryan, anh không lo đi chuẩn bị cho mình đi, đến đây làm gì? – Tôi khá bất ngờ khi thấy Ryan đang đứng trước cửa phòng mình, tay... cầm một cái hộp gì đó. “Không phải lại bắt tôi lát nữa ôm luôn nó nữa chứ! Ôi trời, đến phút cuối vẫn không thoát khỏi cái số làm phu khuôn vác >”< “.

- Ha ha – Ryan bỗng bật cười – Cô lại đang nghĩ ra cái linh tinh gì thế? Tôi đến là để đưa cho cô cái này.

Nói rồi anh ta dúm luôn cái hộp vào tay tôi.

- Mở ra đi!

- Ừm...Há, cái này...

- Cho cô đây, tối nay nhất định phải thật nổi bật mới dc!

- ...

- Nhìn gì? Dù sao cô cũng là trợ lý của tôi, hơn nữa... còn là trợ lý của Prince tương lai, không thể ...”xoàng” thế này dc!

Ryan nhìn tôi chăm chăm, “xem xét” từ đầu đến chân rồi “phán” tôi một câu xanh rờn như vậy. Hic liệu có phải lúc trước tôi đã sai khi khích lệ anh ta quá lên như vậy không. Sự tự tin của con người này... @@

~~~~~

- Oa!!! Đẹp thế! Ryan của cậu đúng là chu đáo thật! – Lia mắt sáng ngời trước những thứ bên trong chiếc hộp ấy. Haizzz, mà công nhận tên Ryan này cũng có thẩm mỹ thật đấy. Xem nào: váy dạ hội màu trắng sữa kiểu vai trần, thắt nơ ngang eo đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ sang trọng, không “tầm thường” chút nào (đúng kiểu tôi thích); một đôi giày simily không quá cao mà lại rất êm, đi vào thật thoải mái (tôi thích!!!) ; lại còn một chiếc băng đô bím tóc đáng yêu nữa chứ (thích nốt !!!).

- Nào nào, biết là các nàng rất ưng ý chúng rồi nên không cần chung ra cái bộ mặt thêm muốn như thế đâu- Susan bỗng nhiên xuất hiện làm “mất cảm xúc” của hai chúng tôi.

- hu hu, đồ đẹp thế mà không phải của mình – Lia “mếu ” nhìn thật đến nỗi suýt nữa tôi đã định đưa hết chỗ đồ này cho cô ấy.

- Đừng có mè nheo nữa, cậu có thiếu những thứ đó đâu. Đồ của cậu có thể chất dc cả mấy chiếc xe tải ấy chứ! Mà... mấy cái kia... – Susan nháy mắt, Lia cũng nháy vào phụ họa:

- Ừ nhí, đồ đó là để dành riêng cho một người...

- Đây, các cậu đừng có hùa vào trêu mình nữa đi! – tôi bỗng.. xấu hổ đỏ cả mặt (mà có gì phải thế nhí =.=)

- Có ai nói gì cậu đâu? Xem ra Judy của chúng ta “có tật giật mình” rồi ha ha

- ...

Trở về hiện tại...

Thì thế cho nên tôi mới thấy là lạ đây. Nhìn xung quanh, trong số các assistant ở đây làm gì có ai như mình vậy vầy áo áo thế này. Còn nữa, trong khi mọi người tất bật chạy qua chạy lại thì tôi và Ryan lại ngồi riêng ở một góc thế này. Mà cũng phải nói rằng Ryan tối nay nhìn rất “tuyệt”: bộ vest nam theo phong cách Hàn Quốc này thật sự rất hợp với anh, mái tóc nâu cũng dc chải chuốt gọn gàng, không dùng keo mà để thành nếp tự nhiên nhìn lại càng “quyến rũ” (á, tôi đang nghĩ đi đâu thế này??? T.T), còn nữa, gương mặt Ryan rất “sáng”, thân thiện, ấm áp... Tự chung tất cả những điều trên thì có thể “tạm” chắc chắn ngôi vị quán quân là dành cho anh ta rồi...

- Hình như hôm nay tôi rất quyến rũ thì phải?

- Há, à... ừ

“Trời ơi, cứ như đọc dc suy nghĩ trong đầu mình vậy”, tôi nghĩ thầm và đã trả lời trong vô thức như thế, để đến lúc nhận thức tr

ở lại thì đã ... muộn rồi hic

- Tôi biết mà, ha ha- Ryan lại cười, ôi cái nụ cười ấy...

- Hừm hừm – Tôi khề ho khan – Sao chúng ta lại ngồi ở đây?

- Thì không có việc gì, ra ngoài đó lại cản trở người ta.

- Không có việc gì? Bộ anh chuẩn bị xong hết rồi sao?

- Tất nhiên, từ... hai ngày trước rồi.

- Hà!!!

Grừ... Thế mà chiều hôm qua còn có người bắt tôi đi lượn phố chọn đồ, kết quả đi cả buổi mà chẳng mua thêm dc cái gì, báo hại tôi chân mỏi nhừ mà tôi vẫn lo lắng gọi điện hỏi xem liệu có còn thiếu gì không>”<

- Đừng giận mà – Ryan làm ra vẻ mặt “vô tội” – Tôi không cố ý đâu.

- Anh...

~~~~~

- Công chúa! Công chúa cũng tới kìa!

- Mau mau nhường đường cho công chúa.

- ...

Đám đông hỗn loạn cùng sự xuất hiện của Princess Caroll đã nhanh chóng chấm dứt cuộc cãi vã của chúng tôi. Công chúa tôi nay thật nổi bật với chiếc đầm dạ hội đen tuyền gắn những hạt kim sa óng ánh, mái tóc vàng xoắn nhẹ thả dài điệu đà, nụ cười ngọt ngào,... Tất cả những gì của cô ấy đều thật hoàn mỹ.

- Yên tâm đi, với tôi hôm nay cô vẫn là đẹp nhất!

- ...

Tôi giật mình quay lại. Ryan thản nhiên như chưa hề có sự hiện diện của “vàng hào quang” ngoài kia, lại còn cố tình ghé sát vào tai tôi như thể sợ tôi không nghe dc câu nói của anh ta không bằng. Nhưng mà, tư thế này... hình như... hơi thân mật quá thì phải. Nếu mà gần một chút nữa thì... Ồi, không nghĩ nữa, tôi vội quay ra ngoài thì chợt thấy ánh mắt Caroll đã dừng lại ở chỗ chúng tôi, nhưng rất nhanh sau đó rời đi. Chắc là tôi nhìn nhầm! Công chúa sao lại có cái nhìn... không mấy thiện cảm như vậy chứ?

Part 2:

Những phần thi xuất sắc

“Rengggggggggggg”

Tiếng chuông báo giờ học? Nhưng lại dc dùng để công bố cuộc thi bắt đầu? Haizzz công tác tổ chức của trường... cũng thật đặc biệt, và hiệu quả. Đám đông ồn ào nhanh chóng ổn định, mỗi người tự động ngồi vào hàng ghế của lớp mình. Các thí sinh cùng trợ lý của mình thì dc gọi tập trung tại phòng chuẩn bị sau cánh gà. Cho đến tận lúc này, tôi mới thật sự “choáng”. Ôi trời, những gương mặt hốc hác vì luyện tập quá sức, những cái miệng thườn ngáy vẫn ngoác ra **** bới tùm lùm giờ đã ngậm hết lại... Ai cũng tỏ ra mình thật sang trọng, văn hóa, lịch sự, thậm chí là khẳng định ngậm với nhau “Tôi sẽ thi đấu hết mình, nhất định ngôi vị Hoàng tử của học viện Royal sẽ thuộc về tôi!!!”. Tuy nhiên trong bầu không khí căng thẳng ấy vẫn có một kẻ phá bình, và kẻ đó, không còn xa lạ gì với chúng ta: hotboy Billy.

- Ey, gì mà “hình sự” vậy các bạn, thi thôi mà, chuyện nhỏ!

Liếc. Liếc. Nhìn khó hiểu. Đó là thái độ của mọi người sau câu nói vô tư lự vừa rồi.

- Tôi nói gì sai sao? Ngôi vị quán quân ấy, chưa thi cũng đã biết là của ai rồi ha ha

Lườm. Lườm. Không thèm quan tâm. Tiếp tục những chuỗi phản ứng không mấy thiện cảm. Tay trợ lý Wade thấy không ổn vội kéo cậu chủ của mình lại, đưa chiếc máy chơi điện tử thế hệ mới nhất ra, nhằm đánh lạc sự chú ý của kẻ chuyện gia chọc phá này. Haizzz, quả nhiên Billy “mắc bẫy”, nhanh chóng ngồi một chỗ chơi điện tử trong lúc chờ đợi người MC tuyên bố bắt đầu và những thủ tục dài dòng trước mỗi cuộc thi.

Danny, bên cạnh một cô trợ lý tóc vàng xinh đẹp, vẫn đứng lạng lẽ, cô độc. Tối nay anh mặc một bộ comple Armani màu trắng trang nhã, mái tóc dc vuốt keo gọn gàng lộ ra vầng trán thông minh. Dù đã cố ý chọn một góc khuất nhưng anh vẫn thật nổi bật. Không ngờ hotboy lạnh lùng Danny lại hợp với màu trắng như vậy. Nhìn anh chẳng khác nào một bạch mã hoàng tử đẹp trai và phong độ.

- Này, nhìn đi đâu thế?

- Ồ, không có gì!

- Tôi không thích trợ lý của mình chú ý đến người khác như vậy đâu.

- Rồi rồi, tôi sẽ chỉ nhìn anh là dc chứ gì!

Haizzz biết ngay mà, Ryan này hôm nay kì cục thế nào ấy. Thôi thì thỏa hiệp đi vậy (thực ra có bao giờ thắng dc đâu? TT_TT) , đợi cho he he anh ta giành dc ngôi Prince rồi thì đòi chút tiền thưởng cũng dễ. Ôi, dễ tiền quá, nhưng mà thực ra Ryan cũng rất xứng đáng mà. Chỉ là... tôi nhân ánh hào quang của anh ta mà “phát” một chút thôi.

- VÀ BÂY GIỜ, CUỘC THI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU !!!

Giọng MC oang oang thổi bùng ngọn lửa phấn khích của tất cả khán giả phía dưới. Những tiếng hò reo bắt đầu nổi lên không ngừng, các thí sinh lần lượt ra sân khấu đi một vòng chào ban giám khảo và các khán giả phía dưới.

- Danny! Danny!

- Billy! Billy!

- Ryan! Ryan!

Những thí sinh vào dc đến đêm chung kết hôm nay đều là những người đã chiến thắng với số điểm cao tại các vòng thi phụ, cùng với sự bình chọn của mọi người. Xuất sắc như vậy mà chỉ có 3 cái tên dc hò hét điên cuồng, như thế có thiên vị quá không?

- TẤT CẢ CHÚ Ý ! PHẦN THI ĐẦU TIÊN : TRANG PHỤC TỰ CHỌN

Từng thí sinh bước ra sân khấu với những trang phục đã dc lựa chọn kĩ càng từ trước. Nói một cách khác đi thì phần thi này thực chất chẳng khác nào sân diễn thời trang với những mẫu thiết kế mới và độc đáo nhất. Ngang tài ngang sức!

- PHẦN THI THỨ HAI : TÀI NĂNG

Phần thi này có vẻ diễn ra lâu hơn, nhưng cũng đặc sắc hơn. Người đầu tiên thực hiện phần thi của mình là Jimmy. Anh chàng khá đạo mạo bên cây đàn dương cầm, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên những phím đàn. Thành công! Người thứ hai, thứ ba,... cũng vậy. Những người ra sau tiếp tục khí thế, sự tự tin bước đầu của người đi trước. Ôi, tôi lo quá đi thôi. Mặc dù biết Ryan cũng rất tài năng nhưng thực ra tôi... đã dc chứng kiến anh ta biểu diễn bao giờ đâu? Lần nào cũng thế, chỉ kiểm soát tôi đi chơi thôi.

- Không phải căng thẳng quá đâu!

Ryan nở một nụ cười ngọt ngào, nắm lấy tay tôi. Bàn tay của anh ta, thực sự rất ấm. Cảm giác ấy từ từ len lỏi vào tim tôi, mọi lo lắng dường như tan biến hết.

- Ừm... Tôi biết rồi. Tôi...tin tưởng anh mà.

Không hiểu lúc đó nghĩ gì mà tôi lại có thể nói ra một câu “sến” như thế. Nhưng mà có vẻ như, câu nói ấy lại khiến cho một người rất vui.

- Tất nhiên rồi. Và...tôi sẽ mãi nắm tay em thế này... nếu em thích!

- Gì???

- THÍ SINH SỐ 10: RYAN

- Tôi ra đây! – Ryan nháy mắt với tôi rồi chậm rãi ôm cây đàn ghi ta của mình ra sân khấu. Ha, anh ta vừa nói gì nhỉ? Chẳng nhớ nữa, chỉ biết khi bàn tay ấm áp của Ryan rời đi, trong tôi bỗng nhiên xuất hiện thứ cảm xúc như là mất mát vậy. Mà thôi kệ đi, quan trọng bây giờ là phần thi của anh ta này.

“Tĩnh tình tang...” – Khi tiếng ghi ta bắt đầu vang lên cũng là lúc cả sân trường đột ngột im lặng, tất cả ánh sáng đều dc tắt hết, chỉ để lại một ánh đèn rọi về phía giữa sân khấu, nơi “lăng tữ” Ryan của chúng ta đang ngồi bên cây đàn của mình. Anh trong trang phục của một cao bồi miền Tây, mỉm cười nhìn xuống phía dưới...

“Another summer day

Is come and gone away

In Paris and Rome

But I wanna go home

Mmmmmmmmm

Maybe surrounded by

A million people I

Still feel all alone

I just wanna go home

Oh I miss you, you know

...”

Những ca từ đầu tiên dc ngân lên... Giọng Ryan thật trầm và ấm. Anh luôn đem lại cho mọi người cảm giác ấm áp như vậy sao?

“Let me go home

I’ve had my run

Baby, I’m done

I gotta go home

Let me go home

It will all right

I’ll be home tonight

I’m coming back home”

“tình tang tang...”

Tiếng đàn cuối cùng toàn bộ phần biểu diễn của Ryan kết thúc. Khán giả bên dưới vẫn lặng đi đến vài giây...

“BÓP! BÓP! BÓP!”

Hàng loạt những tràng vỗ tay vang lên như khẳng định thêm cho phần thi xuất sắc của Ryan. Một nụ cười thân thiện chào khán giả, anh hơi cúi người rồi đi vào trong cánh gà.

- Ryan! Cậu thật giỏi nha, thế mà trước giờ không thấy đàn hát gì cho tụi này là thế nào? “Êm hàng” hả?

- E hèm, Billy, cậu không cần quá khích vậy chứ! – Ryan cười cười, tay gỡ “cái còng cua” trên vai mình xuống – sắp đến lượt cậu ra rồi đấy!

- Còn là...

- THÍ SINH SỐ 11: BILLY !

- Grừ, sau buổi hôm nay phải cho cha MC này một trận mới dc! Mất hứng!

- Thôi ra đi.- Ryan vỗ vỗ vai anh bạn, đưa ngón tay cái lên, biểu thị “cậu là số 1”

- OK!

Billy đầy tự tin bước ra sân khấu. Trong trang phục một hipoper chuyên nghiệp, anh giơ tay yêu cầu âm nhạc. Và khi tiếng nhạc dc bật lên thì... cả sân trường sôi động hẳn lên, mọi người cùng đứng dậy nhún nhảy theo từng điệu nhạc. Trên sân khấu, Billy vẫn rất thành thực các động tác. Việc nhảy thể này với anh mà nói, dễ như ăn cơm vậy.

Trong cánh gà, tôi vẫn chăm chú xem phần thi của Billy nhưng trong đầu thì tràn ngập hình ảnh của Ryan. Tiếng đàn ấy, giọng hát ấy...

- Chăm chú vậy? – Ryan đã bước ra khỏi phòng thay đồ từ lâu, trở lại với bộ vest trang nhã ban đầu.

- À... Billy nhảy đẹp thật!

Tôi buột miệng khen. Đúng là anh chàng nhảy đẹp thật, khen thế cũng không quá, nhưng mà lần này...hừm...cũng không hẳn là khen. Là tôi đang kiểm một cái có chăng?

- Ủ, cậu ta vốn rất có khiếu trong những trò như thế này!

- Phần thi của anh cũng rất tuyệt mà, hi hi

Không phải! Là... rất tuyệt. Tôi đã ước mình dc là cô gái trong bài hát ấy, để luôn có một người con trai dù đi đâu cũng đều muốn về nhà, vì ở đó có mình...

- Em cũng chăm chú xem phần biểu diễn của tôi như thế này sao?
- Tất nhiên rồi ! Rất hay mà!
- Nếu em thích, sau này, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đàn cho em nghe.
- Thế thì tốt qu. . .

Huộm đã... Anh ta thay đổi cách xưng hô với mình! Còn nói “sau này”, rồi “bất cứ lúc nào” !

- Chỉ cần em thích. . .
- ...

- THÍ SINH CUỐI CÙNG: DANNY !

Tiếng MC một lần nữa cắt ngang mạch cảm xúc của chúng tôi. Hừ, đúng như lời Billy nói, sau cuộc thi này nhất định tôi cũng phải cho anh chàng MC này một trận mới dc!

Danny từ bên cánh gà bước ra, trong trang phục một ảo thuật gia. Từng màn biến hóa thần kì diễn ra trong sự trầm trồ của khán giả phía dưới. Vẫn biết chỉ là những tiểu xảo nhỏ nhưng sao lại cuốn hút đến thế! Bí ẩn, lạnh lùng như chính Danny vậy. . .

~~~~

Haizzz Ban tổ chức cuộc thi cũng tính toán thật, để ba anh chàng hotboy số 1 này đồng loạt ra biểu diễn liền nhau, lại còn là cuối cùng nữa. Phần thi nào cũng xuất sắc cả ==

15' sau. . .

- MỌI NGƯỜI THẬT CHÚ Ý ! SAU ĐÂY LÀ DANH SÁCH 5 THÍ SINH SẼ VÀO VÒNG ÚNG XỬ. . .

Tôi đang hồ nghi, liệu có phải anh chàng MC này không còn từ gì để nói ngoài “Mọi người chú ý” không đây?

- SỐ BÁO DANH 01: JIMMY!

Anh chàng có tên Jimmy nhanh chóng bước ra sân khấu cười thật tươi chào khán giả.

- SỐ BÁO DANH 08: SILVE

R

Tiếp tục một cái mặt tươi hơn hớn, còn cả khẩu hình miệng “tôi yêu các bạn” nữa chứ!

- Các bạn có đoán dc 3 người còn lại là những ai không ạ?
- TAM ĐẠI THẦN!
- TAM ĐẠI THẦN !!!

- ...

Những tiếng hò reo bên dưới như đã thay lời người dẫn chương trình công bố nốt ba cái tên còn lại rồi.

- Vâng, và ba thí sinh cuối cùng là : RYAN số báo danh 10, BILLY số báo danh 11 và DANNY số báo danh 12 !!!

Part 3:

Phần thi cuối cùng – Sự bầu chọn không công bằng

Năm anh chàng đẹp trai đứng trên sân khấu, ánh đèn rực rỡ chiếu vào họ tựa hồ như năm vì tinh tú trên bầu trời cùng đồng loạt tỏa sáng. Những tia nhìn “trái tim” liên tục dc bắn lên từ phía các cô gái bên dưới.

- Câu hỏi dành cho thí sinh Ryan. . .

Trong cánh gà, tôi cũng hồi hộp không kém gì người đang đứng ngoài kia. Nhưng ... hình như tôi đã nhầm. Sau khi đọc câu hỏi của mình, Ryan không tỏ ra lo lắng chút nào. Chất giọng trầm ấm một lần nữa vang lên:

- Câu hỏi của Ryan là: ” Nếu như bạn thực sự trở thành Hoàng tử của Học viện Royal thì, trong lòng bạn Công chúa của bạn là ai?”

- Oa oa

- Là ai nhĩ? Carroll chẳng?

- ...

Không hẹn mà đồng loạt tất cả các cặp mắt đều đổ dồn về phía Princess Carroll kiều kì đang ngồi ở hàng ghế đầu kia.

- Và bây giờ, tôi xin dc trả lời câu hỏi của mình. Đêm nay, đến với cuộc thi này, ngôi vị Prince đối với tôi mà nói thực sự không quan trọng. Ryan có mặt ở đây là để thể hiện tài năng và cống hiến những phần thi tốt nhất có thể của mình cho mọi người. Và vì thế cho nên, tôi chưa từng nghĩ mình là Hoàng tử, nhưng... với tôi cô ấy luôn là Công chúa. Một người con gái rất bình thường, không thực sự nổi bật, quá xinh đẹp hay giàu có. Nhưng ở cô ấy luôn có đúng nét hồn nhiên, tươi vui của tuổi 18, sự chân thành, lương thiện, không chút toan tính, giả tạo, sự quan tâm, lo lắng của cô ấy thực sự đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong trái tim tôi. . . Nhưng tôi là người rất ích kỉ, chỉ muốn cô ấy là Công chúa của riêng mình, cho nên. . . Cô ấy là ai Ryan không thể nói dc.- Ngừng một lát, Ryan lại nở một nụ cười tình nghịch – Lời cuối cùng Ryan xin dc nói với mọi người: Những đức tính tốt đẹp của cô ấy , thực ra cũng đều có ở mỗi người trong chúng ta. Nếu như tất cả các cô gái xinh đẹp đang ngồi ở đây có thể phát huy những điều tốt đẹp ấy thì.. trong lòng tôi các bạn đều là Công chúa!

“Bộp bộp bộp!!!”

Rất nhiều tràng pháo tay nổ ra chúc mừng cho phần trả lời xuất sắc của Ryan. Anh tự tin sai bước về phía tôi. Một nụ cười ngọt ngào. Lần này chắc chắn tôi không nhìn nhầm! Khi nói về công chúa trong lòng mình, rõ ràng Ryan hướng ánh mắt của anh về phía tôi. Không lẽ... .

~~~~~

Trong khi tất cả mọi người đều nhiệt tình hưởng ứng những lời nói chân thành của Ryan thì ngay hàng ghế đầu tiên, Công chúa Carroll không hề vui chút nào. Mặt cô như xám dần cùng từng câu từng chữ trong phần trả lời của anh. Rõ ràng, “công chúa” đó không phải là cô. Cái gì mà “Nếu như tất cả các cô gái xinh đẹp đang ngồi ở đây có thể phát huy những điều tốt đẹp ấy thì.. trong lòng tôi các bạn đều là Công chúa!” chứ ! Tất cả sao? Không đời nào!!! Công chúa của học viện này chỉ có một mà thôi !!!

~~~~~

- Tiếp theo là phần thi ứng xử của Billy !

Khác với Ryan, đọc xong câu hỏi, gương mặt anh ta hình như “méo xệch”. Hít một hơi thật sâu, Billy cầm mic trả lời:

- Xin gửi lời chúc @##%\$%^#% đến tất cả mọi người!

Bên cạnh có tiếng MC nhắc nhở: ” Trả lời vào vấn đề chính đi!”

- E hèm , bây giờ Billy xin dc nói về câu hỏi của mình như thế này: ” Theo bạn, trách nhiệm của một Hoàng tử là như thế nào?”, câu hỏi này quá cũ!

Phía dưới khán giả đã có những tiếng ồ lên đầy kinh ngạc. Billy thì vẫn điềm nhiên nói tiếp:

- Không cần phải xuất sắc vào đến vòng thi này, ai cũng có thể dễ dàng trả lời dc câu hỏi này, rằng Hoàng tử là phải @\$@#%#^\$&. Nhưng riêng với quan điểm của mình, Billy nghĩ rằng một cách thực tế nhất, Hoàng tử sẽ là người đứng ra trực tiếp nhìn nhận mặt chưa dc trong công tác tổ chức cuộc thi này, trước mắt đây là câu hỏi không mấy đặc sắc và phù hợp này! Tôi xin hết!

Ngờ ngàng. Bất ngờ. Và tán thưởng! Khán giả lại vỗ tay rần rần. Một câu trả lời cũng rất tuyệt !!

- MỌI NGƯỜI CHÚ Ý! (>”< lại câu này) SAU ĐÂY LÀ PHẦN TRẢ LỜI CUỐI CÙNG CỦA THÍ SINH DANNY !!!

Im ắng... Im ắng

Quả nhiên cái tên Danny vừa dc nhắc đến là đã ngay lập tức thể hiện sức ảnh hưởng của mình rồi.

Đọc kĩ câu hỏi của mình, Danny cầm mic lên và bắt đầu trả lời:

- Câu hỏi của Danny là :” Hãy kể lại một kỉ niệm tuổi thơ đáng nhớ nhất và có sức ảnh hưởng lớn nhất với bạn cho những quyết định sau này “:...

Cả sân trường im lặng chờ đợi kỉ niệm của chàng trai lạnh lùng. Tất cả đều tò mò, có thể đó là lý do mà Danny lạnh lùng đến vậy. Bên trong cánh gà, bàn tay Ryan như xiết chặt vào tay tôi hơn. Tôi quay sang, nét mặt anh thoáng buồn.

- Ryan, sao thế? Có chỗ nào không khỏe sao?

- Ừm... Không sao...

Bên ngoài sân khấu, sau khi ngừng lại một lúc, cuối cùng Danny cũng cất lời:

- Thực ra, với Danny, những kỉ niệm tuổi thơ quan trọng và ý nghĩa nhất đều nằm trong 7 năm đầu tiên của cuộc đời. Nhưng... một vụ tai nạn đã lấy đi tất cả những kỉ ức ấy. Tuổi thơ của Danny này dường như chỉ bắt đầu từ năm 8 tuổi, nhưng tất cả chúng, với tôi, chỉ là vô nghĩa. Nó không có gì đáng nhớ hay ảnh hưởng gì lớn cả. vì vậy, với yêu cầu này của câu hỏi, xin lỗi... tôi không thể trả lời!

Nói rồi Danny đi thẳng vào trong trước sự ngỡ ngàng của toàn bộ học viên và cả thầy cô bên dưới. Thật không ngờ tuổi thơ của Danny lại buồn như vậy. Cái bóng cô độc một mình lặng lẽ như một con nhím đang xù lông, không một ai có thể chạm tới.

- Chết tiệt !!! Kê nào đã ra những câu hỏi ngớ ngẩn này!!! – Billy tức tối đập mạnh tay vào tường.

- Cậu bình tĩnh lại đi!- Ryan ôm lấy vai Billy- Cuộc thi này do Đoàn trường tổ chức cho tất cả nam sinh trong Học viện Royal này chứ không phải cho riêng 3 chúng ta, cậu có tức giận cũng không thể giải quyết dc việc gì đâu!

***

Không khí lại ồn ào trở lại, nhưng là để bàn tán về ba câu trả lời của “Tam đại thần”. Và, cuộc thi càng thêm “nóng” hơn với phần quan trọng nhất: “Bình chọn Hoàng tử”. Sau khi MC tuyên bố, lần lượt các học viên sẽ cầm một lá phiếu của mình bỏ vào một trong năm chiếc hòm ghi tên năm người trên sân khấu kia. Từng dòng người đổ đến bên những chiếc hòm, nhưng đông nhất vẫn là hai chiếc ghi tên Ryan và Danny. Và, tất cả sẽ vẫn diễn ra bình thường nếu như không có câu nói ấy của Carroll:

- Thưa các bạn, với tư cách là Princess của Học viện Royal, Carroll xin dc nói lên ý kiến của mình như thế này: Với Carroll, Prince xứng đáng nhất của chúng ta chính là... Danny!

Nói xong, cô nàng nhanh chóng nở một nụ cười thật tươi, bỏ lá phiếu duy nhất của mình vào hòm của Danny. Như một hiệu ứng tức thời, rất nhiều người sau đấy đã đổ dồn cả về phía Công chúa đang đứng.

~~~~~

30 phút kiểm phiếu...

- SAU ĐÂY CHÚNG TÔI XIN CÔNG BỐ KẾT QUẢ : PRINCE CỦA CHÚNG TA CHÍNH LÀ ...

Part 4:

Nhận diện Hoàng tử – Những nụ hôn bất ngờ

Xi xàm. Xi xàm.

- Ai sẽ là tân Hoàng tử của học viện chúng ta đây?

- Chắc là Ryan rồi, phần thi của anh ấy quá xuất sắc!

- Tôi thì lại nghĩ là Danny, vì rõ ràng Công chúa đã ủng hộ anh ấy.

- ...

- NÀO NÀO, BÂY GIỜ CHÚNG TA SẼ THẬT TRẬT TỰ ĐỂ NGHE XUỐNG DANH PRINCE CỦA ĐÊM NAY! VẮNG VÀ NGƯỜI ĐÓ LÀ ...

~~~~~

- Hey, là anh rồi Ryan! – Tôi nói nhỏ vào tai Ryan, nhưng hình như từ sau khi chứng kiến Carroll bỏ phiếu cho Danny, sắc mặt anh ta không dc tốt lắm, bằng chứng là...

- Không đâu, hoàng tử chắc chắn là Danny.

- Ế, sự tự tin của anh đi đâu hết rồi...

~~~~~

- TÂN HOÀNG TỬ CHÍNH LÀ: DANNYYYYYYYYY !!! – Giọng anh chàng MC như lạc hẳn đi, chìm trong những tiếng hò hét không ngừng của các fan nữ bên dưới. Billy hớn hờ chạy lại vỗ vai Danny chúc mừng. Tôi và Ryan cũng đến chia vui cùng anh. Lúc này, dù không muốn nhưng Danny vẫn trở thành tâm điểm của mọi sự tập trung. Tất cả mọi người đều vây quanh anh hết lời chúc mừng, ca tụng. Tuy nhiên trong bầu không khí náo nhiệt ấy, tôi vẫn cảm giác điều gì đó kì kì, ở thái độ của Tam đại thần...

Trong khi mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Hoàng tử Danny thì Công chúa của chúng ta lại nhanh chóng đến bên Bí thư San – ” Tổng đạo diễn” chương trình, nói nhỏ gì đó vào tai cô ấy. Và ngay sau đó, tiếng MC lại vang lên, tập trung mọi người về phía sân khấu:

- Mọi người! Phần chia vui với tân Hoàng tử như vậy là dc rồi, bây giờ chúng ta sẽ đến phần quan trọng nhất của buổi tối ngày hôm nay: Phần trao huy hiệu Hoàng gia !

Đám đông trật tự một lát, rồi lại ồn ào bàn tán trở lại ..

- Ey, vậy là ai sẽ lên trao huy hiệu đó đây?

- Chắc là San rồi, cô ấy là Bí thư, người phụ trách tổ chức cuộc thi này mà!

- Cũng có thể là thầy hiệu trưởng.

- ...

Đứng ở một góc không xa sân khấu, Susan và Lia lặng lẽ quan sát tất cả.

- Susan, cậu nghĩ sao? – Lia hỏi, tay vẫn vịn vào tà váy dạ hội cầu kì mà cô đã tự chuẩn bị cho mình từ rất lâu, không ngờ hôm nay nó đã không có cơ hội dc nổi bật cùng chủ nhân mình.

- Quan sát này giờ, tớ nghĩ nên hỏi ý kiến của cậu trước chứ nhỉ?

- Ừm, chắc hẳn là ông Tô, chủ tịch hội đồng nhà trường rồi.

- Ông Tô, người ngồi hàng ghế đầu tiên với Công chúa kia à?

- Ừ, ông cháu mà, thân thiết quá!

- Lia, cậu không sao chứ? Tối nay để cậu phải cùng mình đứng ở một góc khuất thế này, thật sự ...

- Mình không sao. Có Princess rực rỡ ngoài kia, mình có ra... thì cũng có ý nghĩa gì chứ...

- Không sao thì tốt. – Susan trở lại trạng thái trầm tư thường ngày – Carroll, cô ta quả thực không đơn giản. Lần này, xem ra Tam đại thần thực sự gặp rắc rối rồi.

- ...

- Cậu cứ chờ xem, đây rõ ràng là một vở kịch đã dc bố trí sẵn. . .Và, cô bạn Carroll của chúng ta đảm nhận vai nữ chính quá hoàn hảo ...

~~~~~

- XIN MỜI CÔNG CHÚA CAROLL LÊN SÂN KHẤU TIẾN HÀNH NGHI THỨC TRAO HUY HIỆU CHO TÂN HOÀNG TỬ.

Bên dưới tiếp tục rộ lên những tiếng xôn xao. Thì ra là công chúa, vậy mà sao không ai nghĩ đến nhỉ? Hoàng tử Danny, dĩ nhiên phải xuống hàng ghế phía dưới, hơi khom người để cho Công chúa khoác nhẹ vào tay, sau đó lại cùng nhau bước lên tấm thảm đỏ dc trải sẵn lên sân khấu. Hai người thật nổi bật trước đám đông, cùng nhau bước đi

trong sự ngưỡng mộ của đông đảo mọi người. Toàn bộ hệ thống đèn một lần nữa vụt tắt, chỉ một chùm ánh sáng duy nhất dõi theo từng bước đi của Công chúa và hoàng tử Bộ trang phục đen trắng của họ như dc tôn thêm vẻ sang trọng. Tất cả đều thật long lanh, nếu như... bên cạnh cô công chúa kiều diễm đang cười rất tươi, hoàng tử của chúng ta không lạnh lùng như vậy. Gương mặt anh lúc này rõ ràng là một sự không bằng lòng. Anh đi như một cái máy vô hồn, không một chút quan tâm đến người bên cạnh, ánh mắt, mãi chỉ hướng về phía một người con gái. . . Hôm nay thực sự cô ấy rất đẹp, chỉ tiếc... người đi bên anh lúc này không phải là cô. Chỉ có hơn chục bước chân mà sao với Danny, tựa như cả ngàn cây số. Rất muốn, thực sự rất muốn gỡ bỏ cái tay đang níu lấy áo anh lúc này... Như nhận thấy sự bất thường của Danny, Ryan bên dưới khẽ gạt đầu ra hiệu. “Cố lên Danny, chỉ một chút nữa thôi!” Tuy rằng giờ phút này xung quanh đều rất tốt, không khí nóng hừng hực bởi nhiệt huyết của mọi người, dường như không ai để ý đến thái độ của Prince lúc này, nhưng, đi ngay bên cạnh Danny, Carroll không thể không cảm nhận dc cái lạnh toát ra từ anh.” Sao nào, không tự nguyện ư? Đừng mo!”, cô nghĩ thầm và nhanh chóng giữ chặt hơn cánh tay Danny.

Khi hai người đã lên tới sân khấu, ngay lập tức một cô gái bê ra một khay đồng dc phủ lên lớp vải nhung đỏ trang trọng , phía trên là chiếc hộp thủy tinh đựng tấm huy hiệu Hoàng gia cao quý. Lấy nó ra từ chiếc hộp, Carroll mỉm cười dịu dàng đeo lên ngực áo bên trái của Danny. Thế nhưng trước sự ân cần đầy tình cảm của Công chúa, Danny vẫn thủy chung với gương mặt lạnh như băng tuyết nghìn năm, không thêm liếc nhìn người đứng trước mặt lấy một cái. Tức thật! ánh mắt Carroll lóe lên vài tia quý đĩ, rồi rất nhanh sau đó đặt lên má Danny một nụ hôn! Danny hơi ngạc nhiên, ánh mắt có chút sững sờ...

- Ô!!!

Quá bất ngờ, cả sân trường im lặng, rồi lại ồ lên đầy kinh ngạc. Carroll, cô là ai chứ? Chỉ cần là điều mình muốn, cô nhất định phải có dc bằng mọi giá, dù có phải dùng đến bất cứ thủ đoạn nào. Ngay bây giờ cũng vậy. Huống hồ, chỉ với một chút tiểu xảo này thôi cũng đủ khiến cho Danny không thể giữ mãi

cái thái độ đó dc nữa. Nếu như Ryan đã không coi cô là công chúa, thì anh ta sẽ không bao giờ có thể trở thành Hoàng tử, kể cả có xứng đáng đến đâu, nỗ lực như thế nào. Và Hoàng tử thực sự đang đứng trước mặt cô đây sẽ buộc phải làm thay cái việc mà cậu bạn đáng ghét kia bỏ lại. Ha ha, nếu đã là hoàng tử thì phải nghe lời cô, là của cô, chỉ riêng cô mà thôi!

~~~~~

- Này! Sao thế? – Ryan chợt hỏi, không khỏi làm cho tôi phải giật mình. Đúng là có biểu hiện hơi kì cục thật T.T , khi mà từ nãy đến giờ mắt tôi cứ dán vào hai con người trên kia. Hành động vừa rồi của Công chúa, kì thực tôi đã thấy nhiều trên phim ảnh, chỉ là bây giờ mới dc chứng kiến tận mắt. Nhưng... sao lại có gì đó khó chịu thế này!

- Có gì đâu, hề hề – tôi cố gắng cười giả lả.

- Nếu thích, chúng ta... cũng có thể làm như họ.

- Cái gì...

“Chụt!” – Một Sudden kiss nhanh trên má tôi. Ôi trời, có cần phải như vậy không? Người ta... trên đó làm trò gì... thì liên quan gì đến tôi chứ! Mặt tôi đỏ lựng như quả cà chua.

- Dễ thương quá!

- Anh...

Nhưng cũng thật may vì lúc này mọi người đều đổ hết cả sự chú ý đến cặp đôi trên sân khấu kia nên không ai chứng kiến cảnh tượng xấu hổ vừa rồi. TT.TT

- Đi thôi!

Tôi vội giữ cái tay đang kéo mình lại:

- Đi đâu?

- Ngốc thế, về thôi. Tôi đưa em về kí túc. Hết cái để xem rồi.

- ... Ừ.

Ryan mỉm cười dịu dàng, nắm tay tôi từ từ bước đi. Rồi khỏi đám đông ồn ào. Rồi khỏi cả một ánh mắt buồn bã.

“Em cứ đi như vậy thật sao?”

Part 5:

Ngủ ngon nhé ...

Bây giờ đã là hơn 11 giờ đêm. Thật không ngờ không khí buổi đêm ở đây lại dễ chịu như vậy. Từng cơn gió thổi nhẹ, như cuốn đi tất cả những cảm giác đan xen trong tôi. Hai chúng tôi im lặng đi dưới hàng cây phượng già, tay trong tay... Kì lạ rằng tôi cứ để Ryan nắm tay mình như vậy, ý định rút ra ban đầu đã nhanh chóng tiêu tan... Ryan đưa tôi đến tận cửa phòng kí túc.

- Này, thực ra anh không cần đi cùng tôi đến tận đây đâu...

- Nhưng phải thế này tôi mới yên tâm

- Gần mà, có gì phải sợ chứ. Yên tâm đi, tôi không nhát mả đâu! He he

- ...

Ryan không nói gì, chỉ im lặng đứng dựa vào tường, ánh mắt như hướng về một nơi xa xăm... Bộ dạng này hoàn toàn không giống với một Ryan vui vẻ thường ngày. Thôi chết, hình như tôi đã quên mất rằng anh ta không đạt dc ngôi vị Hoàng tử như mục đích ban đầu, buồn là phải. Tôi lại rất dở trong việc an ủi người khác, lúc này cố lựa những lời tốt nhất có thể :

- Nói thế nào nì, thực ra ngôi vị Prince đó... cũng chỉ là một cái danh phận thôi mà. Dù sao hôm nay anh cũng đã cố gắng hết sức mình rồi. Phần thi của anh rất rất xuất sắc đấy...

- An ủi tôi sao? – Ryan nói trong khi mắt đã nhắm nghiền lại, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

- Ồ... không phải! Tôi... đang khen rất thật lòng mà.

Tôi thật chỉ muốn ngậm luôn cái miệng mình lại. Haizzz biết thế này thì đừng nói ra cho xong. Giờ hay rồi, như cố tình chọc vào nỗi đau của người ta vậy.

Hu hu, mẹ ơi đã sinh con ra sao không sinh luôn cho con cái miệng khéo ăn khéo nói chứ! >><

- Em nghĩ tôi buồn vì chuyện đó sao?

- Thế.. không phải à?

- Không phải. Tôi đã chẳng nói rồi sao, rằng có dc làm Hoàng tử hay ko với tôi không quan trọng. Còn nhiều chuyện khiến tôi phải bận tâm hơn cái vị trí đó.

Ryan bỗng quay sang, nhìn thẳng vào tôi. Dù trời khá tối, nhưng chút ánh sáng của ngọn đèn dưới sân vẫn đủ để hắt lên chỗ chúng tôi, cho tôi thấy dc đôi mắt đen sâu thẳm của anh lúc này. Đặt nhẹ tay lên vai tôi, khẽ nói Ryan nấp máy một điều gì đó, nhưng không thành tiếng.

- Anh nói gì cơ?

- ... Không có gì, em ngủ sớm đi.

Nói rồi Ryan xoay người bước đi. Lại như nhớ ra một điều gì đó, anh bỗng quay lại :

- Từ bây giờ, đừng xưng hô khách sáo như thế.

- Tại sao? – Tôi ngây ngốc hỏi.

- Không thích!

Vẫn là câu trả lời kiểu ấy, nhưng tôi giờ đã quá quen rồi. Trước khi thực sự ra về, Ryan chào tạm biệt tôi bằng một nụ cười ... thật đẹp. Có lẽ cảm giác khó chịu trong anh đã tan biến hết cùng với gió rồi. Tôi thì vẫn đứng ở cửa nhìn theo cho đến khi cái bóng cao cao của Ryan khuất dần trong bóng tối mới trở vào phòng. Cũng là đi một mình, lại là đi trong đêm nhưng sao ở anh không toát lên vẻ cô độc lạnh lẽo như Danny?

Haizzz mà thôi đi, nghĩ đến anh ta làm gì chứ, bây giờ chẳng đang vui quá với cô Công chúa xinh đẹp bên cạnh rồi. Kì thực tôi vẫn mong tối nay người chiến thắng là Ryan hơn. ... Ít ra anh ta cũng sẽ không để Carroll tự nhiên như thế. Con gái mà chủ động như vậy... Nhưng có vẻ như cô ấy muốn “đóng dấu” sở hữu lên Danny thì đúng hơn. ... Dù sao trước giờ tôi vẫn khá là tin tưởng vào trực giác của mình. Nếu vậy thì, cô “bạn gái” giấu mặt của anh ta không phải... chính là công chúa xinh đẹp kia đấy chứ? AAAAAAAAAAAAAAAAAA! Không nghĩ nữa! Liên tưởng này đáng sợ quá! Susan và Lia vẫn chưa về. Từ chiều đến giờ tôi chưa gặp họ rồi. Hít một hơi thật sâu, tôi khóa cửa lại, lấy quần áo đi tắm. Một buổi tối đáng nhớ đây... Ngâm mình trong dòng nước mát lạnh, tôi chỉ muốn thực sự rũ bỏ hết mọi sự mệt mỏi này. Quên hết, quên hết đi! Ài, nhưng mà... không phải cái gì muốn là dc TT.TT. Đưa tay nghịch nghịch mấy bong bóng xà phòng, tôi lại nghĩ đến những chuyện xảy ra tối nay. Tất cả như một cuốn phim quay chậm tua lại từng cảnh một. Thái độ của Ryan, ánh mắt Carroll nhìn hai chúng tôi, các phản thi ẩn tượng, câu trả lời của Tam đại thần, sự bỏ phiếu bất ngờ của công chúa,... Nhiều quá, không ngờ chỉ vài tiếng đồng hồ mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nhưng mà, hình như trước lúc đi khỏi đó, tôi... có thấy Danny đứng trên sân khấu, với dáng vẻ cô đơn giữa rừng ánh sáng rực rỡ, vẫn nhìn về phía chúng tôi. Đôi mắt nâu trầm buồn ẩn chứa một điều gì đó... Trời ơi, Ryan, Danny, hai anh rốt cuộc là có tâm sự gì đây?

Trở về căn nhà rộng lớn khang trang của mình, Ryan như dc trút bỏ mọi phiền muộn bên ngoài, cho dù lúc này chỉ có mình anh. Tính cách vui vẻ, ấm áp từ anh, có lẽ cũng là do không gian này, gia đình này mang lại cho anh. ...

- “Con trai sao ngủ muộn thế ?”

- Nhớ bố mẹ nên con mới gọi thôi mà – Tay với chiếc khăn bông lau mái đầu ướt sũng, Ryan giờ giọng làm lũng – Bên đây giờ vẫn là gần 7 giờ rồi, bố mẹ chắc hẳn đều đã dậy cả.

- ”Lớn đầu rồi mà còn bày trò những nhéo trẻ con thế này thì bao giờ ông bà già này mới có cháu bé đây.”

- Mẹ... Con dâu còn chưa có nói gì đến cháu. Con vẫn còn “nhỏ” mà mẹ, với lại mẹ của con còn trẻ đẹp thế kia, sao mà già dc chứ!

- “Gớm, chỉ gọi nhời thôi!” – Người phụ nữ tuổi đã gần 50 bên đầu dây bên kia khẽ mỉm cười. Con trai mới đầy mà đã 20 tuổi rồi, còn nhỏ gì nữa đâu. Cho dù là chưa thực sự trở thành trụ cột của gia đình, tiếp quản sự nghiệp của ông bà nhưng ít ra cũng đã đủ trưởng thành để suy nghĩ về mọi chuyện. Bà tin vào đứa con này còn hơn tin chính bản thân mình vậy.

- Bao giờ bố mẹ về?

- “Đợt này bố mẹ sang London đàm phán với đối tác, nhân thể cũng nghỉ ngơi, tham quan luôn nên cũng chưa biết chính xác ngày về. Sớm nhất cũng phải cuối tháng này.”

- Không sao, bố mẹ cứ ở bên đó nghỉ ngơi thoải mái. Con đùa thôi mà, mọi chuyện cứ giao hết cho con.

- ”Rồi rồi, thế mà còn kêu là nhỏ nữa. Mà ngủ sớm đi con, muộn lắm rồi đấy”

- Vâng, con biết rồi. Con chào mẹ!

Điện thoại đã ngắt từ lâu nhưng Ryan thì vẫn chưa ngủ dc. Nằm một mình trên chiếc giường êm ái, anh nghĩ lại tất cả những gì đã xảy ra trong ngày hôm nay. Cuộc thi này, rõ ràng anh đã phải chờ đợi nó rất lâu, không quan trọng chuyện giải thưởng nhưng anh vẫn thật sự cố gắng, vì cô ấy, thế mà đến cuối cùng lại thành ra thế này. Anh không phải kẻ ngốc nên có thể dễ dàng nhận ra đã có một sự sắp xếp từ trước, và trớ trêu thay bọn anh lại trở thành những con rối bị người ta giật dây. Nghĩ mãi mà anh vẫn không hiểu làm như vậy họ dc cái gì chứ? Một trò đùa ấu trĩ ! Nhưng dù sao tối nay anh vẫn rất vui. Nhờ có cuộc thi này khoảng cách giữa anh và Judy đã giảm đi đáng kể, nhất là sau buổi tối hôm nay. Anh đã định nói ra tình cảm của mình, nhưng rốt cuộc lại chưa thể nói. Bây giờ chưa phải lúc thích

hợp, còn quá nhiều vấn đề cần anh giải quyết. Hơn nữa, anh cũng muốn có thêm chút thời gian, cho cả anh và cô... Khẽ mỉm cười, anh tự nhủ với mình: "Chưa nói ra, nhưng vẫn hi vọng cô bé ngốc đó có thể cảm nhận dc thành ý của mình".

Bữa tiệc chúc mừng nhằm chán ngay trong khuôn viên trường cuối cùng cũng đã kết thúc. Là nhân vật chính, nhưng Danny lại rời đi đầu tiên. Khó chịu, thực sự rất khó chịu! Tham gia cuộc thi này dường như đã là một quyết định sai lầm nhất từ trước đến giờ. Ai mà ngờ dc trong khi anh đã cố gắng làm mờ nhạt mình đi thì ngôi vị Hoàng tử đó lại rơi đúng vào mình cơ chứ... Để hơi rượu vang nhanh chóng tan đi, Danny quyết định tự mình đi bộ ra ngoài đường lớn. Xe của anh đã đợi sẵn ở đó. Đi thật chậm, cả người anh chìm dần trong màn đêm tịch mịch. Không gian yên tĩnh, lạnh lẽo, chỉ vài đợt gió thổi qua càng làm cho lòng người thêm tê tái. Buồn, tự nhiên rất buồn. Đôi chân anh cứ thế vô hồn bước đi, dần dần, lại đến trước khu kí túc của cô. Anh là người ra về sớm nhất, lúc ở bữa tiệc anh cũng có nhìn thấy hai cô bạn cùng phòng của cô vẫn đang ngồi tám chuyện, chắc giờ này cũng chưa về. Vậy, trên đó nhất định chỉ có mình cô ấy... Linh Đan thực ra chỉ là một cô gái rất bình thường, nhưng không hiểu sao anh lại cứ thích cô như vậy. Cô ấy có một nét gì đó rất quen thuộc đối với anh, như thể anh và cô đã từng gắn bó rất lâu... Cảm giác đó...

Điện phòng cô đã tắt, có lẽ, cô cũng đã chìm sâu trong giấc ngủ ngọt ngào rồi. Anh cứ nhìn lên như vậy, rất lâu... Đằng sau cánh cửa ấy là người con gái trong trái tim anh...

"Ngủ ngon nhé..."

Một chàng trai với đôi mắt nâu buồn đứng lặng lẽ trong màn đêm yên tĩnh

Một cô gái vẫn ngủ thật say không vương chút muộn phiền

Một chàng trai đi vào giấc mộng của mình với nụ cười còn nở trên môi

Thời gian như ngừng lại

Hãy để gió cuốn đi tất cả những buồn lo

Ai biết được ngày mai sẽ thế nào...

Này người yêu ơi anh về nhé chúc em được ngon giấc, hẹn em đến mai gặp nhau.

Bye! Good night

Tạm biệt người yêu dấu ơi chúc em đêm nay ngủ ngon, mai đây khi em vừa thức giấc

Bình minh trong ánh nắng vàng, ngàn niềm vui sẽ đến với em. Bye! Good night

Rồi ngày mai đây khi vừa nắng lên,

những vui buồn quên lãng,

Niềm vui khắp nơi chờ em

Bye! Good night

Tạm biệt người yêu dấu ơi

chúc em đêm nay ngủ ngon,

quên đi bao nhiêu chuyện quá khứ

Ngày mai tươi sáng chan hòa,

mặt trời lên cho em tiếng cười.

Bye! Good night

Những dĩ vãng sẽ trôi theo thời gian,

đừng buồn lo âu em nhé,
cho tiếng đêm yên lặng buông
Kìa ngàn vì sao vẫn sáng lung linh
bầu trời và chúc em đêm mộng đẹp
Còn mình anh trên lối về vắng khuya,
đợi chờ em mai đây
trong tiếng yêu thương nồng nàn.
Cho đôi môi lấp lánh với bao nụ cười,
cho đôi ta sẽ mãi mãi,
cùng bước chung một con đường
Bye! Good night

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

- “Chị cả... em... bọn em...”
- Vẫn không làm gì dc con bé đó chứ gì?
- “Chị... thực sự thì Ryan và cả... Danny, bọn họ cho người theo sát cô ta quá, bọn em...”
- Ha ha không sao.
- “...”
- Tạm thời lui về, cho cô ta mấy ngày yên bình đi. Ta có trò mới để tiêu khiển rồi.
- “Dạ...”
- Đừng có “quan tâm” quá đến những thứ ko thuộc phận sự của mình , nếu ko...
- “Vâng, chị cả, bọn em biết rồi ạ. Chị... cứ nghỉ đi ạ, khi nào cần cứ gọi bọn em...”
- Tut tut tut...

Kết thúc cuộc hội thoại nhanh chóng khi đầu dây bên kia còn chưa nói hết câu, cô gái ném chiếc điện thoại sang một bên, vươn tay mở cửa sổ, hít thở bầu không khí trong lành của buổi sớm. Những tia nắng đầu tiên của một ngày mới dịu dàng đậu trên làn mi cong nhẹ, đôi môi hồng chúm chím như nụ tâm xuân... Người con gái mang vẻ đẹp kiều sa mà ngọt ngào, chỉ tiếc rằng tâm hồn cô đã sớm không còn dc trong sáng như cái dáng vẻ bên ngoài ấy. Đằng sau gương mặt thánh thiện kia là đầy rẫy những toan tính, âm mưu. Đem người khác ra làm trò chơi của mình từ lâu đã trở thành một thú vui, một thói quen trong cuộc sống của cô. Ngắt một bông Pansy, khoe môi Caroll khẽ cong lên một đường đầy kiều ngạo: “Cứ chờ xem, trò chơi giờ mới chỉ bắt đầu...”

- Hắt.. xiiii !!! – Tôi vừa chạy đi tìm khăn giấy, vừa nhăn nhó đến thảm hại. Đến khổ, đêm qua về muộn, lại còn nghĩ ngợi lung tung trong lúc tắm, ngấm lạnh và thành ra thế này đây.
- Đêm qua nếu chúng tớ đi chơi ko về thì ko biết cậu định ngâm mình trong đó đến bao giờ nữa! – Lia đưa cho tôi ly trà gừng nóng hổi, không khỏi cảm

rằm

- Biết .. xiii... rồi mà...

Nheo mắt nhìn cảnh tượng khốn khổ của tôi, Susan cười nhàn nhạt:

- Không phải vì Ryan của cậu không dành ngôi quán quân mà cậu nghĩ không thông đây chứ?

- Cái gì mà ” Ryan của cậu” chứ. Các cậu... đừng có suy diễn lung tung nha. Chỉ là...

“Chỉ là có hơi tiếc vì mấy nghìn đô tiền thưởng ko dc chia phần rồi!”- tất nhiên câu này tôi nên giấu nhem đi rồi. Nói ra thì... e hèm... mất nhân cách quá =.=!!!

- Chỉ là sao?

Hừ hừ, cô nàng Lia này xem chừng vẫn chưa có ý định buông tha cho tôi đây mà.

- Thôi nào, không trêu Judy nữa – Susan lại chen ngang khi vừa chợt nhớ ra chuyện quan trọng – Lia, không phải cậu nói hôm nay đi đăng kí câu lạc bộ gì đó hả?

- Ô... suýt thì quên mất, là CLB bóng rổ “Supper star” đó, hí hí.

Nhìn bộ dạng phấn khích của Lia lúc này, tôi không khỏi băn khoăn một điều: với chiều cao “khêm tốn” 1m55 kia, cô bạn của tôi sao lại tham gia câu lạc bộ bóng rổ chứ? Như đọc dc ý nghi ngờ trong đầu tôi, Lia vội vàng biện hộ:

- Bóng rổ là một môn thể thao rất tốt cho sức khỏe @%%&%\$*^@#. Chiều cao không nói lên dc điều gì quan trọng cả, cốt nhất vẫn là QUYẾT TÂM !!!

- Chứ không phải vì ở đó có anh chàng Wade cao lớn sao?

- Ôi, Susan... chỉ cậu hiểu tót.

OMG ! Không phải chứ, Lia .. sao lại đi thích anh chàng trợ lý cho cái tên Billy quậy phá kia dc? “Sếp lớn” đã vậy thì trợ lý như anh ta... @@

- Kệ các cậu, mình đi đăng kí đây! Là là la

Đợi Lia đi rồi, tôi mới quay sang nhìn Susan một cách “ái ngại”:

- Này, cậu... không có ý kiến gì về vụ này à?

- Ý kiến dc không? Coi như để cậu ta rèn luyện sức khỏe đi.

- ...

~~~~

Những ngày sau đó...

Tất cả chúng tôi đều bận rộn với cả tá “công việc”. Khổ nhất là Tân hoàng tử Danny kia. Đi một bước là cô Công chúa kiêu kì lại bám riết lấy, như thể họ là một đôi vậy. Báo tường của trường lúc này tràn ngập ảnh của hai người họ. Hầy, đúng là hotboy, hoygirl có khác, trước đã nổi, giờ còn nổi hơn. Mà kì lạ là mặt Danny lạnh lùng như băng tuyết Bắc cực vậy, cả ngày chẳng thấy cười lần nào, rất có vẻ miễn cưỡng. Lia thì vẫn kiên trì bám lấy sân bóng rổ cùng anh chàng Wade “đẹp trai” ấy. Susan ngày càng bám riết lấy cái laptop với mấy cái lập trình pascal rắc rối. Haizzz có lần tôi đã thẳng thắn khuyên can hai đứa nó rằng: “Mắt các cậu sớm muộn cũng lồi như mắt ốc hết thôi. Một đứa bám lấy giai đẹp, một đứa ôm em lap cả ngày...”, hic kết quả chur nói hết câu đã nhận dc cả “trận mưa gối” của chúng nó. Hừ, đồ ác độc, người ta có lòng tốt nhắc nhở mà...

- Lo cho cái thân mình đi kia. Cảm cúm gì mà dai thế không biết!- Sau khi đã không còn gối để mà ném, Lia bắt đầu sử dụng đến chiêu ” võ mồm” này.

- Yên tâm, mới một tuần lẻ hai ngày. Bình thường mình phải sổ mũi hắt hơi nửa tháng cơ, còn năm ngày nữa mà, he he.

- Cười cái khl!- Lần này không phải là gối mà là gấu bông. TT.TT

~~~~

- Này, em yêu không sao thật chứ? – Rei không khỏi xót xa nhìn tôi lúc nào cũng ôm theo bịch khăn giấy như vậy.

- Không sao thật mà, cảm xoàng thôi.- Tôi cũng rất “nghĩa khí” trả lời.

- Cảm xoàng mà hơn nửa tháng rồi thể hả? Cậu nên đi khám đi.

- Không!

Tôi dứt khoát trả lời. Bác sĩ á, tôi cực kì sợ cái sinh vật khoác áo blouse trắng đó. Còn nhớ hồi bé mỗi lần phải đi tiêm phòng, mấy người trong trạm xá lúc nào cũng nói “chỉ như kiến cắn” thôi mà. Hic hic , kiến đâu chẳng thấy, chỉ biết tay tôi sau đó chỗ bị tiêm sưng lên vài ngày. Tóm lại, áo blouse đó ko tốt đẹp gì cả.

- Chị ơi, có một anh bảo đưa cho chị gói này!- một em bé khoảng 6 tuổi bỗng chạy lại đưa cho tôi một cái túi. Lúc mở ra thì, oa oa, là viên ngậm chữa ho rất tốt mà mẹ tôi vẫn thường mua cho tôi hồi ở nhà đây mà! Chỉ tiếc là ở đây tôi đi tìm ở mấy hiệu thuốc rồi mà không có bán, còn đang định tháng sau về nhà mua mà...

Rei cũng lấy một vỉ ra xem, rồi quay sang hỏi đứa nhỏ:

- Vậy anh đó đâu rồi em?

- Anh ấy đưa em xong đi luôn rồi.

- Ủ, cảm ơn em nhiều nhé! – Tôi xoa đầu em bé mà lòng vẫn không khỏi cảm ơn cái người vừa rồi.

- KHÔNG ĐƯỢC NGẬM NÓ !

- Làm cái gì thế, nhỏ nhỏ cái miệng thôi.

- Chắc là có cha nào “tắm” em yêu của Rei này đây mà. Grừ

- Ha ha, ai không biết lại tưởng cậu là người yêu của mình mất!

- Kệ họ. Rei không thích thế này đâu!!!

- Thế Rei thích Judy ồm ồm mãi hả. Này, nhìn đi, cái này rất tốt nha, ngậm nó chỉ hai ngày sau là khỏi.

- Thật không?

- Thật mà...

Rei không nói gì, và tôi thì sung sướng bỏ viên ngậm vào miệng.

Đứng ở một góc khuất cách đó không xa, chàng trai với mái tóc bạch kim rực rỡ khẽ nở một nụ cười ảm áp. “Cái này nhất định tốt cho em, nhưng bây giờ... chưa phải lúc anh có thể công khai đứng ra chăm sóc cho em được...”

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đồ Chơi Cao Cấp

- Bỏ cái tay của cô ra đi! – Ở một góc khuất bên cạnh chiếc cầu thang cũ kĩ, một chàng trai với gương mặt hoàn mỹ lạnh lùng hất cánh tay đang bám riết của cô gái xinh đẹp bên cạnh – tôi nghĩ là cô có thể thôi cái trò đùa ấu trĩ này dc rồi đấy!

- Trò đùa ấu trĩ ? Ha ha, anh dám nói như thế với em sao?

- Tại sao không?

- Đừng tỏ ra bất cần như thế, sẽ không có lợi cho anh và cả ... người con gái của anh đâu.

- Cô nghĩ cô có thể làm gì dc cô ấy sao? – Đáp lại nụ cười đầy mỉa mai của cô gái là ánh mắt sắc lẹm của chàng trai. Có biết khi chọc giận một người đang có kim chế thì sẽ phải nhận loại phản ứng thế nào không? Đây chính là lời cảnh báo đầu tiên đấy.

- Chưa thử sao biết!

- Được thôi. Dù có phải đánh đổi tất cả tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy đến cùng!

- Haizz, thôi dc rồi Danny.- Carroll thở dài, ra về suy nghĩ một hồi – Nhưng em không tin anh không có một điểm yếu nào...

Như đã chạm đến giới hạn tốt cùng của sự chán ghét, chàng trai lướt qua người cô gái, sai những bước chân thật dài nhanh chóng dời đi.

- Kí Ức ! – Không quay đầu lại nhưng C

aroll biết chắc chắn Danny đã dừng bước.

- ...

- Anh chẳng nhẽ không quan tâm đến tuổi thơ của mình sao? Ha ha ...

- Cô... biết?

- Không những biết mà em cũng là một phần của kí ức đó...

~~~~

13 năm về trước...

- Minh Minh, cao nữa đi! Đúng rồi, cao chút nữa...

- Anh mệt lắm rồi đây!

- Đi mà, chơi một chút nữa thôi

Trước sự nhõng nhẽo rất hiệu quả của cô bé nhà bên, cậu bé Đặng Duy Minh tiếp tục dồn sức đẩy chiếc xích đu. Tiếng cười của hai đứa trẻ dc gió đưa lên. Vút cao...

Bên trong khung cửa sổ trầm mặc cách đó không xa, một cô bé chừng 6 tuổi nhìn đắm đắm về phía hai đứa trẻ đang hồn nhiên chơi đùa đó. Đôi môi hồng mím lại, tay vô thức nắm chặt gờ gỗ lạnh lẽo của cánh cửa dường như không bao giờ dc mở.

“Cạch!”, cửa phòng mở ra, một người phụ nữ toàn thân toát lên vẻ cao quý bước vào.

- Mẹ, con muốn ra chơi cùng với bọn họ! – Cánh tay nhỏ xinh vừa đưa ra chỉ vào chiếc xích đu cổ xa xa liền bị gạt xuống một cách lạnh lùng.

- Không dc!

- Mẹ... Tại sao?

TRước đôi mắt đã đỏ hoe ngấn lệ của con gái, người mẹ trẻ vẫn nghiêm nghị, gương mặt không chút cảm xúc:

- Con – mãi – mãi – cũng – không – được – chơi – với – những – đứa – trẻ – đó.

Từng chữ, từng chữ như đâm những nhát dao vô tình vào tâm hồn bé nhỏ. Nước mắt cô bé không kìm lại dc tuôn ra. Cuối cùng, người phụ nữ chỉ thờ dài rồi ra ngoài, cánh cửa lại dc đóng vào, như đóng lại cả thế giới của cô con gái 6 tuổi...

Nhưng cô bé không chấp nhận điều đó. Nhân lúc mẹ vắng nhà, cô bé vẫn tìm cách trốn lão quản gia già chạy sang nhà bên.

- Anh ơi, có thể cho em chơi cùng với dc không?

- Em hỏi Tiểu Đan Đan đi – Cậu bé có đôi mắt nâu to tròn chỉ tay vào cô bé váy hồng bên cạnh.

- A, dc chứ chị – Cô bé váy hồng cũng vui vẻ chìa tay ra đầy nhiệt tình.

Thế là ba đứa trẻ chiều nào cũng cùng nhau chơi đùa. Không tận hưởng cảm giác lên cao như Tiểu Đan Đan, cô bé Trúc Vy lúc đó chỉ thích dc cùng cậu bé Minh Minh đẩy xích đu. Lúc đó, chỉ cần được nhìn nụ cười ấm áp của cậu, bảo Trúc Vy làm gì cô bé cũng làm. Cho đến khi, trong một lần vô tình, Trúc Vy đã xô ngã Tiểu Đan Đan.

- Vy, em làm cái gì đó! Sao lại đẩy ngã Tiểu Đan Đan? – Minh Minh vội chạy lại đỡ cô bé Tiểu Đan Đan lúc này mắt đã ngấn lệ.

- Em...

- Tiểu Đan Đan, anh đưa em về nhà bôi thuốc nhé.

- Anh Minh Minh, chị Vy...

- Đi thôi.

Nói rồi cậu bé dịu dàng dìu Tiểu Đan Đan đi về phía nhà mình, bỏ lại cô bé Trúc Vy đứng đó với ánh mắt tràn đầy sự ganh tị.” Tại sao anh đối với nó thì nhẹ nhàng mà đối với Vy lại quá đáng như thế? Tại sao hà???”

Sau đó gia đình Minh Minh không rõ vì lý do gì mà phải đột ngột chuyển nhà trong sự ngỡ ngàng của toàn bộ khu phố. Duy chỉ có một nhà là không như vậy...

- ”Chị, em đã làm đúng như chị yêu cầu”

- Tốt lắm, tiền sẽ dc chuyển hết cho chú trong ngày hôm nay.

- “Cảm ơn chị! Sau này cần gì cứ gọi bọn em”

- Được.

Người phụ nữ với gương mặt lạnh lùng nhàn nhả đưa ly cafe lên miệng, khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

- Nghe đủ chưa con gái?

Cô bé Trúc Vy cúi đầu, đi lại chỗ mẹ.

- Con còn nhỏ nhưng ta biết là con hoàn toàn hiểu dc đoạn nói chuyện vừa rồi.

- Vâng...

- Giờ thì con biết tại sao ta không cho con chơi cùng những đứa trẻ đó rồi chứ?

- Con sẽ không chơi cùng chúng nữa nhưng... có thể biến chúng thành đồ chơi của con dc chứ ạ ?

Một thoáng ngỡ ngàng hiện lên trên gương mặt người mẹ quyền quý, nhưng cũng nhanh chóng mất đi. Ôm đứa con nhỏ vào lòng, cô nở một nụ cười mãn nguyện:

- Tốt lắm, thế mới là con gái ta chứ!

~~~~

Hiện tại...

Chàng trai hơi sững lại trước câu nói của cô gái, nhưng ngay sau đó lấy lại vẻ bình tĩnh vốn có nhất quyết muốn rời đi.

- Tùy cô!

- Anh thực sự không muốn biết? – Vẫn tiếp tục nụ cười nửa miệng, Caroll dường như không tin rằng Danny không mấy may quan tâm đến những năm tháng ấu thơ ấy, nếu không câu trả lời buổi tối hôm đó “Thực ra, với Danny, những kỉ niệm tuổi thơ quan trọng và ý nghĩa nhất đều nằm trong 7 năm đầu tiên của cuộc đời” lại là giả dối sao? Không thể nào, cô tin vào ánh mắt trầm buồn của anh lúc đó.

- Kí ức của tôi, tôi sẽ tự mình tìm lại!

- Nếu “tìm” được thì trong suốt 13 năm qua anh đã có thể nhớ lại tất cả rồi chứ không để phải đau đầu cho đến tận bây giờ. Ha ha, em nói đúng chứ?

- Cô... – Danny quay đầu lại, nhìn thẳng vào cô gái trước mặt – Đem người khác ra làm trò đùa, cô vui đến vậy cơ à?

Nói rồi anh cất bước đi thẳng. Lần này cho dù cô ta có nói gì anh cũng sẽ nhất quyết không quay lại nữa.

- Danny, anh đứng lại cho em! Danny !!!

Danny đi rồi, thực sự lại đi rồi. Anh vẫn lạnh lùng như thế. Nhưng, 13 năm trước cô đã để anh đi, giờ thì không. Cô sẽ biến anh thành đồ chơi của cô, một- thứ- đồ- chơi- cao- cấp...

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: ”Dream Of Me...”

Chỉ còn gần 1 tháng nữa thôi là kết thúc học kì, cũng tức là đúng 2 tuần nữa chúng tôi bắt đầu bước vào kì thi quan trọng nhất của năm. Đối với những học viên khác đã khó, với tôi thì lại càng kinh khủng hơn vì so với mọi người tôi học chậm hẳn một học kì. Học viện Royal không tổ chức tuyển sinh như các trường Đại học khác. Những ai muốn theo học sẽ làm một bài Test trực tuyến với một Giáo sư trong trường, vừa là Kiểm tra kiến thức, vừa kiểm tra tố chất cần thiết luôn. Haizzz hôm đó mẹ tôi cứ nằng nặc bắt tôi mở mạng, vào trang Web của trường đăng kí, rồi thi thử linh tinh. Cứ tưởng chỉ là thi cho vui, ai ngờ một lần đổ luôn, hai ngày sau đã có giấy báo nhập trường gửi đến tận nhà. Nghĩ đến ngôi trường ở tận một thành phố xa xôi, lại đọc dc mức học phí “trên trời”, tôi kiên quyết từ chối nhưng không thành. Mẹ tôi nói vì chuyện của bố tôi đã lỡ mất kì thi Đại học quan trọng (thời gian đó bệnh của bố tôi đột nhiên trở nặng, cả nhà rối hết cả lên lo chuyển viện, rồi mời bác sĩ nên tôi chẳng còn tâm trí đâu mà thi cử), nay có trường nhận vào học thì nhất định phải theo đến cùng, không được bỏ. Trước kì vọng mãnh liệt của mẹ, tôi đành nhắm mắt xách valise đến đây. Nhanh thật đấy, mới đó mà đã hơn ba tháng rồi, chẳng mấy chốc mà hết học kì...

Trở lại thực tại, tôi đang ngồi trong phòng tự học cố gắng nhét cho kì hết quyển triết học dài lê thê này, chưa kể bên cạnh còn cả tập đề ôn tập Toán cao cấp nữa. Khó, khó quá! Nếu nói khoản học thuộc bài tôi cong có chút tự tin thì riêng phần tính toán này, e hèm, những con số đúng là “khắc tinh” số 1 trong cuộc đời đi học của tôi. Ài, nhìn quanh chẳng có ai quen mà hỏi dc cả: Susan cuối tháng nhà có việc nên đã xin thầy cho thi trước cho nên bây giờ cậu ấy còn đang ôn thi kinh hơn cả tôi; Lia thì khỏi phải nói, có ai dám đặt chuyện hệ trọng như thế vào tay cô nàng suốt ngày mơ mộng thể kia không chứ (Lia sức học không tệ nhưng có lẽ chỉ lo dc cho mỗi bản thân thôi T.T); còn Rei thì he he có thể xem là “thiên tài toán học ” đây, nhưng mà hic hic chẳng có chút thời gian nào cho tôi cả. Nói đến mới nhớ, Rei nói đến mới nhớ gần đây công ty nhà cậu ấy gặp chút trục trặc gì đó trong mấy cái hợp đồng đầu tư , thành ra với vai trò là người thừa kế tương lai của Lê gia, Rei nghiêm nhiên phải thường xuyên đi họp hành, thậm chí là ra cả nước ngoài. Nghĩ mà thấy thật thương cho Rei, dù sao cũng chỉ mới 18 tuổi như tôi thôi mà. Zaaaaaaaaaaaa, lo cho người ta rồi thì bây giờ cái thân tôi ai lo cho đây ??? Toán cao cấp ơ là toán cao cấp !!!

Tại một bệnh viện trung tâm ở Anh quốc...

- Quân à, thực ra con cũng không nhất thiết phải qua tận đây đâu. Đây có phải lần đầu tiên mẹ con phát bệnh như thế này.- Người đàn ông trung niên từ tốn đặt ly trà đào xuống bàn, nhìn cậu con trai rõ ràng gầy đi hẳn chỉ sau có mấy ngày.

- Ba ... – Nhẹ nhàng đáp lại chặn cho mẹ, Ryan quay lại với cha mình – Tại sao ba không nói sớm với con lý do lần này hai người ở lại đây lâu hơn là vì mẹ bệnh cũ tái phát?

- Nếu nói ra thì sao? Con sẽ bỏ lại tất cả mà sang đây như thế này à?. Con đừng quên thầy Hiệu trưởng của con là bạn học của ta, hôm qua nói chuyện điện thoại ta mới dc biết các con sắp bước vào kì thi cuối năm rất quan trọng, rồi còn việc điều hành tập đoàn nữa, con cứ thế bỏ đi mà được sao?

- Việc này... Công ty con đã giao lại cho Trợ lý Dương tạm thời quản lý, còn chuyện thi cử thì ba không cần lo lắng. Gần một tháng nữa mới thi, con chỉ cần 1 tuần là đủ để hệ thống lại toàn bộ kiến thức rồi.

- Con ... – Nén tiếng thở dài, ông Nam chỉ cố nhắc nhở – Ta biết không chuyện gì có thể làm khó dc cho con, nhưng dù sao cũng nên cân nhắc kĩ trước khi quyết định làm một việc gì. Lần này mẹ con đã dặn ta là không dc cho con biết, ai biết dc đến đây lại gặp người quen...

- Và người quen đó lại gọi về cho con. – Ryan mỉm cười – Thực ra đêm qua nhìn thấy mẹ đã tỉnh lại con cũng yên tâm phần nào rồi. Nếu ba không muốn thì ngày mai con sẽ mua vé máy bay về Việt Nam luôn.

- Tất nhiên là ta muốn con ở lại, nhưng lúc này tốt hơn hết là con vẫn nên về.

- Vâng, con hiểu mà.

~~~~~

- Alo... – Tôi ngái ngủ trả lời. Gì chứ, mới có 3 giờ sáng mà ai đã gọi đến thế này?

- “Xin lỗi, anh quên mất là bên đó đang là giữa đêm...”

- Cái gì mà bên đó... Ai...ai đang gọi... đấy ạ?

- “Ha ha, mới có mấy ngày mà đã quên giọng anh rồi sao?”

Đầu bên kia rõ ràng có ý cười, mà nghe cái giọng nói này, cả điệu cười ấy...

- Ryan?- Tôi hoàn toàn tỉnh ngủ.

- ”Ừ, là anh đây.”

- Sao mấy ngày nay tôi... à... em không liên lạc gì dc cho anh vậy?

- ” Anh đi vội quá nên không kịp nói với em, mẹ anh bị bệnh, đang nằm viện ở London”

- London? Anh đang ở bên Anh à?
- “Ừ”
- Ủm... mẹ anh, bác gái không sao chứ?
- “Không sao, bệnh cũ thôi, bây giờ cũng ổn hơn rồi.”
- Thế thì tốt.
- “Em dạo này thế nào? Hình như từ sau hôm thi “My Prince” chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ?”
- Haizz anh chuẩn bị đi đặt vòng hoa cho em là vừa.
- ”Nói gì mà ghê thế? Có chuyện gì à?” – Đầu dây bên kia lộ rõ vẻ lo lắng.
- Cũng không có gì, chỉ là... Toán cao cấp ý...
- “Khó lắm hả?”
- Ừm, cũng tạm gọi là vậy. Cuối năm rồi ai cũng bận hết, chẳng có ai giảng bài cho em. @\$#%#^#@%

Thế này có gọi là cơ hội không nhỉ? Mấy ngày nay không có ai nói chuyện, tôi như phát cuồng lên rồi, bữa nay tự nhiên có người gọi đến, theo bản năng tôi cứ thế nói một hơi dài. Haizz mà toàn là than thở thôi à. =

.=!!!

Bên kia, Ryan vẫn kiên nhẫn nghe tôi tuôn cả một tràng, đợi tôi dừng lại rồi mới từ từ cười.

- “Được rồi, khi nào về anh sẽ giúp em là dc chứ gì.”
- Thật không? Ha ha, tốt quá tốt quá. Nhưng mà... khi nào anh về?
- ” Ừm... khoảng chiều tối mai thì về đến nơi.”
- Uhm...
- “Thôi, ngủ tiếp đi nhé. Chúc em có một giấc mơ đẹp”
- Vâng, cảm ơn anh.

Điện thoại đã ngắt rồi mà tôi vẫn sung sướng như gặp dc tiền luôn ý. Ha ha, vậy là xong vụ Toán khá “khoai” kia rồi.

- Lần sau có nói chuyện với người yêu thì đề nghị ra ngoài cho người khác ngủ nhá, hí hí – Tiếng nhỏ Lia lạnh lạnh cắt ngang mạch vui sướng của tôi.
- Yêu... cái gì mà người yêu chứ... Này!!!

Gừ >”< mới thế mà đã ngủ luôn rồi sao?

~~~~

Tại hành lang bệnh viện, chàng trai với nụ cười ấm áp đứng dựa vào tường, tay vẫn cầm điện thoại, ánh mắt hướng về một phía xa xăm...

“Dream of me...”

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Biến Thái

Canteen

~~~~~

- Oa oa!!! * mắt trái tím*
- Hot...boy... *roi đũa*
- Ôi các cậu ơi hotboy Billy kia !!!
- My idol của tôi !
- Tuy rằng anh ấy không giành dc ngôi vị Prince nhưng trong trái tim mình anh ấy mãi là Hoàng tử !!!
- ...

Theo số đông đang phấn khích trong đây, tôi và Rei cùng nhìn ra phía cửa. Hầy, biết ngay mà, anh chàng quậy phá Billy vừa bước vào cùng tay trợ lý cứng nhắc Wade. Mặc dù đã thi xong nhưng có lẽ anh chàng Wade này rất yêu công việc của mình, hoặc cũng có thể là kẻ suốt ngày gây chuyện kia cần có người đi sau xử lý chẳng mà hai người họ vẫn tiếp tục vai trò “cậu chủ”- trợ lý như thường. Chẹp chẹp, nhờ đi cùng hotboy mà Wade giờ cũng “hot” không kém, điểm hình là câu lạc bộ bóng rổ “Supper star” của anh ta đó. Nghe nói có khá nhiều cô gái đăng kí sinh hoạt ở đó là vì anh chàng huấn luyện viên này, trong đó có cả cô bạn mơ mộng Lia của tôi nữa kìa. Hừm, vẫn biết Billy ngoại hình khá là ấn tượng nha, nhất là cái má lúm đồng tiền duyên cực kì luôn ấy, nhìn tổng thể thì điều kiện rất rất tốt, được các nữ sinh hâm mộ cũng không có gì là lạ, nhưng mà... cuồng nhiệt thế kia có vẻ hơi quá =.=!!! Nhất là cái bản mặt dương dương tự đắc kia >.< . Không kìm được lòng mình, tôi ngửa mặt lên trời mà cảm thán:

- Hot boy? Chỉ là một cậu chàng đẹp trai, nhà giàu, cùng lắm thì học giỏi và chơi thể thao tốt,... có gì đâu mà mọi người cứ phải hớn ha hớn hở thế nhỉ!
- Đúng đúng, nói rất đúng em yêu!!- Rei cũng nhiệt tình hưởng ứng. À há, đừng tưởng ngồi im mà coi thường nha, hóa ra cô bạn của tôi cũng “ngựa con mắt bên trái, đò con mắt bên phải” với biểu hiện cà chớn của cha Billy kia lâu rồi nha.
- Ủm.. Hựm đã, thôi ngay nha, ai là em yêu của cậu! Cái đồ...

- BIẾN THÁI !

Tròn mắt. Ngạc nhiên. Tôi nhìn Rei. Rei lại nhìn tôi. Bốn mắt nhìn nhau. Bỗng nhiên Rei neho mắt lại về rất nguy hiểm. Tôi nuốt ực một cái...

- Hơ hơ Rei ơi câu này không phải tớ nói... .
- Rei biết.
- Thế...
- Nhìn ra đằng sau đi Judy.

Theo lời Rei, tôi quay lại thì... hời ôi cha nghịch ngợm Billy kia đã đi đến chỗ hai chúng tôi từ khi nào, lại còn đứng rất gần nữa. Không phải những gì vừa nói anh ta nghe thấy hết rồi chứ? T.T Tôi là không có ý chê bới gì mấy hotboy nhà anh đâu nha. Cố nặn ra một nụ cười “giả nai” hết sức có thể, tôi định mở miệng nịnh hót vài câu thì...

- Tôi cho anh nói lại lần nữa!
- Nói cái gì? Hotboy tôi mà lại phải nói chuyện với cái kẻ biến thái chẳng ra nam cũng chẳng ra nữ nhà cô à. Ha ha, nực cười!
- Thử nói tiếp nữa xem nào !!!

Đoạn hội thoại sắc mùi thuốc súng này không ai khác chính là do hai nhân vật chính Rei và Billy nhà ta đây mà. Haizzz thì ra vừa này đứng sau lưng tôi Billy đã nghe hết tất cả, đến đúng cái đoạn tôi dừng lại thì anh ta lại tiếp lời bảo Rei của tôi là “biến thái”. Trời ơi, bị nói thế thì ai mà không tức cho dc? Bây giờ nha, tôi thành “khán giả bất đắc dĩ” ngồi xem bọn họ chuẩn bị “oánh nhau” đến nơi rồi kìa. Hai người, bốn con mắt nhìn nhau, hai cái miệng chăm chăm trong tư thế sẵn sàng “chiến đấu”. Thế mà...

- Tưởng là hotboy mà hay sao?
- Cô nói cái gì?
- ...

Không nói câu nào nữa, Rei dùng dùng bỏ đi. Billy cũng nào có chịu thua, vẫn đứng đó mà nói với theo:

- Sao nào, cái đồ biến thái kia sợ không nói gì được thì bỏ chạy thế hả? HÈN THẾ!!!

Chà chà, nhưng mà Rei đâu phải người thích cãi nhau đâu. Billy cứ đứng đó mà la lối om sòm mất hết cả hình tượng. Rei thì chỉ nháy mắt là biến mất khỏi canteen đông đúc. Thực ra chuyện có lẽ sẽ không có gì nếu như Billy không động đến “vấn đề nan giải” này. Còn nhớ có lần tôi đã hỏi Rei là tại sao lại ăn mặc bộ dạng này, nhưng cô ấy không trả lời, chỉ nói cái gì mà nếu có thể đã ước mình là con trai, sau này khi nào thích hợp sẽ cho tôi biết sau, mà quan trọng là về mặt lúc đó khá là buồn. Không hiểu sao tôi luôn cảm thấy Rei có nỗi buồn gì đó giấu tôi và giấu mọi người. Tò ra mạnh mẽ, phong cách tomboy nhưng thực ra chỉ là để che dấu đi sự yếu đuối của mình thôi. Haizzz đến bao giờ thì cậu mới có thể sống vô tư là chính mình đây?

Nghĩ đến mới nhớ, tôi tự nhiên thấy tức tên phá đám Billy này kinh khủng. Mãi mới có lúc Rei không bận chuyện công ty nhà cậu ấy, rằng chút ngồi “tám” ở canteen với tôi, thế mà hần ở đâu chui ra làm Rei của tôi tức giận bỏ đi mất tiêu rồi. >”< Grừ

- NÓI ĐÚ CHƯA VẬY ? – Tôi đứng bật dậy, lớn tiếng với Billy. Có nhiều ánh nhìn bắt đầu hướng về phía chúng tôi, mà thực ra là về phía tay hotboy kia.

- Gì thế em gái? Mới có mấy ngày mà đã thành sư tử luôn rồi sao ha ha

- Cười cái đầu anh ấy! Anh làm bạn tôi bỏ đi rồi kia!!!

- Ồ, sao lại trách anh ? Là cái đồ biến thái đó...

- KHÔNG ĐƯỢC NÓI BẠN TÔI LÀ BIẾN THÁI !!!

- Ờ ờ thì ... bạn em đó tự nhiên bỏ đi trước đấy chứ.

- Còn lý sự nữa à? Chứ không phải anh gây sự nói cậu ấy là biến thái này nọ thì cậu ấy có bỏ đi không? Bất lịch sự!

- Đây, em nói từ tế chút đi.

- Thế anh từ đâu bỗng nhiên nhảy vào rồi bảo người ta là biến thái, lại còn không chịu xin lỗi một câu thì lịch sự từ tế sao?

- Cái này...

Ha ha, hotboy Billy lần đầu tiên cứng lưỡi trước một cô gái ,mà người đó lại chính là tôi nha *khâm phục khâm phục*

- ...Rồi... bây giờ phải làm sao?

Ai za, xem chừng suy nghĩ một hồi cũng nhận ra cái sai của mình rồi nha. Có tiến bộ, tiến bộ.

- Kệ anh, đi mà tìm gặp bạn tôi xin lỗi mau. Haizzz thôi không phiền anh ở đây làm hotboy idol nữa, tôi đi trước đây.

Nói rồi tôi cũng theo khí khái của Rei, ba bước đi thẳng ra khỏi canteen. Sau lưng tôi, rất nhiều ánh mắt vẫn thùy chung nhìn về phía Billy, còn anh chàng thì đứng ngẩn ra ở đó...

“Mình đã sai sao?”

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chạm Mặt

Phòng tự học

- Sai rồi, chỗ này em biến đổi chưa được.

- Tính lại bài đạo hàm xem nào!

- Phần chứng minh này cũng nhầm rồi này.

- ...

Haizzz sau hai giờ đồng hồ “cực nhọc” cuối cùng tôi đã giải quyết xong phân nửa chỗ bài tập (tất nhiên là với sự giúp đỡ nhiệt tình của Ryan). Kể ra cũng không phải khó lắm nhưng nếu không nắm chắc kiến thức thì sẽ rất nguy đây...

- Không hiểu với cái sự học Toán thế kia thì em thi vào đây kiểu gì nhỉ? – Ryan cười cười, tay xoa cằm ra chiều đắm chiêu suy nghĩ mông lung lắm.
- Xùy, anh đừng có coi thường nhá. Nhưng mà nói thật thì ời thi vào đây thực ra em cũng là thi chơi cho mẹ xem thôi, chẳng ngờ hai hôm sau giấy báo nhập học đã gửi đến tận nhà rồi.
- Thế là đi học luôn?
- Tất nhiên, à không là mẹ em bắt đi học. – Tôi tiu nghỉu.
- Biểu cảm kia là không dc phù hợp lắm đâu nha. – Ryan đưa tay “kéo” miệng tôi lên – Thầy Jason (thầy hiệu trưởng của chúng tôi) mà thấy sẽ không vui đâu.
- Hi hi, em biết mà. Lúc mới vào đây em đã dc “thọ giáo” lịch sử thành lập học viện và dc giáo dục qua một lớp “cảm tình trường” rồi.
- Ha ha

Ryan cười, tôi cũng cười. Hai chúng tôi cứ thế vui vẻ bước đi trên hành lang. Lúc này đã là cuối buổi chiều, ánh nắng nhẹ cuối ngày hắt trên nền gạch hoa cương tạo nên những khoảng sáng nho nhỏ nhưng thật đẹp. Lung linh, như chính dáng vẻ của ngôi trường hoàng gia này. Bữa nay mọi thứ yên tĩnh lạ, đi từ nãy đến giờ mà thi thoảng mới thấy một vài sinh viên chạy thoáng qua. Có vẻ như ai cũng vội vã với những kế hoạch học thi của mình. Hải, mà tự nhiên tôi lại thấy thích không khí này, mặc dù nó gọi cho người ta cảm giác buồn và cô đơn. Nhưng... tôi lại không thấy cô đơn chút nào, là vì tôi không phải người đa sầu đa cảm, hay vì bên cạnh tôi luôn có bờ vai?...

“Za, mình lại nghĩ linh tính gì thế này?”, tôi tự vỗ vào đầu mình mấy cái rồi len lén quay sang Ryan. Hai chúng tôi cứ im lặng đi như vậy khá lâu rồi, tôi thì mãi suy nghĩ còn Ryan cũng không nói thêm điều gì. Kì thực lúc này anh cũng cứ đi như vậy, thật may đã không nhìn thấy thái độ kì quặc của tôi vừa rồi. Nhưng mà, Ryan đang nghĩ gì thế nhỉ? Tay bỏ trong túi quần, chân bước đi từng bước kiên định, cả người toát lên vẻ thanh tao, trang nhã. Lông mày thanh tú, ánh mắt hướng về phía trước nhưng là một cái nhìn thật xa xăm, sống mũi cao và thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại... Ôi... Vẫn biết anh là hotboy, nhưng mà đến hôm nay tôi mới dc chiêm ngưỡng một cách đầy đủ gương mặt đã lấy đi trái tim của bao cô gái này. Đẹp, không phải, là quá đẹp! Tôi bỗng nhiên đỏ mặt. Haizzz, đúng là làm chuyện “mò ám” nên có tật giật mình đây mà @@

- Thực ra đây không phải lần đầu tiên anh được người khác nhìn như vậy đâu. Quen rồi nên cũng không để ý đến lắm.

Ryan mở lời, phá tan bầu không khí yên tĩnh và cũng là phá tan... cái sự nghiêm nhên lên anh của tôi. Nhưng mà... câu nói này... hình như là có ẩn ý...

- Anh... nói thế là sao? – Thì thế đấy, tôi vẫn cứ là ngây ngốc hỏi một câu mà sau đó 1s đã hiểu ngay ra vấn đề thì rút không kịp nữa rồi T.T. Cho nên...

- Ừm, cho nên... – Ryan hơi ngập ngừng, nhưng không phải vì lúng túng hay nghĩ ngợi gì mà là vì... nén cười >_< – em cũng không cần ngại đâu!

Hu hu, sao cái gì anh ta cũng biết vậy trời? Chẳng nhẽ là có thiên nhãn trong bụng mình sao? Xấu hổ, xấu hổ quá đi! Tôi đỏ mặt quay đi. “Hải, chỉ là “thường thức” nghệ thuật, à nhầm chiêm ngưỡng vẻ đẹp của mỹ nam thôi mà, sao phải ngại chứ. Người ta vẫn nhìn suốt mà”, tôi tự an ủi mình như vậy, tay cố gắng xoa xoa hai cái má gần như là “cháy” hết cả rồi. Ai bảo tôi lại dễ bị đỏ mặt thế này

cơ chứ, chỉ cần cảm xúc mạnh một chút là... T.T. Bây giờ thì khổ rồi nha.

- Làm vậy không hết nóng dc đâu?

- Dạ...

Trong khi tôi còn đang ngỡ ngàng thì Ryan đã nhanh chóng áp hai tay anh lên má tôi. Ôi trời, tư thế này có hơi... Nhưng mà kệ đi, tôi lúc này chẳng suy nghĩ gì dc hơn nữa vì... mặt thật đấy! Ý tôi là tay Ryan rất mát, mặt tôi vì thế mà cũng đỡ nóng hơn rất nhiều.

- Hai người tình cảm quá nhỉ? – Một giọng nữ lạnh lót vang lên khiến tôi và Ryan cùng hơi giật mình mà quay lại. Một nụ cười tươi tắn nhưng lại chứa đựng sự mỉa mai? Là Carroll và... cô ấy đi cùng Danny...

- Hey, chào hai người!- Ryan vui vẻ trước sự xuất hiện đột ngột của hai người họ, vẫn rất thân thiện đáp lại nụ cười của Carroll.

- Ừm... chào.

Hải, không giống như Ryan, Danny khá kiệm lời, nói mỗi một câu chào rồi im lặng luôn. Thái độ này... thật là bất cần quá! Đường như không hề chú ý đến cô công chúa xinh đẹp bên cạnh, ánh mắt Danny di chuyển lung tung, cuối cùng lại dừng lại ở chỗ tôi. Hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau.

- Judy này – Carroll nháy mắt tinh nghịch – Mình không thích Judy cứ nhìn chăm chăm bạn trai mình như vậy đâu nha!

- A... đâu có... Tôi...

- Gì cơ, bạn trai? – Ryan tỏ ra khá ngạc nhiên, cũng nhân đó mà “giải vây” cho tôi luôn.

“Á, Danny là bạn trai của Carroll?”, đến lúc này thì tôi cũng đã kịp “tiêu hóa” câu nói kia của Carroll. Hoàng tử thì tất nhiên sẽ đi cùng Công chúa, nhưng

mà mới có mấy ngày đã tiến triển đến giai đoạn này thì...

- Hai người không cần phải ngạc nhiên thế chứ. – Carroll vẫn tươi cười, như thể tất cả đều đã nằm trong dự liệu của cô ấy rồi.

- Nhưng mà, có vẻ như không hẳn như vậy – Ryan thu lại nụ cười, nói một cách nghiêm túc. Tôi cũng cẩn thận quan sát hai người bọn họ hơn thì thấy quả là có chút bất thường. Carroll vẫn khoác tay Danny đầy tình cảm, nhưng cánh tay ấy của Danny lại buông thõng vô tình, thậm chí ở khoảng cách gần thế này tôi còn cảm nhận rõ dc nhịp thở của anh khá loạn, như là cố nén tức giận hoặc cảm giác bất lực vậy. Hề, không giống tình nhân chút nào.

Trước thái độ của tôi và Ryan, Carroll hình như có hơi khó chịu thì phải.

- Tùy các bạn nghĩ thôi. Cả học viện này ai chẳng biết Danny nổi tiếng lạnh lùng, làm bạn gái của anh ấy quả là chịu không ít thiệt thòi mà, *quay sang Danny* nhưng quan trọng vẫn là tình cảm thôi, anh nhỉ? Em không đề ý mấy chuyện nhỏ nhặt ấy đâu.

Cái gì? Nói vậy như thể chúng tôi là những kẻ hay soi mói vậy? >_

- Bạn tôi thì tất nhiên tôi phải rõ chứ – Ryan có lẽ cũng không hài lòng trước câu nói đầy sự châm chọc của công chúa – Danny, nếu như cậu ấy thực sự quan tâm đến một ai đó thì sẽ không hề lạnh lùng chút nào.

Đúng rồi, tôi không thấy Danny có thái độ thế này với Ryan và Billy bao giờ. Tuy anh ít khi cười nói nhưng cũng chưa đến nỗi thờ ơ như bây giờ. Mà... hình như cả với tôi Danny cũng có vẻ gì đó... nói chung là khá thân thiện. Thế là anh ấy không có ghét mình nha he he.

- Bạn thì có thể hiểu hơn người yêu sao? – Carroll vẫn không chịu thua.

- Chúng tôi đã chơi với nhau 13 năm rồi. Thời gian đó còn chưa đủ để hiểu một người hay sao?

- Nhưng...

- Phiền phức! – Danny buông một câu phủ phàng rồi quay người đi thẳng. Lúc đi ngang qua tôi, không rõ có phải nhìn nhầm không mà tôi thấy anh ấy đã nhìn tôi. Một cái nhìn phức tạp...

Carroll để lại chúng tôi ánh mắt giận dữ rồi vội vã chạy đuổi theo Danny. Hai người đó rất nhanh rời khỏi dãy hành lang, trả lại sự yên tĩnh như ban đầu. Nhưng... lòng người thì đã không còn bình lặng như trước nữa. Dù không nói gì nhưng tôi biết chắc rằng, lúc này đây Ryan cũng chung một suy nghĩ như tôi: lo lắng cho Danny.

“Danny à, không phải đã có chuyện gì xảy ra với anh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mưa

Cafe Ami

Vẫn chiếc bàn cũ với hai ly capuchino, Danny và Ryan ngồi đối diện nhau, mỗi người một tâm trạng.

- Cậu... và Đan giờ thân thiết quá nhỉ? – Nhẹ nhàng khuấy ly cafe trước mặt, Danny hỏi một cách vô tư nhưng trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác chua xót. Nếu, nếu như Ryan trả lời là... thì hẳn anh sẽ rất đau. Không, họ chắc chưa tiến triển nhanh như thế...

- Ừm, cũng tạm. – Nhìn ra màn mưa bên ngoài, Ryan nhẹ giọng trả lời. Mưa, mang đến cho ta một cảm xúc buồn khó tả. Judy đáng yêu của anh liệu có vì thế mà buồn không? Lúc này đây, anh đang tự hỏi không biết giờ cô ấy đang làm gì, có ngồi ngắm mưa như anh không? Càng ngày Ryan càng thấy tình cảm dành cho cô đang lớn dần lên. Anh nhớ đến cô nhiều hơn, dù hôm qua vừa mới gặp đây thôi. Phải chăng tất cả đã vượt lên những cảm xúc yêu mến nhất thời? Anh... thực sự đã yêu cô rồi sao? Là thế rồi, trái tim anh đã mạch báo như vậy...Bất chợt nhớ ra chuyện hôm qua, Ryan dời khỏi dòng suy tư của mình, nhanh chóng quay lại:

- Chuyện hôm qua là thế nào? Cậu và Carroll...

- Là cô ta cứ bám lấy mình thôi – Danny thờ dãi.

- Không phải cậu rất giỏi trong mấy việc cắt đuôi hay bỏ người thế này sao? Tại sao lại để cô công chúa kiêu kì đó đi theo 24/24 vậy?

- Hình như cậu không thích Carroll lắm thì phải.

- Ủ, vì mình thấy cô ta có một cái gì đó rất ...

- Và mình thì đang đi tìm “cái gì đó” mà cậu nói đây.

- Cậu... là cậu đang...

- Đúng vậy – Nhấp một ngụm capuchino, Danny tiếp lời – Cậu còn nhớ có lần mình đã nói sẽ điều tra vụ lá thư đe dọa gửi cho Đan và cả sự chuyển trường đột ngột của một số nữ sinh trong vòng hai năm nay chứ?

- Ủ, mình nhớ chứ. Việc đó có liên quan đến Carroll?

- Princess của chúng ta mang một lớp mặt nạ rất hoàn hảo. Thân thiện, đáng yêu ư? Tất cả chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Thái độ hôm đó của Carroll ở cầu thang, ý muốn sở hữu anh và cả những trò đùa mà cô ta cố tình cho anh vào làm một con rối, một thứ đồ chơi tiêu khiển Danny không thể quên và cũng không muốn quên. Anh tự nhủ mình nhất định phải nhớ, nhớ để không bị mắc lừa cái vẻ hồn nhiên vô tội ấy. Nụ cười là thuộc tính đẹp nhất của con người, nhưng nếu nụ cười đó là nguy tạo cho một trái tim, một tâm hồn đen tối thì nó sẽ là một công cụ giết người không dao...

- Nhưng không thiếu cách để điều tra, cậu làm như vậy thực sự quá gượng ép bản thân. Chúng ta đã làm bạn với nhau dc 13 năm rồi, mình rất hiểu cảm xúc của cậu lúc này. Rất khó chịu, đúng không? – Tay xoay nhẹ ly cafe, Ryan nhìn thẳng vào Danny, trong lòng có chút xót xa. Thực ra anh đã đoán dc đến 9 phần những việc mờ ám của Carroll, nhưng kì thực vẫn chưa có bằng chứng chính xác, lần này không nghĩ rằng Danny lại trực tiếp điều tra bằng cách này.

- Không thiếu cách để tìm ra sự thật, nhưng để có được chứng cứ thì đây là cách tốt nhất.

- Vậy được, mình tin vào lựa chọn của cậu. Có gì cần giúp cứ nói với mình, mình sẽ cố gắng hết sức có thể để hỗ trợ thêm cho cậu.

Cả hai không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi đó lắng lắng cảm nhận mùi thơm nhẹ nhàng của capuchino và nghĩ về những việc phải làm sắp tới đây... Ngoài trời, mưa vẫn rơi...

Quán cafe của chúng ta bữa nay thiếu mất một người: phần tử quậy phá Billy. Haizzz không phải không muốn ngồi một chỗ ấm áp khô ráo mà thương thức cafe như hai người kia mà là vì anh chàng còn đang bận làm một việc...

- O, đâu rồi nhì, rõ ràng vừa mới thấy ở đây mà?

- Theo dõi người ta vui quá nhì?

Một giọng nữ hơi trầm sau lưng đột ngột vang lên khiến Billy giật mình đánh thót, vội vàng quay đầu lại.

- Đồ...

- Còn muốn nói tôi là đồ biến thái nữa cơ à? – Rei nhìn Billy bằng một ánh mắt không thể sắc nhọn hơn. Nếu ánh mắt ấy có thể giết người thì hẳn Billy đã tạ thế ngay từ giờ phút ấy.

- Ai nói tôi theo dõi cô, là tôi đang...

- Vậy để tôi nhắc cho anh nhớ nhé: Đây là phòng đọc sách dành cho nữ, không phải nam nên anh chẳng có lý do gì đến đây cả. Cho dù có là đến chờ bạn gái thì có lẽ anh lại không xem lịch rồi vì hôm nay là ngày nghỉ, sẽ không có cô gái nào đến đây đâu.

- Vậy sao cô lại ở đây giờ này? Đừng quên cô cũng là con gái đấy!

- Tôi là phụ trách ở đây.- Rei đáp một cách thản nhiên. Rồi, không để Billy kịp suy nghĩ thêm nữa, Rei đóng cửa phòng sách, bật ô, đi ra ngoài.

- Đợi đã!

- Sao?

- Tôi không mang ô, cho tôi đi nhờ dc không?

- Vậy gọi bạn gái hoặc tay trợ lý kia đến đi!- Rei quay người, toan bước đi.

- Tôi xin lỗi...

- ...- Rei dừng chân, nhưng không quay lại.

- Tôi nói là tôi xin lỗi.

- Vì chuyện gì?

- Chuyện hôm nọ.

- Vậy hôm nay anh đến đây...

- Là để xin lỗi cô đấy, dc chưa?- Billy nói bằng một giọng rất “thành khẩn”. Một hotboy kiêu ngạo như anh chưa từng phải hạ giọng trước ai, thế mà giờ đây anh lại đang cúi người nói lời xin lỗi với một cô gái mà mình từng xem là “biến thái”. Nhưng quả thực hôm đó về nhà Billy đã suy nghĩ rất nhiều. Có thể lần đó là anh đã sai. Và, còn một lý do khác nữa: Billy khá tò mò về cái người chỉ thích được nghĩ là con trai này. Anh là vua phá phách, chòng ghẹo người khác, tuy nhiên với cô lại bị coi như vô hình. Rõ ràng có chút tức giận đấy nhưng rồi cũng nhanh chóng quăng anh vào một góc không thêm để ý tới. Kì lạ!

Thấy Rei không nói gì nhưng vẫn đứng im đấy, Billy nhanh nhẹn chạy lại đứng trong chiếc ô trong suốt của cô. Vẫn cái điệu cười toe toét hằng ngày, anh ngoác sang người bên cạnh:

- Tha lỗi cho tôi rồi!

- Đi thôi.- Không nhìn sang kẻ vô duyên nhăn nhó kia, Rei rảo bước hơn. Billy cũng theo đó mà đi. Chẳng rõ là cô nàng định đi đâu, nhưng anh vẫn cứ cùng đi như vậy. Dưới màn mưa đầu hạ rả rích, hai con người trước đó chưa từng quen biết nhau lại cùng sóng đôi với nhau bước đi trên nền gạch ướt đầm nước mưa. Từng hạt mưa đập nhẹ nhàng vào tán ô, rơi xuống đất bắn lên những bọt nước li ti như giọt nước mắt của đất trời từng chút, từng chút một chui sâu vào trái tim con người. Buồn quá!

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mặt Nạ

Lee's Bar

Sân thượng đầy gió

Một cô gái mang chiếc mặt nạ hoa hồng tựa hồ vào lan can chỉ cao chừng 1 mét, hơi nghiêng người đảo ánh mắt qua 10 cô gái đồ đen đang đứng nghiêm chỉnh đợi lệnh. Từng đợt gió thổi mạnh hất tung mái tóc xoăn nhẹ, trông cô thật mỏng manh, nhỏ bé. Nhưng tất cả những người ở đó đều phải cúi đầu trước cái vẻ yếu đuối ấy, bởi lẽ cô gái ấy chính là thủ lĩnh của ROSE.

- Chị cả! – Cô gái có đôi mắt màu hổ phách khẽ lên tiếng sau khi đã hoàn thành việc điểm danh.

- Đến đủ cả rồi chứ?

- Dạ, đủ!

- Tốt, bây

giờ thì báo cáo đi!

- Theo đúng như kế hoạch, bây giờ hai tiểu thư họ Chu đã thần trí bất minh, muộn nhất là hai ngày nữa sẽ phải nghỉ học với lý do chữa bệnh. Căn cứ vào tình trạng lúc này thì có thể chắc chắn không thể nào ngày một ngày hai mà khỏi dc. Chu tổng sẽ phải đưa hai cô nàng sang Thụy Điển, nơi bác sĩ Jame - chuyên khoa thần kinh nổi tiếng và là chỗ quen biết làm việc để điều trị. Tuy nhiên chi nhánh của CTA mới dc xây dựng bên đó chưa hoạt động vào quỹ đạo, nói chung việc kinh doanh cả trong và ngoài nước của tập đoàn Chu thị sẽ gặp không ít khó khăn...

- Chỉ cần theo dõi đến thế thôi, những việc còn lại liên quan đến kinh doanh mẹ ta sẽ lo hết. ROSE chỉ có phận sự trong khuôn viên Học viện Royal.

- Vâng, em hiểu.

- Đây là nhiệm vụ sắp tới. Thời hạn là 10 ngày.

Cầm lấy tập giấy mỏng tanh từ tay thủ lĩnh, Rose hơi nheo mày. Từng đấy việc mà chỉ có 10 ngày, quả là không dễ chút nào. Nhưng cô cũng không dám thắc mắc nhiều, nhanh chóng phác kế hoạch cho những người còn lại. Xong xuôi rồi tất cả lại đứng nghiêm chờ đợi.

- Rõ nhiệm vụ chưa?

- RỒI!

- Rồi, giải tán đi!

Quay lưng đi, cô gái mang chiếc mặt nạ nghiêng đầu nhìn lên bầu trời. Đêm rồi, một đêm sáng trăng, và nhiều sao. Đẹp, thơ mộng nhưng đã từ lâu cô không còn có thể thành thoi mà nhìn ngắm nó nữa. ROSE luôn hoạt động về đêm, và đêm luôn là thời gian mà cô phải căng mình với những nhiệm vụ liên tiếp mà mẹ giao phó... Biết sao được khi cô là con gái duy nhất của Thái gia – Thái Trúc Vy, và cũng vì lời hứa năm đó...

- ~~~~~
- Con chắc muốn như thế chứ? – Người mẹ trẻ hơi đắn đo nhìn đứa con gái 6 tuổi của mình nước mắt ướt nhoe cả khuôn mặt xinh xắn.
  - Con chắc!
  - Được, vậy mẹ sẽ giúp con. Nhưng, sẽ phải có điều kiện.
  - Dạ được, chỉ cần mẹ giúp con thôi.
  - Con sẽ làm bất cứ điều gì mà mẹ yêu cầu chứ?
  - Vâng ạ.

Lau nhẹ đi những giọt nước mắt còn vương lại trên mí mắt, người phụ nữ ấy đưa ngón tay út của mình ra:

- Hứa đấy.
- Vâng, con hứa.

Một lời hứa, và một cái ngoắc tay. Tất cả để bắt đầu cho một số phận...

- ~~~~~
- Còn việc gì sao?
- Rose hơi giật mình nhưng cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần:
- Dạ vâng, là chuyện của Trịnh gia.
  - Không phải nhà đó cùng với tổng công ty KA đã biến mất gần 12 năm nay rồi sao?
  - Vâng, đúng là như thế, nhưng có người đã nhận ra đại tiểu thư của Trịnh gia: Trịnh Tiểu Kim hiện đang theo học ngay tại đây.
  - Tại học viện Royal?
  - Đúng vậy, nhưng với cái tên khác, cùng một lý lịch đã được thay đổi hoàn toàn. Đây là ảnh chụp của cô ta.

Cần bức ảnh hơi mờ trên tay, khoe miệng thủ lĩnh khề cong lên một đường kì dị. “Hóa ra là cô gái này à?”

- Nhưng tại sao Trịnh gia lại để cho cô cháu gái yêu quý của mình trở lại đây? Ha ha cứ nghĩ họ sẽ như rùa rút đầu an phận bên Anh chứ?
- Lần này, hình như là có sự giúp đỡ của một thế lực nào đó, à không, có lẽ là hai. Còn về lý do Trịnh gia để Trịnh Tiểu Kim theo học tại đây thì có lẽ là vì suất học bổng kinh tế này. – Rose đưa tiếp cho thủ lĩnh một tờ A4 được ép plastic khá cẩn thận – Trong đây có ghi rõ tất cả những học viên trong top 10 xuất sắc nhất sẽ nhận được học bổng 40000\$, và 3 học viên dẫn đầu sẽ có cơ hội được gặp gỡ và giao lưu 1 tuần tại Pháp với giáo sư Olardo Daring, cũng là chủ tịch tập đoàn kinh tế MAX có tầm ảnh hưởng lớn trên thế giới hiện nay. Có thể Trịnh gia định nhân cơ hội này xin giúp đỡ.
- Giúp đỡ một KA đã bị xóa sổ cách đây 12 năm? Cũng khá thú vị đấy nhỉ? Được rồi, còn việc gì nữa không?
- Dạ không ạ.
- Thế thì về đi!
- Chị chưa về sao?
- Chưa, ta còn có chút việc ở đây.
- Vậy em về trước.

“Cạch”, cánh cửa dẫn ra sân thượng được đóng lại nhẹ nhàng. Gió vẫn thổi khá mạnh. Bức ảnh cùng tờ giấy trên tay như sắp bị hất tung lên, nhưng cô

gái vẫn cầm nó rất chặt. Bất ngờ chiếc mặt nạ rơi xuống, để lộ ra gương mặt thánh thiện cùng đôi mắt trong veo... Không ai có thể nghĩ rằng thủ lĩnh của ROSE lại là một cô gái trẻ như vậy, có lẽ ngay cả Rose cũng sẽ bất ngờ nếu như nhìn được cảnh tượng lúc này: người mà cô vẫn tôn kính gọi bằng “chị cả” ấy thực ra lại chỉ là một con bé “vắt mũi chưa sạch”. Nhưng chỉ là nếu thôi, vì lúc này sân thượng đâu còn ai. Và, tất cả cũng chỉ là những lớp mặt nạ chồng lên nhau mà thôi. Về yếu đuối, mỏng manh và trong sáng kia cũng chỉ là một chiếc mặt nạ hoàn hảo để che đi những âm mưu toan tính đã ăn mòn tâm hồn cô gái trẻ này từ rất lâu, rất lâu rồi.

Một lựa chọn sai lầm đã vô tình kéo theo những sai lầm liên tiếp tưởng chừng như không có điểm dừng... Đến khi nào cô gái đó mới nhận ra?

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nhớ Và Quên

Nghĩa trang Đặng gia

Một chàng trai với mái tóc màu bạch kim nổi bật trong nắng chiều đứng lặng trước ngôi mộ mang tên “Đặng Duy Phong”. Đó là người anh trai yêu quý hơn anh 7 tuổi, đã mất trong vụ tai nạn kinh hoàng cách đây vừa tròn 13 năm. Và hôm nay... là ngày gỗ thứ 13 của Phong. Từ từ ngồi xuống, đặt bó hoa huệ trắng lên mộ anh trai, Danny không ngăn được giọt lệ nóng hổi lăn trên má. 13 năm rồi, không lần nào đến đây mà anh kìm được lòng mình. Kì lạ một điều là dù đã quên sạch mọi kí ức, kể cả gương mặt của cha mẹ nhưng Danny vẫn luôn nhớ đến người anh trai đã lấy thân mình che chở cho anh năm đó. Sau 8 tháng sống như người thực vật, giờ phút tỉnh lại, câu đầu tiên anh hỏi cũng là “Anh Phong đâu?”...

~~~~~

- Anh ơi, anh ơi! – Cậu bé Duy Minh đầu bê bết máu, cố gắng gượng lay người anh trai đang lịm đi trên nền đất lạnh.

- Minh Minh... – Duy Phong thều thào, cố mở mắt và nở một nụ cười ảm áp cuối cùng – Đừng... khóc, con trai... mà khóc là không... được đâu. Minh Minh... của anh phải... thật mạnh mẽ... Minh Minh...

- Anh... Anh ơi!!!

Duy Minh òa khóc, bàn tay vấy máu không ngừng đưa lên giật giật áo anh trai. Trời lại đổ mưa... Hai cậu bé nằm giữa đống đồ đạc ngổn ngang, bên cạnh là chiếc xe tải lật ngược cùng người tài xế không biết đã bỏ đi từ lúc nào.

Máu...

Nước mắt...

Và mưa...

Tất cả hòa vào nhau... Một bức màn trắng xóa...

~~~~~

Đưa tay lau đi giọt nước mắt đau thương của mình, Danny mỉm cười. “Minh Minh của anh phải thật mạnh mẽ...”. Vụ tai nạn năm ấy đã lấy đi của anh tất cả kí ức, nhưng lại để lại nỗi đau không thể nào quên. Nếu như Duy Phong không lấy thân mình che chắn cho anh, nếu như anh trai cứ để anh rơi tự do từ trên xe tải xuống như vậy thì có lẽ... có lẽ người nằm đây bây giờ đã là anh rồi...

- Anh à, 13 năm rồi, đã 13 năm trôi qua. Minh Minh của anh bây giờ đã là một chàng trai bản lĩnh, lạnh lùng. Nước mắt, chỉ rơi ở đây thôi, anh trai à. Anh nói với em, con trai không được khóc, nhưng em không làm được. Rất nhiều đêm em không thể nào ngủ được vì những mảnh kí ức đau thương lại hiện về. Hình ảnh anh giữa vũng máu... Tại sao? Anh Phong, tại sao em chỉ nhớ được có vậy? Tại sao em quên đi tất cả nhưng lại nhớ mãi vụ tai nạn khủng khiếp ấy?... – Đưa tay lên lau nhẹ đi những hạt bụi trên di ảnh anh trai, cổ họng Danny như nghẹn lại – Anh biết không, gần đây em mới quen được một cô gái. Là Linh Đan, Nguyễn Hoàng Linh Đan. Không hiểu sao em thấy cô ấy rất gần gũi với mình, hết như cô bé Tiểu Đan Đan trong những giấc mơ suốt 13 năm nay vậy. Nhưng mà... cô ấy luôn tránh mặt em, giữa bọn em dường như có một khoảng cách vô hình nào đó, thật xa...

“What I’ve done, I’ll face myself

To cross out what I’ve become

Erase myself and let go of what I’ve done

Put to rest what you thought

Of me while I clean this slate

With the hands of uncertainty

So let mercy come and wash away...”

Từng hồi chuông dài vang lên phá tan không gian yên tĩnh nơi đây. Danny không muốn nghe máy lúc này, nhất là của cái người mà anh không bao giờ muốn nghe: Carroll. Nếu không phải vì điều tra thì có lẽ dù chỉ là liếc nhìn cô ta cũng không thể nào lọt được vào trong sự chú ý của anh... Nhưng con người kia dường như đã chuẩn bị kỹ càng lắm rồi, mặc cho anh không bắt máy vẫn cứ gọi không ngừng. 1 lần, 2 lần, ... 10 lần.

- Alo!

- “Ha ha cuối cùng anh cũng chịu nghe điện thoại của em rồi” – Giọng nói lạnh lút ngọt ngào vang lên chỉ tạo cho anh cảm giác chán ghét tột độ.

- Sao? Có chuyện gì?

- “Có việc mới được gọi cho anh sao? Phũ phàng vậy.”

- Tôi đang bận, thôi nhé!

- “Từ từ đã, em... nhớ anh mà. 1 tuần rồi em không được gặp anh.”

- ...

- “Hai ngày nữa thì rồi đấy, dù có việc gì thì anh cũng nên quay về trường dần đi.”

- Biết rồi!

- “Vây...”

Tút tut tut...

Không để đối phương nói thêm lời nào, Danny ngắt máy ngay lập tức. Đúng là chẳng ra sao cả. Thật bức mình!

Gió lại vì vu thổi, nhẹ nhẹ xoa dịu nỗi đau và cơn giận dữ trong anh. Thời gian trôi qua, thật chậm mà cũng thật nhanh... Có những thứ nên quên đi, đừng giữ mãi trong lòng. Cũng có những thứ nhất định phải tìm về, bằng mọi giá...

- Anh à, làm thế nào mới là tốt nhất đây? Phải thế nào thì kí ức của em mới quay về?

***

- Thế này có nghĩa là...

- Đúng vậy, cậu Duy Minh và cô Trúc Vy trước đây ở cùng một khu và có vẻ chơi với nhau khá thân thiết, cho đến khi Đặng gia đột ngột chuyển đi và gặp tai nạn.

- Thông tin này có chính xác không vậy?

- Tại thời điểm hiện giờ thì đây là tài liệu duy nhất.

Ryan hơi chau mày. “Duy nhất ư?”

- Toàn bộ thông tin liên quan đến Đặng gia 13 năm về trước đều đã bị tiêu hủy hoặc giấu nhem đi. Đến nay có rất ít người biết và còn nhớ về những chuyện của 13 năm trước. Những thông tin trong này là do một người hàng xóm cũ của Đặng gia và Thái gia kể lại.

- Vậy giờ người đó đang ở đâu?

- Cả gia đình họ đang định cư bên Mỹ. Không lâu sau khi Đặng gia chuyển đi, khu phố mà họ từng ở được lệnh di dời để làm một dự án công nghiệp gì đó. Tất nhiên khoản tiền bồi thường là rất lớn, và đa số những người dân ở đó đều được sắp xếp chỗ ở mới ở rất xa, thậm chí là tận nước ngoài như người cung cấp thông tin này.

- Tất cả sao? Bên đầu tư công trình đó chịu chơi vậy cơ à?

- Cũng rất khó hiểu chỗ này nhưng ở thời điểm đó người ta không quan tâm nhiều đến vấn đề đó.

- Vất vả cho ông nhiều rồi quản gia Tô.

- Không có gì, phục vụ cho nhà họ Trần là nghĩa vụ và bổn phận của lão Tô mà. – Vị quản gia già khẽ đưa tay lên lau đi giọt mồ hôi vừa rơi trên trán. Đứng vậy, đó là trách nhiệm. Lão Tô, tên đầy đủ là Tô Lập Sinh

, đã làm việc cho Trần gia đến nay cũng được gần 50 năm rồi. 50 năm trước, một cậu bé 8 tuổi lang thang ngoài đường trong tiết trời tháng 12 lạnh căm căm, cả người tím tái nằm ngất đi trước cổng nhà Ryan. Trần thiếu gia lúc đó, cũng là ông nội của anh, thấy vậy liền đưa ông vào nhà, cho ăn no, mặc ấm, lại còn giữ làm gia nhân trong nhà. Tất cả mọi người ở nhà họ Trần lúc đó đều hết lòng yêu thương cậu bé Tô bất hạnh, coi cậu như người thân của mình mà đối đãi nhiệt tình. Cảm kích trước tấm lòng của Trần gia, Tô Lập Sinh lúc ấy đã thề cả đời sẽ hết lòng phụng sự cho Trần gia, quyết không hai lòng... Thời gian trôi đi, mới thế mà đã nửa thế kỉ đi qua... Giờ tuy đã già, nhưng lão Tô vẫn còn có thể giúp được cho Trần thiếu gia, như vậy cũng là cả một niềm vui lớn rồi.

- Đừng nói thế ông Tô. – Ryan cười, đưa cho lão Tô chiếc khăn tay – Cháu vẫn luôn coi ông như ông nội của cháu vậy, nên ông cũng đừng coi cháu là thiếu gia này nọ nhé, xa cách lắm.

- Rồi rồi, lão từ lâu cũng coi cậu chủ... à cháu như cháu trai của lão rồi mà.

Rồi lão Tô cũng cười. Nói chuyện với Tiểu Quân, vẫn được luôn vui vẻ như vậy. Nếu nói thế gian này là bầu trời âm ảm thì nó sẽ là tia nắng ấm áp xua đi mọi lạnh giá, buồn đau. Trần gia thật có phúc nên đã sinh được cậu cháu trai vừa có tài vừa có tâm như vậy. Bố mẹ Tiểu Quân hẳn phải rất tin tưởng và tự hào về đứa con trai này, cho nên cả Trần gia lớn bé hơn gần hai chục con người, lại thêm công ty lớn vậy mà vẫn du lịch nghỉ ngơi dài ngày bên Anh được. Có lẽ cũng nên tập dần cho Tiểu Quân cách cai quản cái nhà này là vừa. Haizzz mà sau này cô gái nào được thằng bé yêu thương sẽ hạnh phúc lắm đây, phải chi lão cũng có cháu gái...

- Lão Tô! Có điện thoại gấp ông này!

- Rồi rồi lão ra đây!

Quản gia Tô hơi cúi đầu chào Ryan rồi đi ra ngoài. Dù sao đây cũng là quy định, ông cháu gì thì cũng phải tuân theo hết mà. Ryan lại mỉm cười, tay vẫn cầm theo tập tài liệu mà lão Tô vừa đưa. Tựa người vào thành cửa sổ, anh nhìn ra ngoài trời. Chiều rồi, lại một ngày nữa sắp qua đi... Tất cả người ở đó đều đã chuyển hết đi rồi sao? Không một dấu vết, thảo nào Danny không điều tra được quá khứ của mình. Cha mẹ cậu ấy lại có vẻ như không muốn giúp đỡ con trai... Nói thừa, chứ không thì hẳn cậu bạn Danny tài giỏi của anh đã tìm lại kí ức của mình từ lâu rồi mới phải. Ryan à, mày cũng có lúc ngốc quá đi!

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hè Về

Haizzz cuối cùng thì những ngày học và thi vất vả cũng đã qua. Chúng tôi, những học viên năm nhất vui vẻ cùng tổ chức một bữa tiệc nhỏ coi như là ăn mừng với kết quả mà mình đạt được. Đứng là vui quá luôn, tôi, dù hai tuần trước khi “lâm trận” còn dờ sống dờ chết với môn toán cao cấp thế mà trong số các môn thi đấy lại là môn mà tôi đạt điểm cao nhất chứ. Ôi, nói đến vấn đề này thì phải cảm ơn sự phụ Ryan rất rất nhiều. Ha ha, dù học sau các bạn 1 học kì nhưng tôi học hành không thua gì ai đâu nha, tuy chưa có kết quả xếp thứ tự nhưng với một số “thăm dò” nho nhỏ ít ra tôi cũng có thể thở phào vì điểm của mình như vậy cũng thuộc “top” trên rồi. Mà nói đến chuyện thứ bậc thì phải kể đến Susan. Khoảng 1 tuần trước khi thi cô ấy học như “điên” luôn. Sáng học, chiều học, tối học, thậm chí cả trong mơ cũng thấy nói đến mấy cái công thức lập trình gì đó (chẳng là Susan học khoa Công nghệ thông tin CT319 mà, p/s: khoa này rất là “hot” nha, nghe nói điểm chuẩn và điều kiện theo học là cực kì gắt gao và khó lắm, thế mới biết cô bạn của tôi “khùng” đến thế nào ^^). Có vẻ như Susan rất quyết tâm xếp trong top 10 của trường để nhận cái học bổng 40000 \$ gì gì đó mà “thiên hạ” đang khóa ầm lên. Hầy, tôi thì chẳng ham mấy cái đó lắm (thực ra chắc gì đã đến lượt mình, cái học viện này toàn là ngôi sao không hà, mình an phận thủ thường chút vậy =.=). Ngồi rồi chẳng có việc gì làm, tôi đem quyển lịch bàn ra ngồi đếm 1, 2, 3,... ha ha còn đúng 9 ngày nữa là tôi được về nhà rồi. Mẹ ơi con nhớ mẹ quá!!! Bravoooooooooooooo !!!

- Ngâm bót cái miệng lại cho tôi nhờ!

=.=!!!

- Ai đấy... A, Lia sao tớ tưởng cậu lại ra sân bóng rổ rồi mà?

- Thôi đừng nhắc đến nữa, đau lòng quá hu hu hu.

Nói rồi Lia đem bộ mặt khổ sở đi thẳng vào phòng, sau đó ngồi một chỗ ôm gối. Chỉ một chữ để hình dung bộ dạng cô nàng lúc này thôi: Thảm! Vâng là thảm từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong !!! Không thể chịu được cả trăm dấu hỏi trên đầu lúc này, tôi “lăn lè” lại gần Lia, kéo kéo cái gối kitty kia ra:

- Sao nào, có ai bắt nạt công chúa của tôi thế này?

- Hu hu, là tay Wade chết tiệt ấy!

- ???

Thì ra chuyện là thế này...

Sân bóng rổ 30 phút trước

- Chưa được rồi, bây giờ em tập lại động tác nhồi bóng từ đầu đi, khi nào thật thành thạo hằng đến đây tập ném nhé.

- Không!

- Ngoan nào, đến chỗ chị Lia bảo chị ấy dạy cho, anh đang bận, nhé, ngoan nào.

Thật không ngờ anh chàng khô khan Wade lại có lúc dịu dàng với người khác như vậy, mà vấn đề là đó lại là một cô gái. E hèm, nói thế nào nhỉ, khá là xinh xắn đây: mắt to tròn, đôi môi anh đào đáng yêu vô cùng. Rõ ràng kém Lia một tuổi nhưng lại được đặc cách vào học tại đây, chỉ khác mỗi lớp thôi. Tuy nhiên cộng tất cả lại cũng không bằng được một nguyên nhân chính: những cử chỉ thân thiết mà Wade làm với cô bé này là điều mà Lia mơ ước và cố gắng phấn đấu từ lâu. Gì chứ, biết là tập bóng rổ nhiều sẽ bị to tay mà cô cũng không màng đến, chỉ chăm chăm luyện tập hết mình. 1 tháng, từ một sinh hoạt viên Lia nhanh chóng leo lên đến chức Phó hội trưởng, mà mục đích thì chỉ là để được gần gũi với Wade hơn thôi. Haizzz thế mà cả ngày cái anh chàng “đáng ghét” không cười nổi với Lia lần nào, cùng lắm thì trao đổi vài ba câu chuyện về công việc. Chấm hết! Cho đến ngày hôm qua khi cô bé, gì nhỉ... à, Emma này đến đăng kí tham gia. Thái độ của Wade với Emma khác hẳn so với tất cả những người mới khác, anh ta tự mình tập bóng cho cô bé đấy. Lia đứng một chỗ, lửa giận bùng bùng không ngừng phun lên trên đầu. Nếu đem nhiệt lượng từ “ngọn núi lửa” đó đi đun thì có thể nấu được cả một thùng nước nóng cũng nên (ặc, nói thế thì cũng hơi quá hi hi =.= , nhưng mà sự thật nó lại khốc liệt như thế đấy các bạn ạ). Ồ ờ, thế còn chưa đủ đâu khi mà Wade còn nhờ Lia dạy cho Emma những bài tập cơ bản lại từ đầu nữa chứ >”<. Thôi được rồi, cứ cho là chị lớn không chấp nhận “đàn em” đi. Lia vẫn cố gắng vui vẻ nhận lời:

- Vâng, cũng được thôi. Anh cứ yên tâm.

- Cám ơn *quay sang Emma* em phải nghe lời chị Lia đấy nhé.

- Dạ.

~~~~~

- Hey! Rồi sao nữa, không phải cậu vẫn nhỏ mọn với cô bé đó chứ?

- Cái zè ? Judy nghĩ tớ là ai hả? Nhân cách tớ rất là to lớn đấy nhá. Haizzz mà lẽ ra đã không có chuyện gì nếu như...

~~~~~

- Không được rồi, Emma nhìn lại chị làm đây này – Lia xoay xoay trái bóng, chậm chậm làm từng động tác cơ bản cho cô bé hậu đậu trước mặt.

- Em... làm cũng chị được không?

- ... Ủ. – Lường lự một hồi, Lia cũng đành gật đầu cho dù thật sự không yên tâm cho lắm. Quả nhiên 5s sau điều cô lo lắng đã thành sự thật.

- AAAAA ! Hu hu hu

Trong lúc bất cẩn thế nào Emma lại để cho trái bóng đập trúng mặt mình, và giờ thì ngồi bệt xuống đất “ăn vạ”

Wade từ xa vội chạy lại.

- Sao thế? Emma, em đau ở đâu?

- Đau... hu hu hu

- Lia! Anh nhờ em dạy cho Emma cẩn thận cơ mà, sao lại để xảy ra chuyện này?

Ngữ khí nặng nề cùng ánh mắt tức giận khiến Lia vốn đang định giải thích đột nhiên im bặt. Giận: có, tủi thân: có, và... ghét: có luôn! Lia đem tất cả mọi cảm xúc hỗn độn đó quay người đi mà không nói một lời nào...

~~~~~

- Trời! Sao cậu đại quá vậy?

Bỏ tay với cô nàng thôi, dù sao cũng phải giải thích với người ta một tiếng chứ, đằng này lại dửng dưng bỏ đi như vậy. Haizzz

- Tớ kể ra là để tìm đồng minh chứ không phải để nghe cậu trách móc đầu nha!
- Rồi rồi! – Tôi vỗ nhẹ lưng Lia. Cái anh chàng Wade này, không phải ở cạnh Billy lâu mà nhiễm luôn cái tính nóng nảy của anh ta đấy chứ?
- “What can I do, to make you mine
- Falling so hard so fast this time
- What did I say, what did you do?
- How did I fall in love with you?”
- Ryan? Gọi em có chuyện gì vậy?
- “Cũng không có gì, chỉ gọi để nghe giọng nói của em thôi.”
- Anh... nói cái gì kì vậy?
- “Thôi đùa em một tí thôi, bây giờ vào việc chính nhé.”
- Vâng, anh nói đi
- “Học xong em định đi đâu không?”
- Ừm... tất nhiên là về nhà rồi!
- “Thế à...”
- Thế anh định đi đâu không?
- “Cho anh về cùng em nhé?”
- Há?
- “Thì là về nhà em đó, hè này anh đang rảnh mà”
- O, cái này... Để em hỏi mẹ đã.
- “Ừ, khi nào được thì gọi cho anh ”
- Vâng...

Là thế nào? Ryan muốn về nhà tôi trong hè này sao? Hài, thì cũng là bạn bè đến nhà nhau thôi mà, hơn nữa dạo này tôi và anh chàng hotboy này có vẻ thân thiết hơn trước nhiều, ít nhất cũng không phải kiểu quan hệ ông chủ – cu ly hé hé. Nhưng... sao mặt tôi tự nhiên lại đỏ hết cả lên thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Những Chuyện Nực Cười

“Àm!”, toàn bộ sách trên bàn đều bị hất tung xuống đất... Những tờ giấy trắng tinh cứ chậm chậm từng tờ từng tờ lần lượt rơi... Cửa sổ mở toang... Người con gái trong căn phòng ấy như muốn phát điên.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

- Zaaaaaaaaaaaaa !!!

Chiếc điện thoại xấu số bị Carroll ném đi không thương tiếc. Thẳng một đường, vào bức tường trắng xóa lạnh lẽo, vỡ tan. Tránh mặt, không chịu nghe điện thoại. Hai tuần nay rồi, đã nói là không thể thoát khỏi bàn tay của cô, cũng đã ngầm thừa nhận, nhưng giờ lại thế này. Anh ta đang đùa với cô? “Đồ chơi” của cô lại dám phản kháng sao?, nực cười!

“Danny à, anh đã coi thường tôi quá rồi!”

- “Chị cả”

- Điều tra ngay xem mấy ngày nay Danny đang làm những gì? Ở đâu? Với ai?

- “Dạ, đã rõ ”

- Này!

- Sao anh đi theo tôi mãi vậy?

- Ai nói tôi đi theo cô? Đường là của chung, tôi đi đâu kệ tôi chứ! – Billy với cái má lúm đồng tiền rất duyên của mình vẫn cười cợt mà ngoan cố không chịu thừa nhận. Rõ ràng là lén lút hay công khai thì anh chàng vẫn cứ bám theo cô nàng tomboy Rei kia cả ngày đây thôi =.=

Mặc kệ “cái đuôi” kia, Rei đi thật nhanh.

- Hey, mà cô đi đâu vậy? (hic, cái này có thể gọi là “giấu đầu hở đuôi” không nhỉ?)

- Tôi đi đâu liên quan gì đến anh!

- Dù sao cũng đường mà.

- Cùng đường? – Rei cố

ý nhắc lại, vẻ mặt tỏ ra vô cùng “nguy hiểm” – Vậy anh biết chúng ta đang đi đâu không?

- Đi đâu?

Nhìn cái mặt ngờ nghệch của anh chàng hotboy vốn được xem là “vua quậy phá” này, Rei rất muốn bật cười thật to, nhưng cuối cùng vẫn phải cố nhịn.

- Nhà – vệ – sinh – nữ !

Rei nói thật chậm, thật chậm từng chữ nhưng cũng đủ để Billy phải giật mình. Quả thật họ đang đứng trước một cái cửa mà trên đó có hình một cô gái mặc váy O_O. Nói một cách khác thì... không sai đâu, chính là hai người đã ở trước phòng WC nữ... từ lúc nào rồi... Haizzz một anh chàng cực phẩm như Billy mà đứng ở đây xem chừng có hơi... kì kì nha. Nhìn xem đã xuất hiện những ánh mắt “khác thường” rồi đây...

- Sao nào? Có định đi theo tôi vào đó làm “bạn đồng hành” luôn không?

- Cô đùa à? Mà ... hình như... tôi đi nhầm đường, kệ cô tôi... đi trước đây!

Xấu hổ? Đỏ mặt? Thế là bỏ đi luôn. Ha ha, thật buồn cười, không ngờ người như anh ta mà cũng có lúc thế này cơ đấy. Rei mỉm cười đắc ý rồi quay người thẳng về khu kí túc xá nữ. Hầy, không phải tại vương cái đuôi kia thì giờ cô đã đang ngồi “tắm” với “em yêu” Judy lâu rồi. Phien quá đi!

Ở gốc cây cách đó không xa, mọi hành động của Rei đều đã được thu vào tầm mắt của một người. Và cả nụ cười hiếm hoi ấy. “Cô gái này, khi cười cũng đẹp vậy sao?” – Trái tim Billy khẽ chệch đi một nhịp. Nhưng tại sao cô ấy lại luôn tỏ ra mạnh mẽ, bất cần và đôi khi là cả “lập dị” như vậy?

~~~~~

Phòng 205, tầng 3

- Cho Rei xin cốc nước cái nào!

- Đây cô nương, làm gì mà như hết hơi thế? – Tôi đưa Rei cốc nước và cả một chiếc khăn giấy. Thực ra cũng lập hạ được khá lâu rồi nhưng thời tiết đã đến nổi nóng quá đâu, ngay cả người dễ đổ mồ hôi như tôi cũng chưa đến mức thế kia...

- Cất đuôi!

- Cái gì?

- Haizzz thì là tổng khứ một tên dở hơi thôi. – Rei thản nhiên.

- Cậu...

- Thôi, vào chuyện chính đi.

- Chuyện gì?

- Judy có kế hoạch gì cho hè này chưa?

À há, sao nghe câu này quen quen? OMG là hôm trước Ryan hỏi mình đây mà, nhưng ... chết rồi, tôi chưa có gọi về cho mẹ...

- Nay, nghĩ cái gì vậy?

- Không có – Tôi cười giả lả – Cũng chẳng có gì đặc biệt, nghỉ hè thì về nhà thôi.

- Về Lâm Giang?

- Ừ, còn Rei thì sao?

- Cho Rei về cùng nhà?

- Về đâu?

- Nhà Judy.

- Á, nhưng mình chưa hỏi mẹ.

- Thì hỏi đi – Rei đưa tay nhìn đồng hồ – Khi nào hỏi xong gọi cho mình, bây giờ mình có việc phải đi rồi. Thế nhá!

Vù, đến nhanh mà đi cũng nhanh. Vẫn là cái câu ấy. Mấy người này đọc cùng một kịch bản à? Nhưng... sao ai cũng thích đến nhà mình thế nhỉ? Trùng hợp quá đi! Ha ha, cơ mà được thế thì càng vui chứ sao!

Ở đời vẫn luôn có nhiều sự trùng hợp như vậy

Ngẫu nhiên hoặc cố ý...

Những con người trẻ tuổi với trái tim tràn ngập yêu thương

Và một quá khứ đã ngủ quên...

Đầy rẫy toan tính, mưu mô hiểm độc

Tình yêu, tình bạn đều bị đem ra như một trò đùa

Trò đùa của số phận

Liệu các bạn có vượt qua?

Chuyến đi này sẽ là chìa khóa mở ra tất cả...

Rắc rối... thực sự bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chuyến Đi Của Định Mệnh

Part 1: Về nhà nào!

5h30'

Bến xe buýt số 5...

- Oáp... sao phải đi sớm vậy em yêu? – Rei nói với giọng ngái ngủ. Hey, có sớm lắm đâu, cũng 5 rưỡi rồi đấy nha.

- Đi sớm cho rộng xe – Tôi thủng thẳng đáp – Với lại lúc ngồi trên xe nếu buồn ngủ cậu có thể ngủ mà.

- Ủ... óáp...

Trời ơi, nhìn Rei bây giờ có giống bị thiếu ngủ nhiều ngày không cơ chứ =...=. Haizzz không khéo ai nhìn vào lại tưởng tôi bóc lột sức lao động của cô ấy mất! Mà sao Ryan chưa đến nhỉ, mấy cái lá dưới chân tôi sắp bị tôi đi cho nát hết rồi này (thực tế thì nó nát lâu rồi O_o). Tôi nhớ là đã hẹn anh ta 5h15 mà?

6h00

- Xe vẫn chưa đến à? – Rei có vẻ hơi sốt ruột rồi (tính cả ngủ luôn kia he he)

- Chuyến đầu vừa chạy qua rồi. – Tôi thờ dài – Nhưng mà 10 phút nữa sẽ có chuyến thứ hai mà, đợi một chút vậy.

- Cái anh chàng hotboy kia làm cái gì mà lâu vậy, bực cả...

- Ê, đừng nóng mà, chắc anh ý có việc gì đó nên... Hey hey, nhìn gì vậy Rei?

- Đáng ghét!

- Hà ???

- À... – Rei gãi đầu, bộ dạng nhìn “ngố” không chịu được, cứ như là bị bắt quả tang đang làm chuyện gì xấu vậy

- À sao?

- Không có gì... A! Ryan đến rồi kìa!

Ủ thì đến nhưng mà có cần phải vui mừng thế kia không? =_=!!!

O.O Đây có lẽ là trạng thái của tôi lúc này. Chẹp chẹp, Ryan hôm nay mặc một bộ đồ thể thao màu trắng giản dị, giày Nike cũng một màu trắng luôn, trên vai khoác một cái túi du lịch nhỏ... Giản dị nhưng vẫn toát lên vẻ thanh tao... Anh đi từng bước thong dong tựa như một thiên thần đang dạo chơi dưới trần gian vậy... Ôi, đẹp, quá đẹp!

- Mặt anh có gì à?

- A, không... – Mãi ngắm “mỹ nam” mà tôi không biết Ryan đã đi đến chỗ mình từ lúc nào. Hu hu, lại còn nhìn người ta kinh khủng như vậy chứ... Linh Đan à, xấu hổ quá đi! T.T

- Sao má em đỏ hết lên rồi này!

- A...

Ryan đưa tay lên, chắc là định áp vào má tôi như lần trước đây mà. He he mát lắm, nhưng mà đang đứng giữa đường, kì quá! Tôi né người qua một bên, sức nhớ ra bữa nay Ryan đến muộn nên vội lảng sang chủ đề...

- Sao anh đến muộn thế? Hôm qua em đã hẹn là 5h15 ở bến xe mà!

Hai tay Ryan khẽ hạ xuống, bỏ trong túi quần. Hơi tựa người vào cây bàng lằng già bên đường, ánh mắt anh lại hướng về một nơi xa xăm. Ryan không nói gì cả, bầu không khí buổi sớm bỗng trở nên trầm mặc kì lạ... Yên tĩnh đến lạnh cả người... Chỉ có vài tiếng chim riu rít thi thoảng cất lên, và gió... Tiếng gió thổi xào xạc, thật dễ chịu, nhưng mà với cả hai chúng tôi thì hoàn toàn chẳng thoải mái chút nào. Ryan đang có tâm sự gì đó, hay là giận gì tôi đây?

- Ryan?

- Em hẹn anh 6h15 mà?

- A, đâu có? Em nhớ là...

- Nhìn đi.

Nói rồi Ryan chìa điện thoại của anh ra trước mặt tôi...

Tin nhắn từ Judy...

“Ngày mai 6h15 ở bến xe buýt số 5 nhé :)”

Hôm qua

Lúc 10h 43'

- Ô...

Thôi chết rồi, chắc là đêm qua buồn ngủ quá nên tôi ăn lộn số rồi. Hờ hờ, đến khổ vì cái tội hay quên này mất thôi! Đã nói phải hẹn sớm, thế mà ngồi sửa soạn cả tối, sung sướng nghĩ đến ngày được về nhà thành ra tận lúc sắp đi ngủ mới nhớ ra. Giờ thì hay rồi, hay thật rồi... Mất nhắm mắt mở nhấc cái tin cũng không xong! Hic hic, hic hic hic... 5h15 ~ 6h15... = _ = Sao lại nhầm lẫn tai hại vậy trời!!!

- Còn không nói là bến xe số 5 ở đường nào nữa, em không biết là ở thành phố này có tất cả là 8 cái bến xe số 5 như thế của 8 hãng Bus khác nhau à?

- Ô... Em... xin lỗi...

- Nếu không phải biết em lên đây bằng hãng Phú Đăng này thì chắc anh phải chạy đến tất cả các bến xe rồi.

- Em xin lỗi mà...

Hu hu, không phải Ryan đang giận chứ? Oa oa oa hình như là giận thật rồi... A... Nhưng mà...

- ...

- Nhưng mà sao anh biết lúc lên đây em đi xe này?

- Tất nhiên là biết.

“Vi có lẽ, anh đã thực sự có tình cảm với em... từ lúc đó rồi”

Câu này Ryan đã tự hỏi mình rất nhiều lần... Tình cảm của anh với cô, cứ từng chút từng chút lớn dần lên, dường như đã bắt đầu từ rất lâu rồi... Buổi chiều hôm đó, khi Judy vất vả xách đồ hành lý công kênh xuống khỏi chiếc xe đông nghẹt khách, anh đang đi một mình quanh trường. Nhìn cái vẻ hơi lóng ngóng, bỡ ngỡ của cô, anh có thể đoán dc cô là học viên mới của trường. Lúc này đã vào năm học được 1 học kì rồi, đề thi vào sẽ rất khó, hơn nữa hiểm khi nào trường lại nhận học viên mới giữa năm thế này. Cô gái kia chắc hẳn phải rất đặc biệt... Cứ thế anh lẳng lặng đứng một góc quan sát cô... Ngày hôm ấy, Judy mặc một bộ váy trắng nhẹ nhàng, không cầu kì nhưng cũng đủ để gây chú ý với anh. Anh, rất thích màu trắng... Vì cảm thấy khá ấn tượng với cô nên số 5 cùng tên hãng “Bus Phú Đăng” rất tự nhiên được anh ghi nhớ. Biết đâu, sẽ có một ngày anh được cùng ngồi trên chuyến xe ấy với cô... Cứ nghĩ đó chỉ là những suy nghĩ nhất thời, nhưng không ngờ cái ngày ấy cũng đến. Phải, chính là ngày hôm nay... Sẽ không chỉ là ngồi chung một chuyến xe như những người xa lạ, bởi vì giờ đây anh với cô đã thân quen hơn trước rất nhiều. Có thể tình cảm giữa hai người chưa thực sự “bắt đầu” nhưng chỉ ít đối với anh, cô là người con gái đầu tiên khiến tim anh có những rung động mạnh mẽ như vậy... Luôn nghĩ đến cô, lo lắng cho cô,... Từ lúc nào Judy đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của anh. Đúng là, cô ấy rất – đặc – biệt...

- Biết thế nào? – Tôi hỏi dồn. Hài, các bạn ạ, tôi có một cái tật xấu không thể bỏ được là cực kì tò mò những chuyện liên quan đến bản thân mình, mà một khi đã biết chút chút thì nhất định là phải hỏi cho kì được. Cơ mà chuyện của người khác thì chẳng bao giờ tôi quan tâm đến, cho nên vẫn bị mẹ mắng suốt đấy.

“Con gái lớn rồi mà vô tâm quá! Sau này ai mà rước được cô chứ!”

“Kệ, không ai rước thì con ở với mẹ cả đời!”

“Thôi đi, tôi không muốn nuôi bố cô...”

- ... Thì biết thôi! – Ryan nhướn miệng cười. Nụ cười đầu tiên trong ngày...

- A, anh cười rồi!

- ...

- Thế là không giận nữa nhé?

- Anh giận em hồi nào?

- Ô... Thế không phải...

- Anh chỉ muốn nhắc nhở để lần sau em không nhầm lẫn kiểu này nữa thôi.

- Chỉ thế thôi?

- Ừ. Nếu em cứ thế này anh... không yên tâm chút nào.

- Em... Nhưng mà, hình như anh... có tâm sự gì à?

- Ừm...

- Ừm là sao?

- Có lẽ do thời tiết thôi hi hi

- Trời hôm nay đẹp mà?

- Ai bảo trời trời xấu mới có chuyện, trời đẹp cũng...

- ...

~~~~

3 ngày trước...

“Cộc cộc cộc!”

- Vào đi.

- Thiếu gia, cậu có đồ gửi đến ạ!

Ryan hơi ngạc nhiên. Anh vừa thi đấu trận bóng giao hữu với Khoa Truyền thông TXT buổi chiều, giờ vừa về đến nhà đã có đồ gửi đến sao? Vừa vặn vậy à?

- Là ai gửi vậy?

- Một cô gái ạ. Nhưng mà...

- Sao?

- Cô gái này kì lạ thế nào ấy, rất lạnh lùng. Hơn nữa nhìn vào mắt cô ta có cảm giác buồn ngủ thế nào ấy...

- Ừm... Người đó có nhắn gì không?

- Không ạ. Cô ta ấn chuông, tôi ra mở cửa rồi cô ta đưa tôi cái hộp này nói cậu chủ về thi đưa ngay cho cậu, còn nói cậu nhất định phải mở nó.

- Được rồi, cậu đi làm việc của mình đi. À, lần sau đừng thiếu gia này nọ nữa, cứ gọi tôi là anh Quân đi.

- Uhm... vâng thưa thiếu... à anh Quân. – Kiên cười rồi xin phép ra ngoài. Quả thật từ lúc vào ngôi nhà này làm công đến giờ, tuy gọi Ryan là thiếu gia nhưng trong lòng cậu vẫn luôn xem anh như người anh trai của mình vậy. Thân thiện, ấm áp, luôn quan tâm

đến tất cả mọi người,... ở Ryan dường như không hề có sự phân biệt của quan hệ chủ – tớ. Bây giờ hiếm người như vậy lắm...

Còn lại mình Ryan trong phòng, anh từ từ mang chiếc hộp được gói ghém không cầu kì lắm này ra bàn rồi lấy con dao dọc giấy cẩn thận tách từng lớp băng keo. Chiếc hộp rất nhẹ, bởi vì vốn dĩ trong đó chỉ có một phong thư và... một bông hồng nhung! Phong thư thực chất là một tờ giấy màu hồng được cuộn tròn lại và giữ bằng một sợi ruy băng đỏ rực. Ryan hơi mỉm cười, “Không phải là cô bé nào đó gửi thư tình đến cho mình chứ?”. Trở thành hotboy ngay từ khi mới vào học tại Học viện Royal – ngôi trường vốn được xem là hàng đầu trong lĩnh vực giáo dục, ngôi trường của những cậu ấm cô chiêu, ngôi trường đúng như cái tên của nó: Học viện Hoàng Gia, điều đó với nhiều người là chuyện không tưởng, nhưng với Ryan thì lại hoàn toàn dễ dàng. Anh cùng Dany và Billy tạo thành một bộ ba danh tiếng trong ngôi trường của những siêu sao này như một hiện tượng và cũng là duy – nhất từ trước đến giờ. Không phải vì gia cảnh thuộc “hàng khủng”, cũng không đơn thuần vì vẻ handsome bên ngoài mà chính xác thì “Tam đại thần” chinh phục mọi người bởi tài năng, năng lực, tính cách, phẩm chất của mình... Có lẽ vì thế nên việc có fan hâm mộ cũng như những bài “tình tở” kiểu thế này không phải là hiếm. Ryan lại là một người thân thiện, với phái nữ có thể coi là khá ga-lăng nên nếu nói anh thẳng thừng từ chối tình cảm của hàng loạt cô gái có vẻ không – khả – quan. Nhưng chính anh lại khẳng định với cô bé ngốc nghếch Judy rằng “Tôi chưa có bạn gái mà cũng không ai dám tự nhận là bạn gái của Ryan này”. Câu nói đầy tính tự tin và có chút “đe dọa”, khác hẳn với tính cách thường ngày của Ryan. Tại sao vậy? Chắc hẳn nhiều người trong chúng ta sẽ thắc mắc điều đó, và câu trả lời chính xác là: mọi món quà hay thư từ,... đại loại là những thứ như thế đều được người của anh thu dọn tất cả và nếu cần sẽ khéo léo trả lại, trong số đó gần như đều không cần đến tay anh. Họ giải quyết những chuyện này thế nào, chẳng ai biết, chỉ biết rằng những cô gái bị từ chối sau đó chẳng những không oán trách gì mà còn rủ nhau lập một FC ngoài FC của “Tam đại thần” để ủng hộ anh ở mọi hoạt động, mà trận thi đấu chiều nay là một ví dụ...

Hài, có vẻ hơi lan man một chút rồi à... =_.= Bây giờ cùng trở về thực tại... Phong thư kia, “đáng tiếc” không phải thư tình. Có lẽ nó sẽ thật giản dị và đẹp đẽ như chính màu sắc của mình nếu không phải nội dung trong đó...

”Hotboy Ryan, Trần thiếu gia,... Anh quả là có rất nhiều vị trí đấy. Nhưng thôi có lẽ không nên nói dài dòng: Anh nên cẩn thận với cô “công chúa” bé nhỏ của mình đi! Giữ cô ta cho chặt vào, đừng có bám-lấy-đồ-choi của tôi. Nếu không... hậu quả tự chịu! lúc đấy đừng có trách chúng tôi không báo trước!”

Ryan hơi mất bình tĩnh... Đe dọa anh? Không! Là nói đến Judy của anh... Bông hồng nhung thật đẹp, nhưng màu đỏ thắm của nó, màu của máu lại khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm! Người được nhắc đến là “đồ chơi” trong kia, anh chín phần đoán được là ai. Rốt cuộc kẻ nào đã gửi đến thứ này? Bọn

chúng có ý gì? Một người là bạn thân anh và một người... là người con gái anh yêu. Có lẽ bây giờ là cả anh nữa... Tất cả đang bị đem đặt vào một ván cờ hoàn toàn không có quy luật... Một trò chơi mà chính ba người cùng tình cảm của mình trở thành thủ tiêu khiển, trở thành trò đùa của một – ai – đó... Không! Nhất định anh sẽ không để kẻ đó làm hại tới những người thân yêu của mình! Bằng bất cứ giá nào...

~~~~~

- Mà bạn em đâu rồi?

- À, Rei á? Nó...

Đâu rồi kìa? Tôi đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy cô nàng đang đứng cạnh một chiếc Volvo đỏ chói, mà bên trong là một ai đó quen quen... Ai nhĩ? Xa quá tôi chẳng nhìn rõ được... Haizzz mà chẳng biết họ nói cái gì mà nhìn Rei khó coi quá. Mỗi khi tức giận là cô ấy lại như vậy kìa @@ Ryan cũng nhìn theo hướng tôi đang nhìn, nhưng mà, hình như anh ấy cười...

- Anh cười gì thế?

- Không có gì, nhưng xem ra bạn em rất đặc biệt đấy!

- Tất nhiên rồi, nhưng mà sao?

- Rồi em cũng sẽ biết thôi.

~~~~~

” Anh làm gì ở đây thế?”

“Tôi đỗ xe”

“Đỗ xe ở đây sẽ bị phạt đấy, anh không nhìn cái biển “cấm đỗ xe” to lù lù đây à?”

” Còn sớm mà, không có cảnh sát đâu. Ha ha, nếu không nhầm thì hình như cô đang lo lắng cho tôi?”

“Thế thì anh nhầm to rồi đồ...”

“Đồ gì nào?”

” Bỏ đi!”

“Mà cô đang đứng vs bạn cơ mà, ra đây làm gì?”

“Câu này là tôi hỏi anh mới đúng! Anh đến đây làm gì?”

“Tôi nói rồi mà, đỗ xe”

“Xe còn nóng thế này chứng tỏ mới đến chưa lâu. Lần sau nếu có định theo dõi người ta thì làm ơn cẩn thận thêm chút nữa đi, chiếc xe đỏ chói này của anh tôi đã nhìn thấy từ lúc đang đi đến đây rồi!”

“Tện đường thôi, làm như cứ ai đến đây đều là đi theo cô vậy”

“Tện đường? Nhà anh ở phía đông thành phố. Nhìn kĩ lại dùm tôi, đây là trạm xe buýt phía Tây, hơn nữa còn là 5 giờ sáng đấy! Không phải anh...”

“Ey, đừng có nghĩ bậy! Tôi... đi đâu kệ tôi chứ, liên quan gì đến cô!”

“Thẹn quá hóa giận à? Được thôi, kệ thì kệ. Nếu lát mà tôi thấy anh đi theo chúng tôi thì đừng có trách!”

” ...”

~~~~~

- Này, đi đâu vậy? – Tôi túm lấy áo Rei hỏi dồn dập – Mà người trong xe là ai thế?

- Một – kẻ – đáng – ghét!!! >><

- Ha ha

- Ryan! Anh cười gì? Ai cho anh cười!!! >>< !!! Mà sao anh đến muộn vậy, có biết là...

- Rồi rồi Tiểu thư, không cười không cười...

Ách, lại nhắc đến chuyện đi muộn + _ +

- Ey, là tại tớ hẹn sai giờ mà... – Tòì kéo kéo áo Rei – Thôi xe đến rồi kìa!

“Xịch!” Chiếc xe dừng lại, ba chúng tôi cùng bước lên, bắt đầu chuyến về nhà đầy mong đợi...

Nhà ơi, Đan về nè!!!

Bình mình đang đến, theo chân ai vội vã

Hãy bước đi, đi trên con đường quen thuộc

Tìm về nơi, ngày xa xưa

Về nơi ấy bao nhiêu buồn vui

Kìa con phố, còn lại đây chút lá rêu tàn úa

Có chút đổi thay rêu phong nhạt nhòa

Đâu đây, mùa hương quen lãng

Phía trước, ai về

Gió ơi về đâu những tiếng ru

Từng chiều gọi nắng lên, về tắm mãi bên sông

Về nhìn bóng dáng quen thuộc

Tường nụ cười người dẫu yêu. VỀ NHÀ

Part 2: Lâm Giang

- Em yêu! Em yêu dậy đi!!!

- Há? – Tòì mơ màng

- Đẹp quá!

- Cái gì đẹp?

- Sông này này!

Rồi Rei xoay đầu tôi nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Hầy, hôm nay xe đi nhanh gọn, mới hơn 1 tiếng đã đến đầu Thành phố Lâm Giang rồi. Ôi quê tôi!

Tôi vỗ ngực đầy tự hào: Chuyện, Lâm Giang mà!

- Mà sông này tên là gì vậy?

- À, sông Lâm Chi. Khụ khụ... Thực ra sông này ban đầu có tên là Bình Nguyên cơ. Cái tên Lâm Chi kể ra thì được bắt nguồn từ một câu chuyện khá dài. Nghe nói ngày xưa có một đôi trai gái yêu nhau thắm thiết. Tình cảm của họ đẹp như một bức tranh thủy mặc với gam màu trầm ấm mà chỉ mới nhìn thôi người ta muốn như được bước trọn vào trong đó rồi. Chàng trai tên là Gia Lâm, cô gái là Mẫn Chi. Hai nhà Lâm - Mẫn cũng rất tán thành cho tình yêu của đôi trẻ, thậm chí còn định sẵn ngày tổ chức đám cưới nữa. Haizz nhưng mà có lẽ như người ta thường nói tình yêu quá đẹp sẽ không có được kết cục tốt đẹp... Trước hôm tổ chức lễ cưới đúng ba ngày, trời mưa ròng rã, cuối cùng thì ập đến một trận Đại hồng thủy khủng khiếp... Cả làng Phù Thiên ngập trong biển nước. Lẽ ra Mẫn Chi và Gia Lâm đã thoát được lên núi cùng gia đình rồi, nhưng không đành để mặc những người còn lại, Gia Lâm quay lại cứu người... Cũng vì cố gắng đưa một em nhỏ lên bờ khi đã thấm mệt, Gia Lâm bị dòng nước cuốn trôi... Rồi thì con lũ cũng qua đi, tất cả lại trở về làng... Không chịu được sự thật quá đau đớn là Gia Lâm đã ra đi, Mẫn Chi ngày ngày ra bờ sông ngồi đợi, rồi khóc... Cứ như vậy suốt bao nhiêu năm, không ngày nào cô thôi hi vọng rằng Gia Lâm sẽ trở về... Con sông nơi Gia Lâm ra đi và Mẫn Chi ngày ngày ngóng trông sau đó được đổi tên thành Lâm Chi, theo tên của hai người để người đời mãi nhớ đến tình yêu thủy chung cao thượng của đôi trẻ...

- Có mỗi tên sông thôi mà cũng có cả câu chuyện dài thế cơ à? Oáp...

- Rei! – Tòì nhú mồm nhìn cô bạn Tomboy ngáp ngáp dài không chút ý tứ kia – Cậu ngủ thế chưa đủ à, hay là... nghe chuyện tớ kể buồn ngủ?

- no no no! – Rei lắc đầu nguây nguẩy – Em yêu kể chuyện rất hay, nhưng mà chuyện dài quá làm Rei buồn ngủ thôi.

- What! Cậu không thấy là câu chuyện rất cảm động sao?

- Không, chỉ thấy buồn ngủ thôi...

Grừ grừ >”< Nếu không phải đang ở trên xe đông người thì tôi thật muốn xông lên bóp cổ lè lưỡi cô nàng Rei này mất! Ủ thì đúng là tôi không có năng khiếu trong mấy việc kể chuyện này cho lắm (điềm hình là hồi Tiểu học, mỗi lần cô giáo gọi tôi lên trả bài phần “Kể chuyện” * là y như rằng cả lớp ngáp dài như Rei bây giờ TT.TT), với lại... với lại thực ra câu chuyện về cái tên của con sông Lâm Chi này cũng không đến nỗi dài như thế, là tôi có thêm chút “gia vị” vào thôi, nhưng mà... nhưng mà Rei có cần phản ứng thế kia không?

>”

- Dây thần kinh lãng mạn của cậu đứt luôn rồi à?

- Hi hi – Rei gỡ gỡ mái tóc ngắn nâu óng của mình (thực sự thì tôi rất thích cái kiểu tóc ấy của Rei, nếu không phải vì “trung thành” với mái tóc đen dài (dù bây giờ nó không dài lắm =.=) quen thuộc thì có lẽ tôi đã thử cắt như vậy rồi he he) – Có đâu mà đứt...

- ...

- Em yêu không biết đâu chứ ở nhà mọi người toàn gọi Rei là “máu lạnh” thôi.

Máu... máu lạnh??? Bị gọi thế mà còn cười được sao? Đúng là, chỉ có Rei của tôi mới có suy nghĩ như vậy...

- Mà sắp đến chưa vậy?

- Đến đâu?

- Nhà Judy.

- À, khoảng nửa tiếng nữa. Nhà Judy ở qua Trung tâm thành phố một đoạn cơ. Đây mới chỉ đến chỗ cửa ngõ của Lâm Giang thôi.

- Thế à.

- Mà này...

- ...

- Lát đến nhà mình Rei cứ gọi mình là Linh Đan hoặc Tiểu Đan nhé, còn mình cũng gọi cậu là Tiểu Minh.

- Sao phải thế? Rei không quen.

- Nhập gia tùy tục thôi, ở nhà mình không có kiểu xưng hô tên họ nửa Tây nửa Ta thế đâu. Mọi người không thích như vậy.

- Ờ ờ

- Ờ ờ là sao?

- Nhớ rồi!

- Nhớ gì?

- “Đến nhà Judy thì gọi Judy là Linh Đan hoặc Tiểu Đan, còn Judy sẽ gọi mình là Tiểu Minh”, OK?

- Yes! You are right!

Hai chúng tôi hi hi ha ha trên xe giết thời gian, chẳng mấy mà đã sắp đến nhà rồi. Chắc các bạn sẽ thắc mắc tại sao k

hông có Ryan trong cuộc trò chuyện này giờ của tôi và Rei. Hầy, vậy thì các bạn phải nhìn ra sau tôi kia. Rồi, Ryan đang ngủ rất ngon đúng không? Chính xác thì anh ấy đã ngủ như vậy cả tiếng đồng hồ rồi, và hình như còn có vẻ hơi mệt mỏi nữa... Bạn hỏi tôi sao để Ryan ngồi một mình dưới đó ư? Thế thì tôi lại phải kể một câu chuyện thế này: Câu chuyện về ” Sự tích chỗ ngồi” (Tôi có thể sẽ kể hơi tẻ, các bạn thông cảm nha \m/)

~~~~

Lúc ba chúng tôi lên xe...

- A, vẫn còn chỗ trống kia! – Mắt tôi sáng ngời nhìn hai hàng ghế chưa có ai ngồi trước mặt. Và tất nhiên, rất nhanh chóng tôi ngồi vào một ghế.

- ...

- Này, xe chạy rồi đấy, hai người có định ngồi không đấy?

Hấy, biết nói thế nào bây giờ, hai mái tóc nâu đang nhìn nhau đầy “sát khí”. À, chính xác là Rei thôi, hic. Cô ấy có vẻ như vẫn giận chuyện Ryan cười mình, hoặc là... vì một lý do gì đó khác giữa hai người này mà tôi không biết chăng? Kệ đi, tóm lại là...

- Ê, đây là chỗ của tôi chứ?

- Em yêu là của tôi, bên dưới còn chỗ đấy, anh xuống đó mà ngồi!

Tôi: ”...”

Ryan: “...”

Rei à, có cần phải như thế không? May cho bạn đây là Ryan hiền lành tốt bụng đấy, chứ mà là tay Billy siêu siêu chộc phá kia thì... @@

~~~~

Trở về hiện tại...

Phường Kim Trung...

Zaaaa, còn khoảng 10 phút nữa là đến bến xe số 5 rồi. Theo lịch trình thì chúng tôi sẽ xuống xe tại đó và đi bộ một đoạn là đến nhà tôi rồi hé hé. Bên cạnh tôi, Rei nhắm mắt, chẳng rõ là ngủ hay đang “dưỡng thần” =_=. Đã mấy lần tôi định quay xuống gọi Ryan nhưng mà nhìn anh ngủ ngon quá thành ra lại không nỡ... Ánh nắng buổi sớm chiều nhẹ qua khung cửa kính trong suốt, hắt lên Ryan lại càng làm cho những đường nét trên gương mặt anh đẹp lên rõ rệt... Mắt anh vẫn nhắm nghiền, rèm mi thì thoàng còn hơi động đấy nhưng dường như chủ nhân của nó không định tỉnh dậy, cứ thế Ryan dựa đầu vào cửa sổ mà thiếp đi. Máu nắng và máu tóc anh hòa quyện lại với nhau, cùng ánh lên sắc óng ánh của ban mai... Có lẽ không cần tôi phải mô tả thêm điều gì ở đây, bởi các bạn có thể hoàn toàn tự hình dung ra cảnh mỹ nam ngồi ngủ trên xe buýt sẽ như thế nào. Có lẽ tới 90% các bạn nữ mơ mộng sẽ ngắm nhìn không chớp mắt, và đôi mắt tội nghiệp chỉ “tạm” được nghỉ ngơi khi mà anh ta tỉnh dậy mà thôi @@. Tin hay không thì tùy, nhưng trong trường hợp của tôi đây thì điều đó là hoàn toàn đúng. Xe chúng tôi khá là rộng, lúc này các ghế đều đã kín người. Ngoại trừ gần một nửa là các bác trung niên, nhân viên văn phòng đi làm, các bé nhỏ và nam sinh ra thì (hầu như) toàn bộ các cô gái trẻ (chắc là chưa có người yêu, hoặc người yêu ko có trên đây, hoặc... n giả thiết khác) nếu ngồi trên thì sẽ có dấu hiệu “sái cổ” vì quay xuống, ngồi dưới thì chiếc cổ đáng thương sắp dài thêm độ nửa phân! Vì sao ư? Hãy hỏi hai cái con người đang ngủ kia kia! Một mỹ nam đã “chết”

mà nay trên xe lại có tận “hai” mỹ nam thì bảo sao trái tim yếu mềm của các cô gái chịu nổi chứ... Hại người, đúng là “lấy sắc hại người” mà T.T. Ryan là hotboy thì gây sự chú ý của người ta không có gì bàn cãi, nhưng mà... nhưng mà cái người bên cạnh tôi thì... đáng không đây??? Quả thật nhìn Rei lúc này chẳng khác gì “hoàng tử ngủ trong rừng” cả, ai mà biết được trong hàng chục đôi mắt trái tim không ngừng hướng về Rei có ai không liên tưởng thế không, chưa kể còn tưởng tượng luôn thể mình là nàng công chúa đến giải cứu hoàng tử bằng một nụ hôn?!

- Haizzz

- Hết nhìn chán chán rồi lại thờ dài là sao?

- Hà! Cậu không ngủ nữa à?

- Có ngủ bao giờ đâu “không ngủ nữa”.

- Thế...

Rei quay sang ghế sát tai tôi:

- Cho mọi người “thương thức” mỹ nam tí chứ!

- Biến thái...

- Chỉ có em yêu mới được nói thế thôi đấy.

- Biến thái!!! >”<

- Hầy, là người ta cứ nhìn Rei chứ Rei nào muốn vậy đâu.

Nói rồi Rei nhún vai điệu nghệ như thể bản thân vô tội vậy @@ Thôi bó tay rồi...

“Xịch!” Chiếc xe dừng lại trước biển số 5. Tôi vội vã gọi Ryan và kéo Rei xuống xe. Đến rồi, cuối cùng cũng đã đến rồi! Yahooooooo !!!

- Hình như em rất vui?- Ryan đi cạnh tôi, tay linh kinh cả túi đồ lớn nhỏ của tôi nữa kìa.

- A, về nhà thì tất nhiên là vui rồi. À quên nữa...

- Lát về nhà Judy hãy gọi cô ấy là Linh Đan hoặc Tiểu Đan, còn cô ấy sẽ gọi anh là... là gì Judy?

Xùy xùy đã không biết mà còn đòi nói hộ người ta ...

- Em sẽ gọi anh là anh Quân nhé?

- Ủ, nhưng mà...

- Nhà Judy không quen gọi nửa Tây nửa Ta như thế, mọi người ở đó không thích.- Rei chen vào tập 2.

- À – Ryan mỉm cười dịu dàng – Anh thì xưng hô thế nào cũng được thôi, miễn là mọi người đều được thoải mái.

- Đợi Rei đi mua cái này một chút!

- Ủ...

Tôi còn chưa kịp nói đợi hay không cô ấy đã chạy biến đi rồi, tốc độ ... ngang với tên lửa ?! Trên đường chỉ còn lại tôi với Ryan, và một vài bác gái đi chợ sớm thôi. Thực ra ở khu này mọi người, nhất là vào ngày nghỉ như hôm nay đây rất muộn. Nói thật là tôi 18 tuổi rồi mà chưa thấy nơi nào người ta ngủ nhiều như thế đây + _ +

- Anh Quân này!

- ...

- hi hi, gọi dần cho quen ý mà. Sao em cứ thấy hình như Rei không mấy thiện cảm với anh.

- Anh biết.

- Nhưng mà tại sao?

- Vì anh là bạn của một người mà cô ấy hiện đang rất ghét, khó trách bị đánh đồng cùng hội cùng thuyền với người ta.

- Ghét? Anh nói là Billy á?

- Ủ..

- Em tưởng họ giảng hòa rồi chứ.

- Nhưng mà Billy cậu ta không chỉ muốn giảng hòa với Rei thôi đâu.

- Nghĩa là...trên mức tình bạn

- Đúng rồi đấy – Ryan đưa tay lên xoa đầu tôi – Bé ngốc hôm nay rất thông minh.

- Hả?

- Này! Hai người đang nói xấu gì tôi đấy hả? – Rei từ đâu chạy lại, hai tay xách một đồng ...đồ ăn vặt: snack, khoai tây chiên, cá viên chiên giòn,...

- Cậu... đi mua mấy thứ này?...Đề làm gì?

- Quà!

- Quà?

- Ủ, mình chẳng biết mua cái gì nên... chọn đại vậy!

Hơ hơ, đã kêu là quà mà lại “chọn đại” ?!

- Chết rồi, anh không có gì làm quà rồi! – Ryan có vẻ hơi “hoảng hốt”.

- Không sao đâu, mọi người đừng bày vẽ linh tinh.

Trong khi tôi có “an ủi” Ryan thì Rei lại nhìn anh bằng vẻ đắc ý “không diễn tả nổi”

- Sao nào, đến ở nhà người ta mà lại nói không có quà, anh lịch sự thế à?

- Rei!

- Không sao – Ryan quay sang tôi – Anh đùa thôi mà, thực ra anh cũng đã chuẩn bị hết rồi. Hi vọng mọi người sẽ thích!

- Cho em xem!

- Đợi lát về đi.

Hic, thì đợi vậy. Chà chà tò mò quá, không biết quà kia là gì nhỉ? chắc không phải đồ ăn như Rei đâu... Tuy rằng nói không cần bày vẽ nhưng mà... có quà vẫn hơn chứ ha ha!!! Hãy, xem nào... Đi thẳng, rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải @@ Kia rồi! Ngôi nhà màu xanh lá thân yêu của mình! Lúc này nắng đã lên cao... Dàn hoa giấy hai màu hồng- trắng đan xen quen thuộc nhanh chóng hiện lên trước mắt tôi... Nổi bật, kiều sa, mà ấm áp...Đã mười ba năm rồi tôi sống ở đây, với dàn hoa ấy, với từng con phố dài lê thê cùng những ngã rẽ không ít lần đi lạc, với những người hàng xóm vui tính hay chọc cười tôi lớn rồi mà tính khí như trẻ con... hãy, Linh Đan à, mấy mới xa nhà có hơn 5 tháng thôi mà cứ như đã đi đến cả nửa thế kỉ vậy! Đa sầu đa cảm, không hiểu từ lúc nào tôi bắt đầu như vậy, hay buồn vu vơ, nhạy cảm hơn với cuộc sống... Buồn cười, phải chi vì mình đã “lớn”, đã trưởng thành hơn, chín chắn hơn chăng?

Trên sân nhà em có một giàn hoa

quanh năm suốt thánh hoa nở âm thầm

dù nắng hay mưa giàn hoa vẫn rộ khoe sắc dịu hiền tươi thắm sân nhà em...

Giàn hoa giấy màu tím mộng mơ

màu trắng học trò hay màu hồng thương mến.

Hoa nở không chờ ai hoa dịu dàng trên tay...

Tuổi thơ ấy ngồi dưới giàn hoa trang sách học trò ép vào nhánh hoa giấy

cánh mộng phai màu hoa với kỷ niệm thơ ngây...

Trên sân nhà em có một giàn hoa

quanh năm suốt thánh hoa nở âm thầm

dù nắng hay mưa giàn hoa vẫn rộ khoe sắc dịu hiền tươi thắm sân nhà em...

Giàn hoa giấy màu tím mộng mơ màu trắng học trò hay màu hồng thương mến.

Hoa nở không chờ ai hoa dịu dàng trên tay...

Tuổi thơ ấy ngồi dưới giàn hoa trang sách học trò ép vào nhánh hoa giấy

cánh mộng phai màu hoa với kỷ niệm thơ ngây...

Part 3: Chiếc vòng gỗ ngày xưa

” Mẹ!!!”, vừa nhìn thấy mẹ ra mở cổng, tôi liền chạy lại ôm chầm lấy người. Hu hu, hơn 5 tháng trời rồi tôi mới lại có cảm giác ấm áp thế này... Người mẹ luôn rất ấm và còn có một mùi hương cổ may nhẹ nhàng mà tôi rất thích nữa. Ước gì cứ mãi được thế này... Ở trong lòng mẹ, tôi luôn có cảm giác an toàn, được trở che, bảo vệ... Quên đi tất cả mọi buồn lo, mệt mỏi... Yên bình...

- Con bé này, lớn rồi mà cứ như còn bé lắm đấy, cẩn thận bạn nó cười cho!

Ách ách, tôi quên mất là còn hai người nữa cũng đang ở đây, hơn nữa Rei... mẹ cô ấy đã mất... Vội vã buông tay khỏi người mẹ, tôi len lén đưa mắt nhìn Rei.

- Con chào bác!- Ryan mỉm cười, lễ phép hơi cúi đầu.

- Con chào bác ạ!- Rei cũng cười, nhưng nụ cười ấy... chỉ là gượng mà thôi. Chơi với Rei cũng đã được một thời gian rồi, chỉ cần nhìn qua là biết cô ấy thực ra luôn che dấu cảm xúc của mình, đặc biệt là mỗi khi buồn... Có khi nào nhìn cảnh tượng vừa rồi cô ấy lại nghĩ đến mẹ thì sao? Ôi trời, sao tôi lại có thể quên mất điều này được chứ? T_T

- Ừm, hai đứa là bạn của Tiểu Đan à?

- Dạ. Cháu tên Quân, còn đây là Minh.

Mẹ tôi nhìn hai người họ khá kĩ, sau đó lại quay sang tôi:

- Sao con bảo là một nam một nữ mà lại đưa cả hai cậu con trai về ?

- Ô... mẹ ơi...- Tôi kéo Rei lại – Cô ấy là con gái đó mẹ, bạn thân luôn ý mẹ ạ. hi hi, chắc tại Tiểu Minh ăn mặc thế này nên mẹ nhầm thôi mà.

Mẹ tôi lại nhìn Rei một lần nữa...

- Rất tốt!

- Dạ?- Cả ba chúng tôi đều tròn mắt ngạc nhiên. Mẹ ơi đừng phán những câu lấp lửng thế chứ ==

- Bác thấy con gái là phải mạnh mẽ thế này mới được! Nào nấy đưa vào nhà đi thôi, đừng đứng ở ngoài mãi thế!

Nói rồi mẹ tôi liền thân mật kéo tay Rei vào nhà. Ái chà, có vẻ mẹ rất thích cô ấy đây... Rei cũng khá vui nên cũng lon ton theo mẹ tôi luôn. À há, thế con gái mẹ, “em yêu” đứng đây thì sao??? Hu hu thế là tôi bị “ra rìa” rồi òa òa òa

- Yên tâm đi, còn có anh mà!- Ryan vỗ vai tôi, an ủi.

- Vàngggggg, em với anh đồng cảnh ngộ rồi...

***

Sau màn “chào hỏi” rất chi là “thăm thiết” kia, mẹ đưa Ryan và Rei đi sắp xếp phòng ở cho hai người họ. Nhà tôi không quá rộng nhưng được cái nhiều phòng, mà phòng cũng khá sạch sẽ gọn gàng nữa

... Chắc hẳn thằng Bi em tôi và chị giúp việc phải thường xuyên qua mười mấy căn phòng lau dọn mỗi ngày mất! Haizzz mà cũng nhanh thật đấy, mới đó đã trưa rồi...

- Mà mẹ ơi bé Bi đâu rồi?

- Hôm nay nó sang nhà bà, chắc mai mới về. – Mẹ tôi vừa cắt hành tây vừa trả lời.

- Ju... à Đan có em trai á? Thế mà chẳng thấy nói bao giờ.

- Ôi dào, con bé này hay vậy lắm mà @@%\$###%#@

Cứ thế mẹ tôi bla bla kể tuốt tuốt những chuyện tức cười từ nhỏ đến giờ của tôi cho Rei nghe. Có liên quan sao? Tất nhiên là không! Thế mà hai người nói nói cười cười ra chiều vui vẻ lắm ý >”< trong khi tôi đang gò lưng mà lau sàn bếp đây này!!! Thực ra Rei đã định lau thay tôi, cơ mà mẹ tôi nói cô ấy là khách, chỉ giúp việc hôm nay nghỉ ốm nên dĩ nhiên con gái lớn là tôi đây phải nhận trọng trách cao cả này rồi, hic...

~~~~

Mưa... Trời lại mưa tầm tã...

Đáng ra chiều nay tôi đã định vào thăm bố, thế mà lại mưa gió thế này. Mẹ tôi không cho tôi đi vì sợ tôi lại cảm cúm, nói tôi ngày mai vào thăm bố cũng được. Dù sao cũng còn ở nhà lâu mà, thiếu gì thời gian chứ! Tôi cũng nghe mẹ nói rằng bệnh tình của bố đã có chút tiến triển tốt hơn rồi, ít ra bây giờ khả năng tỉnh lại cũng là 15%- một con số với người khác là quá nhỏ bé nhưng với gia đình tôi, đặc biệt là với người đã nằm đó 4 năm trời thì đó quả thực đã là con số rất khả quan rồi. Sống là phải có hi vọng thôi... Một mình ngồi trong phòng, tôi thơ thẩn dọn ra đồng hồ đặc cũ ngày xưa. Xem nào, đây là con búp bê đi tôi mua bên nước ngoài gửi về cho tôi. Tôi quý nó lắm, thậm chí còn không cho ai động vào, chỉ giữ khư khư chơi một mình, đến nỗi mẹ tôi than phiền rằng lần sau không cho đi gửi đồ chơi về cho nữa @@. Còn đây là quả cầu thủy tinh có tuyết rơi, là quà sinh nhật nhỏ Miên tặng tôi năm tôi 15 tuổi. Bây giờ nó đang du học tại bầu trời châu Âu nào đó rồi, chẳng biết còn nhớ con bạn này không nữa T.T Cũng gần hai năm ko liên lạc gì rồi... Hà hà, mấy bộ váy búp bê này là thành phẩm “nữ công gia chánh” đầu tay của tôi đây mà! Tuy đường chỉ khâu có hơi lộn xộn một tí, mà vải cắt cũng chưa đều nữa TT_TT, nhưng mà con búp bê dù sao cũng vẫn mặc vừa này... Cứ vậy, từng món đồ cũ chứa đầy những kỉ niệm ấu thơ được tôi bỏ ra, lau chùi ngắm nghía cẩn thận. “Báu vật” cả đấy! Và rồi, tôi vô tình chạm vào một chiếc vòng gỗ cụ kỉ dưới đáy hộp... Những viên gỗ tròn xoe đã có vài vết nứt nhỏ và trở nên xấu xí... nhưng tôi lại cảm thấy thân thương lạ kì... Từng mảng kí ức lại ùa về...

- Minh Minh! Minh Minh! Thích quá đi!

- Tiểu Đan Đan! Đã bảo không dc gọi anh là Minh Minh nữa cơ mà, nghe giống con gái quá!

- Kệ em, em thích gọi thế đấy ha ha

...

- Tiểu Đan Đan ngoan, đừng khóc mà.

- Nhưng em đau lắm, chảy máu rồi này!

- Anh đưa em về nhà băng lại nhé?

- Đau lắm, em không đi được.
- Anh cố gắng.
- ...
- Hi hi hi
- Tiểu Đan Đan cười gì thế? Hết đau rồi à?
- Không, vẫn đau lắm
- Vậy sao còn cười?
- Vì em thấy giống trong truyện “Hoàng tử và công chúa” quá. Trong truyện hoàng tử cũng cố gắng công chúa thế này.
- Em thích làm công chúa không?
- Có ạ.
- Vậy anh sẽ làm hoàng tử của công chúa nhé?
- Ừm, cũng được, nhưng mà hoàng tử thì sẽ phải cố gắng công chúa cả đời đấy!
- Chỉ cần công chúa thích là được!
- ha ha vui quá đi!
- ...
- Nhà anh sẽ đi ư? Hu hu, không thích đâu, Muốn anh Minh ở đây chơi với Tiểu Đan Đan cơ...
- Tiểu Đan Đan ngừng khóc mà, nhất định anh sẽ đến thăm em, rồi chúng mình lại cùng nhau chơi xích đu nhé, ngoan nào...
- ...
- Đây là gì?
- Quà sinh nhật của em đấy, em thích không?
- Ôi đẹp quá! Nhưng anh đã hứa rồi đấy nhé, nhất định phải quay lại chơi với em!
- Ừ, anh hứa.
- Ngoắc tay nhé!
- ...

Đúng rồi, đây là chiếc vòng mà anh Minh Minh tặng cho tôi, làm sao mà tôi lại quên được chứ? Minh Minh của tôi, người con trai năm xưa luôn đẩy xích đu cho tôi được lên cao, người đỡ tôi mỗi khi tôi té ngã, người lo lắng tìm kẹo bạc hà cho tôi ngậm mỗi khi tôi kêu đau họng... Anh đã hứa sẽ về thăm tôi, và chúng tôi lại cùng nhau chơi với xích đu cơ mà! 13 năm rồi... Liệu Minh Minh của tôi có giữ lời hứa với tôi không? Anh ấy thực sự có quay về không? Mà... có về thì sao mà gặp được tôi chứ! Nhưng, nhà tôi đã chuyển đi, không còn ở đó nữa... Gia đình anh ấy thì cũng dời đi và không một chút tin tức gì... Tôi đã liên tục hỏi mẹ, ngày nào cũng nhắc nhủ anh Minh Minh có đến chơi với con không, và buồn thay là lần nào câu trả lời của mẹ cũng là “Không”... Tôi còn nghe mẹ nói chiếc xe chở hai anh em Duy Phong và Duy Minh gặp tai nạn, rồi gì mà cả nhà chuyển sang Mỹ chữa trị và định cư luôn bên đó. Nhưng tất cả cũng chỉ là lời đồn thổi mà thôi... Anh ấy, Minh Minh của tôi còn nhớ tôi không? Chiếc vòng đẹp để ngày nào giờ đã hoen ố theo thời gian... Tình cảm, kí ức về một con người phải chăng cũng như vậy? Mờ nhạt, đơn thuần, dễ dàng lãng quên... Trời vẫn mưa... Những hạt mưa tấp vào khung cửa sổ nơi tôi đang ngồi, tạo thành một bức màn trắng xóa... Mờ mịt, ảm đạm như chính tâm trạng tôi lúc này... Nghĩ đến anh, sao tôi lại thấy buồn như vậy... Minh Minh, có lẽ cũng giống như màn mưa này, mang đến cho người ta cảm giác vui vẻ, thích thú đấy, nhưng lâu dần lại tê tái lòng người... Có đến thì sẽ có đi. Khi trời tạnh, mưa cũng biến mất... Haizz anh ấy đi thật rồi, sẽ không trở lại đâu... Lời hứa của trẻ con, sao mà tin được chứ? Thế mà tôi lại vẫn cứ tin đấy, suốt nhiều năm luôn hi vọng sáng hôm sau ngủ dậy Minh Minh sẽ lại đến và đẩy xích đu cho tôi... Lên cao, lên cao mãi... Rồi khi lớn hơn có nhiều thứ chuyện phải lo nghĩ hơn nên có lẽ tôi đã vô tình quên đi. Bây giờ nhìn thấy chiếc vòng ấy, những kỉ niệm ngày xưa lại ùa về như thước phim quay chậm từng chút, từng chút sao mà gần gũi, thân thương đến thế... Nhưng mà nhớ để làm gì khi mà tất cả chỉ còn là quá khứ... Hôm Minh Minh đi, trời cũng mưa thế này... Cho nên mưa à, tôi ghét mưa lắm, mưa biết không?

Giờ,

Anh sẽ xóa nhòa hình bóng em

Trong anh sẽ không còn chút vương vấn

Nhưng khi trời lại mưa,

Tất cả những ký ức về em mà anh cố giấu bao lâu nay

sẽ ùa về, chúng sẽ kiếm tìm em

Part 4: Khi kí ức trở về...

” Anh à, thực sự không còn cách nào khác sao?”

” Nếu có thể tìm giải pháp khác anh đã không phải đau đầu thế này... Thái gia... đúng là những con quý!”

” Nhưng chạy trốn thế này cũng không phải là cách hay... Nếu muốn họ có thể tìm ra chúng ta bất cứ lúc nào...”

“VẬY em nói anh phải làm sao bây giờ? Uy Châu này là nơi anh đã sống gần nửa đời người... Mảnh đất này cũng là mảnh đất của tổ tiên 15 đời họ Đặng để lại... Vậy mà cuối cùng đến đời mình lại phải bỏ lại tất cả mà chạy trốn một cách nhục nhã...Anh... là một thằng vô dụng!!!”

” Đừng kích động vậy mình! Anh sẽ lại lên cơn đau tim mất! ”

Hai vợ chồng Đặng Duy Khiêm đau đớn khi phải chứng kiến cả gia nghiệp nhà họ Đặng rơi vào tay Thái gia mà không thể làm gì hơn... Thái phu nhân - người phụ nữ độc ác xảo trá ấy đã dùng thủ đoạn hèn hạ để chiếm lấy tất cả... Có trách thù chỉ trách hai người đã quá trọng tình nghĩa với Thái Lăng Tiêu ngày xưa... Nực cười! Thái tiên sinh nếu còn sống liệu có để vợ mình làm cái trò bản thiêu đó không? Nhưng giờ có thể làm gì đây? Nghĩ đến cũng chỉ thêm đau lòng... Ngày xưa, những năm tháng khó khăn, hai nhà Thái – Đặng đã gắn bó biết bao... Nước mắt lặng lẽ rơi trên mắt Đặng phu nhân. Đặng Duy Khiêm thờ dài nảo nề, ai oán nhìn ra cửa sổ dẫn ra khu vườn thông sau nhà... Vườn thông ấy tổ tiên Đặng gia đã thay nhau bao đời vun đắp, giờ mới được như ngày hôm nay... Không khí được mùi bi thương, mất mát... Tất cả dường như sắp kết thúc... Nhưng đâu chỉ người lớn mới biết buồn đau? Phía sau cánh cửa gỗ im lìm mùi trầm hương thơm ngát, cậu bé Minh Minh 7 tuổi đã nghe được tất cả... Tuy không hiểu hết được tất cả nhưng cậu biết thực sự mình sẽ phải đi rồi, thậm chí còn không thể trở lại nữa. Vậy.. còn lời hứa với Tiểu Đan Đan thì sao đây? Cô bé sẽ lại khóc, lại buồn nếu cậu không trở lại... Minh Minh cũng đâu khá hơn gì, cậu sẽ rất buồn nếu không được chơi với Đan Đan... Đúng rồi, tất cả là tại Thái gia gì đó!!! Thái gia... Thái gia...

Danny choàng tỉnh giấc! Đau quá, đầu anh lại đau nữa rồi!!! Uống vội ngụm nước lạnh, cơn đau cuối cùng cũng dần dịu bớt.. Chưa bao giờ anh gặp cơn ác mộng nào kinh khủng đến nỗi phải tỉnh giấc giữa đêm thế này. Nhưng, rất thật! Đúng rồi, rất chân thực!!! Nó thân quen như chính cơn người của anh vậy...Đó... là kí ức của anh, là phần kí ức bao lâu nay anh vẫn đang tìm kiếm... Vậy thì cậu bé Minh Minh trong những giấc mơ lâu nay thực sự là anh rồi! Minh Minh ~ Đặng Duy Minh, tại sao Danny không nghĩ ra sớm hơn chứ! Xấu chuỗi lại tất cả...

“Cốc cốc cốc!!!”

- Vào đi!

- Ba ạ.

Ông Đặng khẽ đẩy gọng kính của mình lên nhìn cậu con trai duy nhất của mình. Nửa đêm, bây giờ là nửa đêm rồi... Sao Duy Minh lại sang phòng ông giờ này?

- Ba làm việc khuya vậy sao?

- Ừ, đây là những hợp đồng quan trọng cần xử lý gấp trong tháng này.

- Ba vẫn không tin tưởng thư kí Hoàng à?

- Đúng vậy, ta không thể tin tưởng một ai khác ngoài chính bản thân mình!

- Vì chuyện năm đó sao?

- Con nói gì ?

- 13 năm trước... Vì quá tin tưởng...

- Ta không hiểu con đang nói gì! – Đặng Duy Khiêm chậm rãi đứng dậy, quay người về phía cửa sổ lớn trong phòng. Trăng đêm nay rất sáng, và tròn lấm... Nhưng không phải ông hứng thú gì việc ngắm khung cảnh thanh bình này, bởi vì bản thân ông đâu còn được thanh bình như thế? Một lần nữa lòng ông lại nổi sóng... Chuyện năm xưa ông không muốn nhắc lại, thêm bất cứ lần nào... Phải, là ông hèn nhát, giờ đây ông không thể thẳng thắn đối diện với con trai mình...

- Con biết là ba hiểu mà.- Danny tiếp tục bước tới – Tại sao ba không nói cho con biết mọi chuyện?

- Rốt cuộc thì con đã nhớ được những gì? Đã biết được những gì?

- Không hẳn là tất cả, nhưng cũng đủ để hiểu cơ sự năm xưa. Ba à...

- Ha ha – Ông Đặng cười nhạt – Con thực sự rất muốn biết sao?

- Vâng, con rất muốn biết!

- Nhưng để làm gì? Biết cũng đâu có thể thay đổi được mọi chuyện! Ta đang làm lại từ đầu, chẳng phải Đặng thị đang hoạt động rất tốt đó sao?

- Con hiểu, nhưng con chỉ muốn biết v

ề quá khứ của mình... 7 năm ấy thực sự rất quan trọng với con. Còn... tại sao chúng ta phải chạy trốn? Tại sao ba mẹ lại đau đớn như vậy? Con có quyền được biết mà, ba!

Đặng Duy Khiêm quay lại nhìn thẳng vào con trai mình. Duy Minh, đã lớn rồi, lớn thật rồi. Ánh mắt nó toát lên một sự kiên định rõ rệt, không như ông... Có lẽ nó thực sự muốn biết... 13 năm qua, nhìn những nỗ lực từng ngày của con, rồi cả những con đau hằng đêm... Ông đã không hiểu sức mạnh nào đã khiến Duy Minh trở nên kiên cường như vậy, và giờ thì... Thực sự những kí ức ấu thơ của con trai ông có ý nghĩa rất lớn... Hơn nữa, những sai lầm năm xưa, ông không thể trốn tránh mãi được! Đã đến lúc phải đối mặt với tất cả...

- Thôi được... Dù sao con cũng đã lớn, ta sẽ nói cho con rõ chuyện năm xưa...

- Ryan à, hôm nay anh có thể ở nhà một mình được không?

- Sao thế?

- Em muốn đến một nơi, nhưng chỉ đi một mình thôi.

- Nơi nào mà bí mật thế, không cho anh biết được à?

- Khô... Đi mà đi mà, mai em sẽ dẫn anh đi chơi khắp Lâm Giang này...

- Ba cái ngày mai rồi đây cô nương.

- Hề hề – tôi gãi gãi đầu- Là tại trời mưa mà. Hôm nay trời có vẻ hừng hực hơn một chút, em sẽ đi “thăm dò” trước, nếu thuận lợi thì mai chúng ta đi!

- Chỉ giới hứa!

- Em nói thật mà!!! A, Rei đâu rồi anh?

- Đi chợ cùng mẹ em từ sáng sớm rồi.

- há! Sao em không biết?

- Con heo em ngủ đến nửa buổi mới dậy thì biết sao được ha ha

- Mạnh Quân! Anh đứng lại đó cho em!!!

~~~~~

Sau một hồi “thương lượng” với Ryan, cuối cùng tôi cũng được ra ngoài một mình. Tự nhiên lại thích đi tự kỉ thế này đây T.T

“Xịch!”

Tôi trèo lên xe buýt, bắt đầu chuyến đi “phượt” đường phố của mình. Chà chà, Lâm Giang đúng là thành phố phát triển có khác, thay đổi từng ngày. Tôi hé hờ cửa sổ của xe, cứ thế để gió táp từng đợt từng đợt vào mặt mình... Mát thật đấy!

Xe cứ chạy, chạy mãi, cuối cùng thì ra khỏi Lâm Giang đi sang Uy Châu. Phải rồi, đây là tuyến xe Lâm Giang- Uy châu 02 mà. Hầy, là lần thứ 3 trong 13 năm nay tôi lại sang Uy Châu... Phải, là đến nơi đó, nơi gắn bó những năm tháng tuổi thơ êm đềm của tôi...

~~~~~

Một chuyến xe khác cũng thẳng hướng đến Uy Châu. Bánh xe lăn từng vòng đều đều, chưa hẳn chậm rãi, nhưng không là quá nhanh dù đường rất vắng xe qua lại... Từng hàng cây bên đường lướt qua ô cửa nhỏ, và lướt qua đôi mắt nâu trầm buồn của Danny. 13 năm trước đã có nhiều chuyện xảy ra vậy sao? Vui vẻ, hạnh phúc, lại cả những buồn đau, mất mát... Đều là do những toan tính ích kỉ của chính con người... Một môi! Sống như vậy thật sự mệt mỏi lắm... Tranh giành, sử dụng đủ mọi thủ đoạn, bất chấp hạnh phúc, cuộc đời của con trẻ... Làm như vậy họ thấy vui lắm sao? Đồng tiền, quyền lợi với những con người ấy quan trọng đến vậy à? ... Haizz thôi không nghĩ ngợi gì thêm nữa. Có những thứ ngay từ khi sinh ra đã là bản chất rồi, hoặc do

hoàn cảnh mà trở thành như vậy. Sẽ có một ngày tất cả những kẻ xấu xa kia phải trả giá cho tội lỗi của mình! Gió hiu hiu nhẹ nhàng đưa nghịch những lọn tóc bạch kim của Danny. Gió, vì vu vơ vu vơ, như muốn đưa anh về miền đất nào đó xa xăm... Thì ra là vậy đây, nơi anh tìm kiếm bấy lâu lại là Uy Châu! Tuổi thơ của anh, thực sự đã gắn bó với vùng đất hoang sơ đó sao? Anh... bao lâu nay lại thờ ơ với chính mảnh đất quan trọng nhất cuộc đời mình... Mẹ anh đã từng mấy lần gợi ý cùng anh về Uy Châu nói là thăm người bạn nào đó, nhưng lần nào anh cũng từ chối không đi. Và giờ thì lại một mình trở về đó. Kiểm tìm gì đâu xa những thứ ở ngay bên cạnh mình? Dù thực sự Danny chưa nhớ được gì nhiều, nhưng anh vẫn tin chỉ cần trở về nơi quen thuộc, nhất định có thể giúp cho trí nhớ hồi phục phần nào...

Hai chuyến xe, từ hai nơi cách xa nhau, nhưng cùng hướng về một điểm: Uy Châu.

Một thành phố bị lãng quên suốt hơn chục năm qua nhưng lại là nơi gắn kết những số phận

Có một thứ gọi là “Duyên phận”

Liệu có ở Uy Châu?

Part 5: Trở về với kỉ niệm xưa...

Lá vàng rơi bay trong chiều vụn vỡ

Gió xào xạc thì thầm như nhắc nhở

Dấu chân người mùa cũ còn hằn in...

Nơi này vẫn thế, bao lâu rồi vẫn thế... Năm xưa tất cả mọi người đột ngột nhận lệnh di dời để làm khu công nghiệp, cứ ngỡ rằng rừng thông này, bãi cỏ này sẽ mãi mãi chỉ còn là nỗi nhớ, thế mà giờ đây nó vẫn vẹn nguyên...

Như chưa từng xảy ra chuyện gì...

Bất chấp dòng chảy thời gian vô tình cuốn trôi đi tất cả...

Lần thứ 3 tôi trở về nơi đây... Cảm giác thật lạ... Vẫn ấm áp như ngày nào, nhưng dường như điều gì đó đang chờ đợi tôi... Gần lắm, rất gần rồi... Những ngôi nhà bỏ hoang, những ngõ vắng xôn xao chiều hiu hắt... Tôi nhẹ bước trên nền gạch xưa cũ. Nơi này, thực sự đã bị bỏ hoang quá lâu rồi... Lãng quên quá lâu rồi...

~~~~~

Cuối cùng, nơi tôi dừng chân lại là chiếc xích đu ngày xưa... Phúi đi lớp bụi dày, tôi lặng lẽ ngồi xuống, nhún chân đưa mình lên cao... Trời sắp về chiều... Những tia nắng cuối ngày tràn ngập không gian yên tĩnh... Màu vàng của nắng, màu xanh của bãi cỏ mượt mà,... Từng nhịp đưa đều đều của chiếc xích đu cũ kĩ đưa tôi trở về với ngày xưa...

- Zaaaaaaaaaaaa, cao quá, thích quá !!!

- Hừ hừ... nhưng mà anh mệt! Mệt...

- Đi mà, thêm một lúc nữa thôi, mẹ em sắp gọi về ăn cơm rồi...

...

- Chúng mình chơi “chọi gà” nhé!

- Á, có gà đâu?

- Đây này!

- Cái gì đây?

- Cỏ gà.

- Cỏ gà á?

- Ừ, em không biết sao? Cái này ở đây nhiều lắm!

- ...

- Bây giờ thì chơi được rồi nhé!

...

- Tại sao nắng lại có màu vàng hả anh?
- Vì từ khi sinh ra nắng đã thích màu vàng!
- Tại sao cỏ lại có màu xanh?
- Vì cỏ thích màu xanh.
- Tại sao tóc anh lại có màu đen?
- Vì anh. . .
- Ha ha
- ...
- Anh đâu có thích màu đen! Ha ha. Chẳng lẽ cái gì có màu gì đều là do nó thích sao? Anh Minh Minh trả lời buồn cười quá. Ha ha ha
- Hừ, không chơi với em nữa, em dám cười anh!
- O, đừng mà, em sẽ không cười nữa đâu. . .

...

Đó là lần duy nhất tôi và Minh Minh giận nhau. Đúng là trẻ con. . . Tôi có cả tá những câu hỏi tại sao còn Minh Minh thì cũng có chừng ấy câu trả lời. Những thắc mắc ngu ngơ, những cách lý giải khù khờ. . . Ngày ấy, vui thật đấy! Haizzz, tự nhiên lại thấy buồn quá! Nếu có ai nhìn thấy bộ dạng tôi lúc này chắc hẳn sẽ cười tôi chết mất. Vì sao ư? Vừa cười vừa thờ dài thườn thượt. . . Hâm quá đi tôi ơi !!! *_*

Ngồi thêm một lúc nữa, tôi quyết định đứng lên. Hơn 4 giờ chiều, chưa phải muộn lắm nên tôi cũng chỉ định đi dạo loanh quanh một chút rồi mới về. Dù sao chuyến xe cuối cùng về Lâm Giang mãi tận 6 giờ 30 mà. Nhưng khi tôi vừa quay người chuẩn bị bước đi. . .

- Tiểu Đan Đan!

...

Anh đứng đó nhìn em thật lâu. . .

Là em thật sao? Thực sự đúng là em

Kí ức của anh

Điều anh luôn kiếm tìm. . .

~~~~~

- Tiểu Đan Đan !

“Tiểu Đan Đan”

“Tiểu Đan Đan”

“Tiểu Đan Đan”

...

Cái tên này lâu lắm rồi mới được cất lên. . .

Cái tên này ngày xưa cũng chỉ có mình Minh Minh gọi. . .

Cái tên này... là tên của tôi. . .

Minh Minh. . .

Minh Minh . . . Anh ấy đã quay về sao?

Những cảm xúc vui buồn xen lẫn trong tôi. . . Một phút nào đó, tôi đã cảm giác như tìm mình ngừng đập. . . Chẳng lẽ chỉ là mơ? Không, đừng nói với tôi là mơ. . . Tôi không muốn. . .

- Tiểu Đan Đan... Là em đúng không?...

Giọng nói ấy lại vang lên... Thanh âm nhẹ nhàng... mong manh... Như thể chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ tan biến như làn khói mờ ảo trong sương sớm vậy... Hai tay tôi bất giác nắm chặt... Những móng tay hằn trên da đầu gối, cho tôi cảm nhận được chút cảm giác thực sự không phải là ảo ảnh... Tôi, chắc chắn không nghe nhầm... Nhưng mà, giọng nói này... quen lắm! Thật sự rất quen...

Hít một hơi thật sâu, tôi từ từ quay người lại... Người con trai trước mặt tôi đứng ngược sáng, nhưng tôi vẫn nhìn rõ mái tóc bạch kim nổi bật, và... đôi mắt nâu trầm ấm...

Danny?

- Danny!

- Đan Đan!

- Sao anh/ em lại ở đây?

Hai chúng tôi cùng đồng thanh, và mở tròn mắt nhìn nhau... Đứng đối diện Danny lúc này, tôi bỗng có cảm giác thân quen kì lạ, như thể chúng tôi đã biết nhau từ lâu lắm rồi. Nhưng... không thể nào, tôi chỉ mới biết anh chưa đầy nửa năm mà?... Hay là do cái tên ấy? Cái tên Tiểu Đan Đan chỉ mình chàng “Hoàng tử bé con” của tôi gọi, cũng như biệt danh “Minh Minh” sến như con gái tôi năng nặc đặt cho người ấy...

- Đây là nơi hồi nhỏ em từng sống, nhưng hồi 5 tuổi thì nhà em đã chuyển đi rồi!- Tôi hi ha trả lời.

- ...

Im lặng... Im lặng...

Danny không nói gì cả, cứ đứng yên như vậy... Tôi thấy lạ liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Gương mặt đột nhiên trắng bệch, nhưng... đôi mắt nâu hút hồn ấy như đang xoáy sâu vào tôi... Có chút gì đó giống hệt Minh Minh vậy...

- Danny, anh không sao chứ?

- ...

Đột nhiên Danny ôm lấy tôi! Ngờ ngàng, tôi giật mình vội tìm cách thoát khỏi vòng tay ấy...

- Danny, anh sao vậy? Bỏ em ra...

- Là em đúng không? Là Tiểu Đan Đan đúng không?

- ...

Tiểu Đan Đan... thì đúng là tôi rồi! Nhưng mà sao Danny lại biết cái tên ấy?

- Sao anh...

- Anh đây mà! Là anh – Minh Minh của em đây...

- Minh Minh... Đúng là anh sao?

- Phải, là anh... Anh đã trở về rồi đây...

Vòng tay ôm tôi siết chặt lại... Nhưng tôi không đau, mà cảm thấy rất ấm áp! Không phải mơ đâu, đúng rồi, không phải là giấc mơ... Người trước mặt tôi đây, người đang ôm tôi đây thực sự là Minh Minh bằng xương bằng thịt... Hóa ra lâu nay anh ấy vẫn luôn ở bên tôi, vậy mà tôi lại không hề hay biết! Hey, nhưng tại sao Minh Minh lại là Danny? Tại sao lần đầu chúng tôi gặp lại anh lại làm như không hề quen biết tôi? Tại sao...

- Sao em lại đi? Đã đến rồi sao còn muốn đi nữa?

- Á... Em đi đâu đâu? Em...

- Đừng đi nhé... Đừng đi...

Hai vai tôi bỗng trở lên nặng trĩu... Cả người Danny, à không, Minh Minh ngã hoàn toàn lên tôi, không chút sức lực...

~~~~~

“Tách tách tách!!!”

Tiếng đèn flash liên tục được nháy sáng...

“Đẹp thật đấy!”, có lẽ những tấm ảnh này sẽ tạo nên một bộ ảnh đẹp đây. Background đẹp, mẫu cũng đẹp. Haizzz nhưng mà chỉ tiếc nhân vật chính trong đây sắp không được bình yên như khung cảnh này nữa rồi...

“Rè...Rè..”

- Alo!

- “Xong chưa cậu nhiếp ảnh gia?”

- Rồi rồi, rất đẹp nha!

- “Thế thì mang ngay về đây!”

- Nhưng mà thế thì phí lắm. Tôi nghĩ là...

- ”Nếu còn muốn nh

ận tiền thì mang tất cả những gì anh “thu hoạch” được về đây!!!”

- Dạ...

“Tút tut tut...”

Part 6: Tại sao?

- Ryan, ngại quá, lại làm phiền anh rồi, hi hi

- Làm phiền? em nói thế này là làm phiền sao?

- A...Em...

Đứng trước Ryan không hiểu sao tự nhiên tôi lại thấy có chút mặc cảm tội lỗi, đặc biệt là khi nhìn vào đôi mắt sâu như thấu tận tim gan mình của anh ấy, và bây giờ là câu hỏi có phần... có phần chua xót này... Sao vậy nhỉ? Tôi hình như đâu có làm gì sai đâu ?

2 tiếng trước...

- Minh Minh! Minh Minh! Anh không sao chứ? Minh Minh !!!

Anh ấy cứ thế ngắt đi trên vai tôi. Luống cuống, tôi đặt Minh Minh nằm xuống bãi cỏ mềm dưới chân. Cố đảo mắt nhìn quanh xem có ai để nhờ giúp đỡ không mà không có ai cả... Tất nhiên rồi, vì đây là khu vực đã bị bỏ hoang hơn chục năm nay từ khi cái dự án chết tiệt ấy bị đình lại mà... Nhưng chẳng lẽ lại cứ ngồi đây sao? Đưa tay lên trán Minh Minh, tôi phát hiện nó rất nóng! Thảo nào vừa nãy anh ấy ôm tôi tôi lại thấy ẩm như vậy... hu hu, bây giờ làm thế nào đây? Mọi nỗ lực lay gọi Minh Minh đều trở nên vô dụng... Mà anh ấy cao lớn thế này sức mẽo hen như tôi đỡ anh ấy ra ngoài kia kiểu gì đây???

- Minh Minh! Minh Minh anh dậy đi mà... Dậy đi mà...

Nắng chiều dần tắt... Gió thổi bỗng làm tôi ớn lạnh... Ngay lúc nguy cấp ấy, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Ryan... Nụ cười ấm áp của anh ấy luôn đem đến cho tôi cảm giác bình yên...Đúng rồi, sao mình không sớm nghĩ ra anh ấy nhỉ?

”You make me cry

make me smile

make me feel that love is true

you always stand by my side

i don't want to say goodbye...”

- Ryan?

Hầy, vừa nghĩ đến là gọi liền à...

- ”Gần 5 giờ chiều rồi đấy! Em không phải đi chơi quên cả đường về rồi chứ?”

- Anh ơi...

- “Sao thế? Có chuyện gì à?”

- Minh Minh... À Danny ấy...

- “Bình tĩnh nào, nói cho anh em đang ở đâu?”

...

~~~~~

- Chưa bao giờ việc giúp em anh cho là làm phiền cả...

- Em không có ý đồ...

- Chiều nay là em đi với Danny à?

- Em...

- Vậy sao không nói với anh? Anh có nói là sẽ không vui hay đòi đi cùng hai người đâu. Em có biết lúc nghe điện thoại của em anh đã lo lắng thế nào không?

- Em... chuyện này...

- Thôi được rồi, Danny cứ để nằm ở phòng anh, anh sẽ chăm sóc cậu ấy. Em cũng ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi, dù sao chiều nay em cũng mệt rồi. Thức ăn anh để ở bàn ăn đấy. À, mẹ em và Rei bị kẹt bên Bình Tây rồi, nghe nói ở đấy đột nhiên mưa lớn, đường bị lụt nên xe không đi qua được, chắc ngày mai họ mới có thể về nhà.

Ryan nói liền một hồi, rồi xoay người đóng cửa phòng lại. Tôi chờ vợ đứng trước cửa phòng anh, cứ đứng im đó... Làm thế nào bây giờ, hình như anh ấy giận mình rồi? Lần này là giận thật rồi... TT_TT. “Ọc ọc ọc“, âm thanh của cái bụng đói meo kéo tôi về thực tại. Haizzz thôi thì cứ đi ăn uống tắm rửa cái đã, có gì tính sau vậy...

Ryan chỉnh lại chiếc khăn mát trên trán Danny lần nữa, chắc chắn rằng cậu ấy đã hạ sốt rồi mới lặng lẽ bước ra ngoài ban công... Gió thổi từng cơn mát dịu... Như cố gắng xua đi những cảm xúc khó chịu trong anh... Nhưng không được, bởi chính Ryan cũng không hiểu được tại sao mình lại thấy buồn thế này... Thực ra anh cũng đã lên một lịch trình cụ thể cho chuyến đi chơi cùng với bé ngốc kia rồi, hôm nay hay vài ngày nữa, lùi lại một chút cũng không sao. Nhưng mà, Judy, cô ấy nói tự nhiên muốn ra ngoài một mình, anh đã sợ cô ấy có chuyện gì buồn, sau khi thử một chút, xác định tâm trạng cô vẫn rất tốt mới yên tâm để cô ấy đi... Rồi đến chiều muộn chưa thấy cô về nhà, sợ cô chơi vui quên giờ về liền gọi điện nhắc nhở cô, nào ngờ lại nghe được giọng nói run run mất bình tĩnh... Anh đã rất lo, lo cô ấy bị làm sao, tai nạn, hay gặp phải chuyện gì... Vội vã gọi taxi, giục người lái xe chạy nhanh hết mức có thể để đến nơi càng sớm càng tốt, lo lắng không yên... Cuối cùng khi tới rồi mới thấy cô ấy không sao cả, mà người “có sao” ấy lại là bạn anh, Danny kia! Sao Danny lại ở đó, cùng với Judy? Họ đi cùng nhau? Có rất nhiều câu hỏi trong Ryan lúc đó, nhưng hơn hết anh vẫn phải thật bình tĩnh, vì xem qua thì Danny hiện đang rất không ổn! Cậu ấy sốt cao, mặt trắng bệch thế này chứng tỏ đã phải chịu một cơn đau đầu dữ dội trước khi ngất đi thế này... thôi thì phải đưa Danny đi trước đã...

Rồi sao chứ? Họ... chỉ là đi chơi cùng nhau thôi mà, nhưng tại sao anh lại không vui? Tại sao lại cảm thấy khó chịu thế này? Vì cô ấy đã nói dối anh? Hay vì Judy của anh cứ mãi ngốc nghếch như vậy, nếu lúc đó anh không gọi cho cô thì cô còn định ngồi đó đến bao giờ nữa? Vẫn biết Danny có tình cảm với Judy, vẫn biết sẽ có ngày thế này vậy mà Ryan vẫn cứ buồn... Liệu trước đây khi thấy anh và cô ấy vui vẻ với nhau, Danny, cậu ấy có cảm giác thế này không?

Part 7: Ryan, đừng giận mà...

- Ryan?

- Cậu tỉnh rồi à? - Ryan mỉm cười, lấy chiếc nhiệt kế ra khỏi người Danny- 38 độ 42, thể là hạ sốt rồi.

- Sao mình lại ở đây? Đan Đan đâu?

- À, hôm qua cậu bị ngất, Judy nhờ mình đưa cậu đây.

- Đây là...

- Nhà của Judy. Còn cô bé ấy, giờ chắc còn đang ngủ.

Nói rồi Ryan đẩy bát cháo nóng hổi đến trước mặt Danny.

- Cậu ăn đi, rồi còn uống thuốc. Chắc từ hôm qua đến giờ cậu chưa có gì bỏ vào bụng rồi.

Nhận lấy bát cháo từ tay Ryan, Danny vẫn còn cảm thấy chút nghi hoặc. Cậu ấy vẫn cười, vẫn cố tỏ ra bình thường, nhưng rõ ràng... rõ ràng trong lòng có chút không vui. Chuyện anh và Đan Đan gặp nhau, Ryan...

- Ăn đi chứ, cháo mình nấu đấy, không có bỏ thuốc gì vào đâu. À, mình phải ra ngoài này một chút, cậu cứ ăn rồi nghỉ ngơi đi nhé.

Ryan đi rồi, Danny vẫn bồn thần trước bát cháo đầy trong tay. Từng làn khói nhẹ tỏa ra, mang đến một cảm giác dễ chịu. Giống như Ryan vậy, luôn khiến người khác được ấm áp, thoải mái khi ở cạnh cậu ấy. Còn anh thì sao? Ngoại trừ những người thân quen thì, với hầu hết mọi người anh đều tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt... Họ sợ anh, nhiều khi không dám đến gần anh, nhưng lại vẫn ái mộ anh... Các cô gái không ngừng bày tỏ tình cảm với anh, kể cả khi đã bị anh thẳng thừng từ chối. Lại thật đấy! Đột nhiên con đầu đầu lại ập đến cắt ngang mạch suy nghĩ của Danny...

"Khi trí nhớ càng hồi phục thì tình trạng đau đầu kéo dài sẽ càng trầm trọng hơn. Cậu... vẫn muốn tiếp tục điều trị sao?"

"Vâng, cháu sẽ tiếp tục!"

"Nhưng dù sao cậu cũng chỉ quên đi 7 năm ngắn ngủi đầu đời thôi mà, bây giờ cậu đang sống một cuộc sống hoàn toàn mới, cứ thế này chẳng phải sẽ tốt hơn sao?"

"Cháu cũng đã từng có suy nghĩ ấy, nhưng không được! Dường như cháu đã bỏ quên một điều gì đó quan trọng trong 7 năm ấy... Và nhất định cháu phải tìm cách nhớ lại mọi chuyện. Nếu không... cháu sẽ phải hối hận..."

Hối hận? Không đâu, chuyện đó sẽ không xảy ra, vì bây giờ anh đã nhớ lại tất cả rồi. Từ khi trở lại chốn xưa, từng cảnh vật quen thuộc như một thước phim quay chậm hiện lên trong ý thức anh, rồi... cô ấy xuất hiện. Đan Đan sao lại đến đây? Anh đã lặng lẽ đi sau cô, và rồi thấy cô ngồi trên chiếc xích đu ấy... Lên cao, nhắm mắt lại tham lam hít thở bầu không khí trong lành nơi đây... Không sai! Không thể sai được!!! Đây là thói quen của cô bé Tiểu Đan Đan ngày xưa mỗi lúc được anh đẩy xích đu cho... Vui mừng, xúc động... Anh cứ trần trần đứng từ xa nhìn cô như thế... Và Đan Đan đứng lên, quay người bước đi... Anh hốt hoảng... Anh sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ... Cô ấy, kí ức của anh, Tiểu Đan Đan của anh... Anh sợ cô ấy sẽ lại đi, lại bỏ anh mà đi, đi mãi... Anh vội vã gọi tên cô ấy, chạy lại ôm lấy cô ấy... Choáng váng, ngay khi anh cảm thấy vui mừng nhất sự đau đớn lại bủa vây lấy anh... Danny cố gắng, nhưng vẫn không thể chịu đựng hơn nữa. Anh chỉ kịp nói với cô "Đừng đi nhé... Đừng đi..."

Thực ra hôm nay tôi đã dậy từ rất sớm, nhưng lại không dám ra ngoài mà cứ chần chừ mãi trong phòng. Sao thế này, đây là nhà mình cơ mà? Tôi rất muốn sang xem Minh Minh của tôi thế nào rồi, cũng rất muốn giải thích với Ryan... nhưng mà... nhưng mà... Cuối cùng lấy hết dũng khí, tôi hé cửa bước ra ngoài.

"Lạch cạch... Lạch cạch..."

Thấy tiếng động, tôi tò mò liền chạy xuống bếp mới biết có người còn dậy sớm hơn cả mình, lại còn đang nấu ăn nữa chứ! Gì thế nhỉ, à, hình như là cháo... Ryan đồ gạo vào nồi... Ryan băm thịt... Ryan nêm gia vị... Thuần thực! Quá thuần thực! Việc nấu ăn với anh ấy như thể đã quá quen thuộc vậy... Chàì ời, Ryan ời là Ryan, sao làm gì anh cũng giỏi hết vậy hả? O.o

Tôi đứng trên cầu thang và quan sát hết mọi hành động của Ryan. Nhưng chỉ đứng đó thôi, mà không xuống... Ngại? Thấy có lỗi (mặc dù đến giờ tôi vẫn chưa hình dung mình sai ở đâu @.@)? Rồi n lý do khác nữa... khiến tôi không thẳng thắn mà đứng trước mặt Ryan được... Anh ấy cho cháo ra bát và đi lên phòng. Tôi lại chạy đến sau bức tường ngăn, nấp ở đó, đợi cho Ryan vào phòng rồi mới bước ra ngoài. Có khác nào trộm ngay trong nhà mình không cơ chứ!

- Judy!

- Dạ! Báo cáo em có mặt!- Tôi giật bản mình.

- Quay lại đây xem nào!

- Dạ, đã rồi – Mặc dù chưa hết run nhưng tôi vẫn y “lệnh” mà quay lại.

- Phì... Em đang làm cái gì thế hả?

- Ryan...

- Cứ lúc nào bị gọi bắt ngờ em cũng thế này sao?

- Không có! Em...

- Rồi rồi không chọc em nữa, em làm gì ở đây?

- À...

- Đến thăm Danny à? – Nụ cười chột tất trên môi Ryan – Em vào đi, cậu ấy đang ăn sáng đó.

Nói rồi Ryan bước qua tôi... Vẫn nhẹ nhàng, nhưng thật xa cách... Không, tôi không muốn thế này... Không muốn đâu...

- Vậy thì để anh ấy ăn xong em vào cũng được. Em... em muốn nói chuyện với anh...

...

- Vậy Danny chính là người bạn hồi nhỏ đó của em sao?

- Uhm, em cũng rất bất ngờ, nhưng mà còn chưa kịp hỏi gì thì anh ấy đã ngắt đi như vậy rồi.

- ...

- Hey, anh đang nghĩ gì thế?

- Uhm... không có gì. Vậy... em vào thăm cậu ấy đi, giờ Danny chắc cũng ăn sáng xong rồi.

- Anh... không giận em thật chứ?

- Không.

Hura !!! Đây là câu nói mong đợi nhất của tôi từ hôm qua đến giờ. Haizzz kể ra thì tôi là người khá... nhát gan (có tới tận một danh sách chưa có hồi kết những thứ sợ nhất trên đời cơ mà :>), sợ rất nhiều thứ, và một trong số đó chính là sợ bị người khác giận. Sợ lắm luôn ý, vì khi đó sẽ họ sẽ không nói chuyện này, k

hông cười với mình này, không chơi với mình này,... và tệ hơn là bơ mình luôn. Nói chung là rất tệ!

- Em có vẻ rất vui khi nghe câu trả lời của anh?

- A... :> Vâng! Tất nhiên là vui rồi!

- Nhưng anh chưa nói hết...

- Dạ?

- Không, vì chính xác là anh rất rất giận em. Em luôn khiến anh có cảm giác không yên tâm chút nào cả. Nếu hôm đó anh không gọi cho em thì em định ngồi đó đến bao giờ? Chưa kể ở đó hoang vắng nguy hiểm cho bản thân em, mà tình trạng Danny lúc ấy như vậy...

- Thực ra thì... em cũng đang định gọi cho anh mà, chẳng qua là anh nhanh tay gọi trước thôi...

- Thế à?

- Ồ, em nói thật đấy!

- Rồi rồi, bây giờ thì em vào với Danny đi. Em nói là muốn hỏi thăm cậu ấy mà!

Ryan đẩy tôi về phía phòng Danny, và anh ấy lại mỉm cười dịu dàng với tôi...OK! Vậy là xong một việc, bây giờ phải đi “ôn lại chuyện xưa” với Minh Minh mới được! Minh Minh, Minh Minh ời...

Blue's cafe

Hai chàng trai cố tình chọn một bàn ở cuối quán cafe đang giờ đông đúc nhưng vẫn không tránh khỏi những ánh nhìn “trái tim” lia lịa được gửi đến từ các cô gái.

- Haizzz không ngờ đến Lâm Giang mà sức hút của mình vẫn mạnh như vậy...

- Thật vậy không? Hình như cậu rất thích được ái mộ như thế...

- Chuyện ! – Billy hơi cười. Chắc bạn sẽ thắc mắc tại sao lại chỉ “hơi hơi”. Hầy, chính xác thì cái miệng rất chỉ là duyên (duyên chết người) kia của anh ta chỉ cong lên một góc chưa đến 5 độ à TT^TT, thế mà cũng đã đủ để mấy cô nàng đang ngồi đây ngắt lên ngắt xuống rồi đấy. T/g phải nói thêm rằng, anh chàng này rất chỉ là bảnh nể, siêu siêu nghịch ngợm nhưng cũng là vua giả nai số 1! Cười như không cười mà vẫn làm con gái nhà người ta đỏ rập cả dãy, trong bụng đắc ý lẫn lộn mà ngoài mặt vẫn đạo mạo quân tử, vâng đó mới chính là Billy nhà ta...

- Cậu không thể “tha” cho người ta được sao? Trái tim phái nữ rất là yếu đuối đấy.

- Yếu như em gái Judy nhà cậu, ở cạnh mỹ nam ngồi ngồi cả nửa năm trời không động lòng thế này à? Ha ha

Nhìn anh bạn nhăn nhó trước mắt mình thế này, quả thực Ryan dịu dàng ấm áp thường ngày của chúng ta chỉ muốn... kiểm đầu cái giẻ nhét vào cái

miệng đang ngoác ra mà cười kia lại! >”< Đùa à, sao lại chạm đúng chỗ đau của anh thế hả?

-...

- Này! – Billy thu hồi lại bộ mặt khi già nham nhở của mình – Không sao chứ?

- Có sao đấy.- Ryan khuấy nhẹ ly cafe rồi đưa lên miệng uống liền một ngụm lớn, rồi... nở một nụ cười thật sự là...- Cậu nghĩ sao nếu tớ nói cho Rei biết cậu theo bọn tớ đến tận đây? Chắc là sẽ rất thú vị...

- Ryan!!!

Trở lại với bộ mặt của khi, nhưng mà là khi ăn phải ớt!

- hầy, sợ vậy cơ à?

- Ai nói cậu là tôi sợ cô ta!

- Vậy sao phải phản ứng mạnh mẽ thế?

- >”< !!!

- Rồi, bây giờ thì nói chuyện nghiêm túc nhé.

Coi như “thù” kia đã trả xong. Ha ha, không ngờ anh chàng đào hoa số 1 này cũng có ngày phải khúm núm trước một cô gái, mà còn là một cô gái rất cá tính nữa chứ. Nếu là trước đây thì những cô nàng như vậy sẽ được liệt vào danh sách “Đáng ghét! Không quan tâm!!!” cơ đấy...

- Hừ, Billy này có bao giờ không nghiêm túc đâu! (t/g: T_T là có bao giờ nghiêm túc đâu chứ, Billy à, anh có phải đang tự đề cao mình quá không?)

- Được thôi. Vậy...

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trở Về – Đôi Mắt – Sóng Gió Bắt Đầu...

Part 1: Thu hoạch

Yahooooooooooooooooo !!!

Kì nghỉ hè này có lẽ là những ngày đặc biệt nhất từ trước đến giờ trong cuộc đời tôi. Nói thế nào nhỉ, tôi cảm giác mình thật may mắn, và dường như là đang có tất cả vậy, ha ha... Tôi đã tìm được Minh Minh, sự chờ đợi bao năm qua xem như không uổng, và thực sự Minh Minh vẫn giữ lời hứa với tôi... Chà, không ngờ 13 năm qua lại có nhiều chuyện xảy ra với anh ấy như vậy. Ai mà tin được cái chuyện mất trí nhớ hoang đường chỉ có trong tiểu thuyết và phim truyền hình như thế lại xảy ra ngoài đời thực, và lại ngay với Minh Minh. Xem ra phải “cải tạo” lại suy nghĩ rồi O_o. Ờ, mà điều không ngờ hơn nữa chính là việc Minh Minh... là Danny! Minh Minh vui vẻ, hay cười đáng yêu ngày xưa của tôi bây giờ lại chính là chàng hotboy số 1 của trường... Lạnh lùng, bí ẩn, có đôi khi hơi... đáng sợ nữa... Như một tảng băng ngàn năm... nhưng đầy sức hút! Cả nghìn học viên nữ của Royal cứ gọi là đổ rầm rầm, khả năng nhìn xa thì... cũng ngày càng tăng. Tôi vào học viện này mới có hơn 5 tháng, thì đến 4 tháng ngồi trong canteen nghe câu chuyện phổ biến nhất của các cô nàng mê trai đẹp đều là về Danny, à không, bây giờ phải gọi là Minh Minh chứ nhỉ...

”Này, anh nói rồi đấy nhé, từ giờ gọi anh là Minh Minh như ngày xưa đi!”

”Ờ, nhưng ở trường có ai gọi tên thật thế đâu... Với lại... Với lại...”

”Sao nào?”

”Cái đấy... Cái tên ấy... Ngộ quá đi! Là ngày nhỏ không biết gì em mới đặt bừa như thế. Tên Duy Minh, hay Danny hay hơn mà...”

”Nhưng anh chỉ muốn được như ngày xưa thôi.”

Hờ hờ, Minh Minh của tôi giờ còn có cái trò mè nheo như thế cơ đấy == Và dĩ nhiên là tôi chào thua luôn rồi. Minh Minh thì Minh Minh! Nếu anh thích thế thì cứ việc!!! Cơ mà tôi cũng chỉ đồng ý gọi thế khi chỉ có riêng hai đứa thôi. Bằng không á... hừ hừ, tôi chưa muốn chết dí dưới “móng vuốt” của mấy cô nàng sư tử cái ở trường đâu TT TT Đời em còn đẹp lắm... Mà trong số FC nữ của Minh Minh còn có... hình như còn có cả Carol- công chúa ý. Không sao, họ đúng là rất đẹp đôi mà. Nhưng, không hiểu sao tôi lại thấy Princess rất quen, quen lắm ý, mỗi tội nhớ mãi không ra =.=!!!

E hèm, thu hoạch thứ hai trong chuyến đi này chính là phát hiện ra Ryan có nhiều tài lẻ lắm nhé: nấu ăn ngon này và thế là cả nửa tháng trời nhà chúng tôi ăn cơm anh nấu, không ai ý kiến gì, chưa kể mẹ tôi còn dặn dò trước: “Hè năm sau lại về đây nha con, bác là bác quý con lắm đấy” (hic, mẹ à, mẹ là quý anh ấy hay quý cơm anh ấy nấu?) > . Hú hù, chưa kể anh ấy còn chơi ghita rất giỏi (à mà cái này thì biết từ hồi thi “My prince” rồi, nhưng cũng là tài lẻ mà), rồi mấy cái khoản máy tính, công nghệ thông tin thì đúng là “đỉnh của đỉnh” (hé hé, thế mới trị được mấy con virus siêu đa hình trong laptop thằng em ham điện tử của tôi chứ!), vân vân và vân vân... Nói chung thì, thì nói chung là... chẳng biết phải nói thế nào... (t/g =.=!!!) Thế mới là Ryan chứ !

Về hai người con trai này thì... hừm, biết nói thế nào nhỉ? Nếu được ví thì tôi sẽ coi Ryan giống như một tia nắng dịu dàng và ấm áp, luôn mang lại cảm giác an toàn và bình yên... Còn Minh Minh thì tựa như làn mưa mùa hạ, xua đi cái nóng nực một môi, mưa rất nhiều, mưa rất lâu, khiến người ta thích thú chỉ muốn chạy ngay ra ngoài trời mà tắm mưa, mà đùa nghịch... Nhưng mà, mưa cũng lạnh lắm, lạnh thấu tim luôn... Ài, mà tôi lại nghĩ linh tinh cái gì thế này!!!

~~~~~

Bây giờ thì tôi đang ngồi trên xe buýt với hai mỹ nam Ryan và Minh Minh, trở về thành phố Thụy Châu thân yêu, về với ngôi trường Royal chuẩn bị “chiến đấu” với năm học mới. Học viện có một quy định rất đặc biệt, hoàn toàn không giống với các trường Đại học khác là thời gian nghỉ hè ngắn hơn rất nhiều: chỉ có tròn một tháng! Nếu bạn muốn nghỉ nhiều hơn, được thôi, vậy mời học sau một học kì @_@ thế thì ai dám nghỉ chứ O_O . Ài, tôi kể tiếp diễn biến chuyến trở về này nhé... À mà trước đó có lẽ tôi cũng nên nói qua về một nhân vật mà nãy giờ bị “bỏ quên”, đó là cô bạn Rei yêu quý của tôi. Bạn hỏi tại sao cô ấy không đi chung xe vs chúng tôi? Vậy thì phải chậm lại một chút, cho báng xe thời gian quay ngược lại thời điểm nửa tháng trước...

- Trời ơi, sao tự nhiên lại mưa lớn thế này! Đường xá thì ngập lụt nữa chứ. Haizzz nếu không phải vì cái siêu thị này giảm giá 50% thì đừng hòng ta phải đi xe qua tận đây!!! Tiểu Minh à, bác xin lỗi con nhé, khi không lái dẫn con đến đây làm con cũng phải chịu khổ theo...

- Ấy ấy bác ơi, là con đòi đi cùng mà. Với lại mưa này có hề gì đâu, chỗ con ở còn mưa nhiều hơn kia cơ. Thôi chúng ta đợi ngớt mưa và có xe là về được mà bác.

- Ủ, đành vậy thôi. Nhưng mà đợi đến khi nào đây? Con mưa này có vẻ không muốn dừng lại thì phải...

“Pim pim! Pim pim!!!”

Bà Mai cùng Rei giật mình nhìn chiếc Honda civic 2.0 màu đen trước mặt. Tuy là trời đã nhá nhem tối nhưng quả thực, trong màn mưa chiếc xe sang trọng ấy khá nổi bật! Mà không, là rất nổi bật!!! Trong khi bà Mai còn đang mài đánh giá chiếc xe thì Rei nheo mắt lại cố nhìn cho được cái kẻ đang ngồi trong xe. Quả nhiên không sai, chính là hần- Billy!!! hần ta làm gì ở đây? Cô đã nói sẽ không tha cho anh ta nếu anh ta dám đi theo bọn cô cơ mà...

“Cạch!”

Cửa xe bật mở. Một anh chàng với cái má lúm nhìn yêu cực kì, đẹp trai rạng ngời bước xuống...

- Mời cô và em lên xe ạ!

- Cậu đây là...

- Cháu là bạn em Đan, và cũng là người quen của Tiểu Minh đây *quay sang nháy mắt vs Rei* phải ko nhỉ? Làm gì mà nhìn anh chăm chăm vậy, mặt anh có gì à?

- Tiểu Minh, phải không con?

- Dạ... phải ạ.

- Đào ôi, thế thì tốt quá rồi! – Bà Mai vui vẻ không thể tả – Nào, vậy chúng ta lên xe thôi.

Trên xe...

Bà Mai ngồi sau thoải mái ngắm cảnh mưa đêm, trong khi đợi Billy lái xe đến nhà hàng ăn tối. Rei ngồi ghế phụ cạnh Billy, mặt đờ đờ sát khí...

- Anh lại lơ đãng như thú cưng bám theo chúng tôi đấy à?

- Em xinh đẹp mà hơi bị đánh đá đấy nhé.

- Cái gì? Đánh đá á?

- Chứ sao. Lần nào gặp anh cũng ăn nói khó nghe vậy à.

- Tôi là thế đấy, sao nào? Mà ai cho anh xưng hô thân mật vậy hả!!!!

- Nói nhỏ thôi, em quên là anh đã nhận là bạn của em và Judy sao. Phải thân thiết chút chứ!

- Đó là việc của anh!

“Két!!!”

- LÀM CÁI GÌ THẾ HÀ !!!- Rei hoảng hồn.

- Ủi, có chuyện gì thế?- Bà Mai phía sau cũng giật mình không kém. Thằng bé này đang chạy xe rất cẩn thận cơ mà.

- Dạ, cháu xin lỗi, tại đằng trước có cái ổ gà ạ.

- Ổ gà cái đầu a...

- Em trật tự chút đi, đừng làm anh mất tập trung!

- Phải đấy Tiểu Minh! Có muốn tâm tình gì thì để lúc khác coi, thời tiết thế này chạy xe ngoài đường khó lắm. Cảm ơn cậu nha. Mà cậu tên là gì thế nhỉ?

- À, cháu là Lâm Gia Huy, bác cứ gọi cháu Huy được rồi à.

- Ủi, cậu Lâm, à Huy chứ nhỉ, hi hi.

Billy tập trung lái xe, trên môi không giấu nổi nụ cười... mãn nguyện. Trong khi đó Rei ngồi bên cạnh tức muốn xì khói

ì đầu. Cái quái gì thế này??? TÂM TÌNH... TÂM TÌNH ??? Cô với anh ta giống cái kiểu thế sao?

Em có biết anh đã thay đổi từ khi

Hình bóng em luôn xuất hiện trong tâm trí

Anh luôn cảm nhận được nó bất kì... lúc nào

Cho anh một lần gần em nhé

...

Một ngày đẹp trời nào đó của tháng 6...

- Mẹ, con đang xem anh Quân làm Sushi mà !

- Ta hỏi cái này rồi con muốn xem đến lúc nào thì xem...

- Vàngggggg

- Rốt cuộc thì con đã quen bao nhiêu bạn như thế kia ở Thụy Châu rồi hả?

- Như thế nào ạ?

- Cờ đẹp trai, giỏi giang như thằng bé trong kia kia – Mẹ tôi hấp háy mắt về phía Ryan đang cúi đầu cuộn sushi – Không thì cũng hot...hot...

- Hotboy ạ =.=

- Ủi thì hotboy như thằng Minh Minh đấy .

- Ủm... Thì có mỗi hai anh ý thôi mà mẹ.

- Không! Còn một cậu nữa. Tên gì nhỉ... à Lâm... Lâm...

- Lâm Gia Huy?

- Đúng rồi đúng rồi! Thằng bé này coi bộ cũng được lắm nhá! Hôm nọ còn tốt bụng...

Ài, không biết cha quậy phá này đã làm những gì mà mẹ tôi quý hấn ta kinh khủng! Khen nức khen nờ, trong khi mặt của Rei thì ngày càng “đen” đi trông thấy. Cô ấy không thích Billy, à không, phải là vô cùng vô cùng ghét ấy chứ. Tôi bây giờ thậm chí còn không dám nhắc đến tên hấn trước mặt Rei nữa là...

- Tốt bụng đưa mẹ và Tiểu Minh đi ăn tối, tốt bụng thuê khách sạn cho hai người ở tạm qua đêm, và tốt bụng đưa hai người về tận đây... Mẹ ơi câu chuyện này mẹ kể con nghe suốt ba hôm rồi đấy, con sắp thuộc luôn rồi này.. TT_TT Ài za!

- Con gái con đura, là mẹ muốn tốt cho mày, muốn...

- Người ta có nơi có chốn rồi đấy mẹ...- Tôi nhớ xoa cái mông đầu khỏ vừa bị mẹ cho vài phát không thương tiếc +_+ Trời ơi, tôi mới 18 tuổi thôi mà, mẹ đâu cần phải cứ nhìn thấy con nhà người ta tốt tốt một tí là ...

- Ồ nhì, thằng Huy có vẻ thích Tiểu Minh đấy, nhưng mà...

- Mẹ ơi chuyện của bọn họ để họ tự giải quyết đi, mình có muốn cũng chẳng can thiệp được vào đâu... Nhưng mà còn gì nữa không mẹ?

- ... Thôi hết rồi... À!

- D...ạ...

Cứ mỗi lần mẹ tôi như thế là tôi biết ngay bà lại nảy ra một cái “sáng kiến” nào đó rồi. Mà toàn là những ý tưởng rất...

- Hi hi

- Hi hi, mẹ... có gì thì mẹ nói luôn đi.

- Hai thằng bé đó... Tiểu Quân và Minh Minh đấy, con thích đứa nào hơn?

Ryan và Minh Minh... Tôi chưa từng nghĩ đến điều này... Thích... Thích á? Tôi là... thích ai nhì? Đó là hai người con trai gần gũi nhất với tôi, quan tâm, giúp đỡ và ở bên tôi. Tôi cũng rất quý mến họ, nhưng mà, chuyện tình cảm thì...” Thành thích... Thành thích...” Nghĩ đến hai người ấy sao tôi lại đập mạnh thế này...

- Mẹ ơi cái này...

- Vẫn chưa xác định tình cảm à?

- ...

- Không sao, đừng vội vàng chọn lựa con ạ, cứ từ từ cũng được...

- ... Với cả hai anh ấy chắc gì đã có tình cảm với con chứ, không khéo lại nhận vợ cũng nên hề hề...

- Đồ ngốc! Mẹ thấy chúng nó cũng có tình cảm với con đấy. Chọn gì thì chọn, nhưng cố gắng mà trân trọng. Con trai tốt như thế bây giờ hiếm lắm con ạ...

Mẹ đi rồi mà tôi vẫn cứ đứng ngẩn người ở đó... Ryan và Minh Minh có tình cảm với tôi... Họ có tình cảm với tôi thật sao...

~~~~~

Mà thôi đi... Kết thúc hồi tưởng, trở lại với hiện tại nào! Lý do Rei không về cùng chúng tôi rất chi là... bí hiểm! Chẳng rõ tên Billy kia nói cái gì mà Rei của tôi sát khí ùng ùng, nhưng là sát khí sau khi đã... ngoan ngoãn ngồi lên chiếc Honda civic 2.0 của hắn về Thụy Châu trước tôi 1 ngày. Nghe Ryan nói là nhà Billy có việc gì đó cần Rei “giúp”... Hầy, hai con người này ở gần nhau thì ... =.= Ôi em xe xinh đẹp của chị, thật khổ cho em rồi... Nước với lửa mà đi chung, có bao giờ tốt đẹp đâu chứ?

- Nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?- Ryan mỉm cười dịu dàng, cúi đầu nhìn tôi. Hic, chính xác là anh ấy đang phải đứng, và đã đứng như thế gần cả tiếng đồng hồ rồi T.T chẳng là vì cái tội ham ngủ của tôi mà ba chúng tôi đã không đón kịp chuyến xe đầu vận khách, phải đi chuyến thứ hai đồng đức này, hơn nữa khi lên xe lại còn đứng hai chỗ. Tôi là con gái, dĩ nhiên được ưu tiên ngồi trước tiên, còn chiếc còn lại... Ryan nhường nốt cho Minh Minh. Minh Minh không chịu, nhưng mà chẳng lẽ lại cứ đứng thế mãi, thế là anh ấy bảo sẽ ngồi trước một lúc, rồi đổi cho Ryan... Thôi vậy cũng được, xem ra khá là công bằng. Con trai mà, không bao giờ chịu thiệt hơn... Mỗi tội, Minh Minh... hình như ngủ quên rồi. Có thể vì không quen đi xe, hoặc là do tác dụng phụ của thuốc... Mấy ngày ở nhà tôi, thỉnh thoảng những cơn đau đầu vẫn kéo đến khiến Minh Minh đau đớn vô cùng, thuốc thì ngày càng tăng thêm độ mạnh, và tất nhiên là tác dụng không mong muốn của nó cũng tỉ lệ thuận với độ mạnh ấy...

- Không có gì đâu mà, em chỉ là nghĩ mấy chuyện linh tinh thôi, hi hi. Anh có mệt không thì ngồi xuống đây em đứng thay một lúc cũng được.

- Đừng thấy anh thế này mà coi thường nha. Anh có thể đứng đến khi xe chạy đến tận cùng của bầu trời kia, chỉ cần được ở bên em...

- Dạ ?- Tôi hơi giật mình, tròn mắt nhìn Ryan. Nếu không nhầm thì anh ấy vừa nói...

- ...

Ryan chẳng nói gì thêm nữa, chỉ hơi cười rồi lại nhìn thẳng về phía trước. Và ngay lập tức hiệu ứng “bất sóng trai đẹp” trên xe liền có tác dụng. Trái tim, ồ ồ trái tim tôi tập bay về phía Ryan, và cả chàng trai đang say ngủ bên cạnh tôi nữa... Chẳng biết từ lúc nào đầu Minh Minh đã tựa hẳn vào vai tôi. Anh ấy vẫn ngủ rất ngon lành, và bình yên... Chiếc xe bon bon trên đường, đưa tất cả trở về với guồng quay mới, với thử thách mới... Không hiểu sao tôi lại có những linh cảm rất lạ... Điều gì đang chờ đợi chúng tôi?

Part 2: Kế hoạch bắt đầu...

- Ông ngoại !!! – Cô cháu gái “bé bỏng” sà vào lòng vị chủ tịch đáng kính.
- Thôi nào Trúc Vy – Ông Tô mỉm cười, gỡ cái “càng cua” trên cổ mình ra – Cứ mỗi lần cháu thế này là lại có chuyện muốn nhờ vả phải không?
- Ông, cháu yêu ông thật mà hì hì, à nhưng mà...
- Sao nào?
- Sắp tới sẽ có một bài kiểm tra dành cho các học viên năm một lên năm hai đúng không ông?
- Ừ.
- Cháu muốn...

...

- Không được! Học viện Royal là một trường lớn, không thể có sự thiếu công bằng như thế được!
- Ông à, chỉ với một người thôi mà, hơn nữa cô gái đó sẽ vẫn ở lại đây, chỉ là thiệt thòi một chút thôi...
- Cháu...
- Ông không biết cô ta đáng hận thế nào với cháu đâu hu hu...
- Rồi rồi đừng khóc mà, ông nghe cháu. được chưa?
- Hức hức ... cháu... hức... yêu ông nhất !

Hôm nay là ngày tôi về trường. Hầy, chán thật đấy, thế là tháng hè ít ỏi của mình đã trôi qua thật rồi. Hic, mình còn chơi chưa đã mà?

- Judy!
 - AAAAAA ! Lia...
- Cô bạn đáng yêu của tôi từ trong phòng chạy ào ra, hai chúng tôi đang chuẩn bị ôm nhau thì...
- Hai người có thể để cái trò “tình thương mến thương” đấy lại sau được không? – Susan chưng ra cái bản mặt lạnh như... kem, và ... “Soạt!”
 - Gì đây?
 - Thông báo mới nhất gửi đến tất cả các học viên, tớ vừa lên văn phòng đoàn trường lấy về đấy.
 - Ừ.

Tôi và Lia hai cái đầu chụm lại. Ừ thì...

” GỬI ĐẾN TẤT CẢ CÁC HỌC VIÊN YÊU QUÝ !

Chỉ còn 1 tuần nữa chúng ta sẽ bắt đầu năm học mới, có lẽ là sớm nhất trong khối trường Đại học thành phố ta. Năm nay, khác với mọi năm, đối với các học viên năm một, trường sẽ tổ chức một đợt thi để xếp loại học viên, cùng với kì thi khảo sát của các học viên năm cuối. Vì vậy...”

- AAAAAAAAAA !
- Không phải xúc động quá như thế đâu!
- Trời ơi – Lia tròn mắt – Cái này, là thi đó!
- Thế kết quả năm vừa rồi thì sao?- Tôi cũng thắc mắc.
- Không tính!
- Cái gì?
- Các cậu chưa đọc kĩ à? Kì thi này sẽ sắp xếp các thí sinh theo thứ tự từ cao xuống thấp. Kết quả có không tốt thì vẫn được ở lại trường, chỉ là...
- Chỉ là...

- Người có số điểm thấp nhất sẽ bị chuyển xuống lớp 99747, tức là lớp cho một số đối tượng lưu ban.
- Trường ta cũng có cái lớp đấy sao?
- Ủ, nghe nói đó là lớp của những phần tử không – chịu – ra- trường. Nói chung thì họ đều học không tề, nếu không muốn nói là khá tốt là đằng khác. Chỉ là hơi có vấn đề tí thôi...
- “Hơi có vấn đề”, ôi trời ơi, trên đời này còn có thể loại đấy nữa sao? Tôi ngửa mặt lên mà cảm thán:
- Susan à, chỉ một cái “hơi” đấy thôi là cũng đủ...
- Đừng lo quá, chúng ta chỉ cần cố gắng là được!
- Nhưng nếu... nếu...
- Lia, cậu yên tâm đi. Nếu một trong số chúng ta bị đẩy xuống lớp đấy thì hai chị em còn lại cũng sẽ xuống cùng, coi thử mấy kẻ có vấn đề ấy ra sao, phải không Susan?
- Judy à, cậu...
- Susan...- Mất Lia “long lanh”
- Hừ – Susan thờ dài – Sẽ là như thế, luôn bên nhau...
- Ôi tôi yêu hai người quá!!!

Part 3: Ôn tập

Thư viện...

- Thi? Xếp loại?
- Ryan à, anh không cần phải ngạc nhiên như thế chứ? – Tôi nhào người ra bàn, thờ dài đầy thiếu não.
- Cũng không hẳn là ngạc nhiên, nhưng mà Danny, cậu có nghĩ giống mình không?
- ...
- Danny!
- Hai người ở lại học tiếp nhé, tôi đi đây.
- Cậu định đi đâu giữa trưa nắng thế này?

Tôi cũng giật mình quay lại. Ngoài việc phải ôn tập với cả đồng sách chuyên ngành mờ cả mắt thì một nguyên nhân khác khiến tôi nản thế này chính là vì cái nóng! Tuy không phải người theo chủ nghĩa đa sầu đa cảm, tâm trạng biến đổi theo thời tiết nhưng với cái nhiệt độ luôn thường trực 40 và nắng chang chang cả ngày thế này, ai mà chịu cho nổi chứ!!! >”< Vậy mà Minh Minh còn định đi đâu?

- Đừng lo, mình đi rồi về ngay. Cậu lo mà ôn tập cho Đan Đan cho tốt đi, cô ấy mà trượt kì này thì cậu không xong với tôi đâu!
- Ế, sao bắt mình Ryan ôn cho em, anh cũng phải có trách nhiệm nữa chứ?
- Há?
- Môn triết này khó hiểu quá, Minh Minh phải làm thầy ôn Triết cho em!
- Ha ha – Ryan cười lớn – Danny à, môn Triết này quả thực rất khó nhằn, tôi chịu rồi, phải phiền cậu thôi.
- Hai người...
- Minh Minh... – Tôi cố kéo dài giọng mề nheo, xem thử coi cái chiều này có tác dụng không đây.
- Được rồi, được rồi lát về anh dạy. Thôi anh đi đây!
- Uhm, Pi pi Minh Minh!

Minh Minh đi rồi, trong phòng chỉ còn lại tôi và Ryan. Yên tĩnh, yên tĩnh...

- Ryan này!
- Sao?
- Lúc này hai anh nói chuyện gì đấy?
- Chuyện gì?
- Ừ thì cái gì mà cùng chung suy nghĩ...
- Ngốc như em có hiểu được không?
- Ai nói em ngốc! >"<
- Hum hum
- Anh háng giọng cái gì, nói em nghe đi!!!
- Làm xong chỗ bài này đi rồi anh nói.
- 10 ... 10 bài, thế thì làm đến bao giờ
- Ờ mới xong?
- Nếu không muốn rớt xuống 99747...
- Hu hu biết rồi mà, em làm ngay đây.

Tôi “đau đớn” ngồi làm bài, trong khi Ryan nhón nhờ đọc tạp chí. Hừ >" có thầy nào mà thế kia không chứ!!! Mà ai bảo anh ấy hơn tôi những hai tuổi. Học viên năm ba rồi, đầu không phải, cuối cũng chưa... Mới vào năm không phải học hành nhiều sướng thế còn gì! Chẳng bù cho mình, thi với chả cử, không được còn bị đẩy xuống lớp lưu ban nữa chứ TT^TT Những kẻ “không – bình – thường” kia sẽ làm gì mình đây? Không được không được! Phải học thôi...

- “Ha ha, anh chàng đẹp trai cũng có khi chủ động thế này đấy!”
- Nói đi, có phải là trò của cô không?
- “Trò gì? Anh hỏi kì vậy?”
- Đừng giả vờ nữa! Chuyện thi khảo sát và xếp loại học viên năm nhất là thế nào?
- “À, cái đấy là chủ trương của nhà trường. Ông ngoại cũng mới nói qua cho em thôi. Nếu thắc mắc gì thì anh lên phòng chủ tịch mà hỏi ấy.”
- Tôi sẽ xác minh lại chuyện này, và nhân đây cũng nhắc lại một lần nữa cho cô hay: Thái Trúc Vy, nếu cô dám làm tổn hại đến một sợi tóc của Đan Đan thì tôi sẽ không để yên cho cô đâu!
- “Không để yên thì anh sẽ làm gì được em chứ? Mà anh vừa gọi em là gì? Thái...”
- Là cô bé 6 tuổi của Thái gia 13 năm trước đúng không?
- “Anh...”
- Tôi đã nhớ lại tất cả rồi. Cũng phải cảm ơn vì cô đã tự nhận mình biết hết mọi chuyện quá khứ của tôi, nếu không thì sao tôi đoán ra thân phận thật của cô chứ!
- “Anh...”
- 13 năm trước cô xô ngã Đan Đan, tôi có thể tha thứ, nhưng bây giờ thì nhất định là không đâu!
- “Anh! Anh...”

Tút tut tut

Danny tắt điện thoại một cách dứt khoát! Dù Trúc Vy có nói thế nào thì anh vẫn chắc chắn chuyện này có bàn tay cô ta nhúng vào. Tô chủ tịch là người công minh, nhưng lại cũng là một người ông yêu thương cháu gái mình hết mực. Ai dám đảm bảo ông ấy sẽ không vì chút nể nể của Trúc Vy mà tắc

trách một lần chứ? Một bên là cháu gái yêu, một bên chỉ là một cô học viên nhỏ bé bình thường... Trái đất quả nhiên là tròn thật, không ngờ 13 năm sau anh lại gặp cả Đan Đan và Trúc Vy ở đây, ngôi trường Royal danh giá này... Với Đan Đan thì đó là niềm vui, nhưng còn Trúc Vy, cô gái nham hiểm đó thì... Cô ta giống hệt Thái phu nhân ở thủ đoạn và dã tâm... Nghĩ đến đây anh không khỏi lo lắng cho Tiểu Đan Đan của mình. Đúng như lời Ryan, cô bé đó vẫn ngốc nghếch và lương thiện như ngày nào... Môi trường này phức tạp như vậy, cô ấy tồn tại sao được đây?

Part 4: Có những thứ không thể mãi tin tưởng

- hu hu hồi hộp quá! – Tôi nhận lấy chiếc khăn từ Danny, cố gắng lau những giọt mồ hôi trên trán đang thi nhau “dàn trận” =.=

- Chưa thi đã lo thế này thì lát làm nổi bài không?

- Nhưng mà...

- Thôi nhé, bây giờ em hãy hít thở thật sâu, rồi bước vào phòng thi một cách đầy khí thế xem nào!

- Em biết rồi... À, nhưng Ryan đâu rồi anh?

- Uhm, không biết nữa, từ hôm qua đến giờ không liên lạc được với cậu ta. Em cũng vậy à?

- Há, thế mà em còn tưởng anh ý định dành bất ngờ gì đó cơ...

- Bất ngờ?

- Vâng, anh ý nói là nếu em vượt qua kì thi này anh ý sẽ có quà thưởng cho em mà!

- ...

- Minh Minh!

- Hử?

- Còn anh thì sao?

- Sao là sao?

- Quà ý!

- Thi đỗ đi rồi hãy đòi quà cô nương!

- Anh hứa đi đã! Ngoắc tay nhé! ^^

- Rồi, anh hứa!

Vẫn là thói quen cũ, mỗi khi hứa hẹn điều gì hai chúng tôi đều ngoắc tay nhau. Không hiểu sao chỉ khi ấy tôi mới có cảm giác chắc chắn... Giờ thì OK rồi, chỉ cần lo thi cho tốt là sẽ có quà ^^ Ôi vui quá đi thôi!!!

~~~~~

Ở một góc khuất cách đó không xa, Trúc Vy không thể dời mắt khỏi vị trí của hai người họ... Cứ vậy mà nghe hết tất cả... Minh Minh cười nói vui vẻ với con nhóc Đan Đan đó, nhưng lại lạnh nhạt với cô. Ngày xưa đã thế, bây giờ cũng vậy... Tại sao? Tại sao hả??? “Anh có thể đối xử tốt với nó như vậy mà vì có gì lại không thể làm điều tương tự với tôi?” Hai bàn tay nắm chặt lại trong con giận dữ và đố kỵ tột cùng, đến nỗi những đầu móng tay đã cắm sâu vào da thịt, ứa máu... Là cô không tốt, không đủ xinh đẹp sao? Không đúng! Giờ cô đã là một công chúa kiêu kì cả trường phải cúi đầu ngưỡng mộ. Cô cũng thường xuyên ghé các spa chăm sóc cho mình... Trúc Vy đã cố gắng, làm tất cả để Minh Minh chú ý đến mình, nhưng đổi lại chỉ là thế này sao?

- Anh ơi, có thể cho em chơi cùng với dc không?

- Em hỏi Tiểu Đan Đan đi

...

- Vy, em làm cái gì đó! Sao lại đẩy ngã Tiểu Đan Đan?

- Em...

Minh Minh chỉ luôn quan tâm đến Đan Đan...

- Là cô bé 6 tuổi của Thái gia 13 năm trước đúng không?

- Được thôi. Dù có phải đánh đổi tất cả tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy đến cùng!
- Thái Trúc Vy, nếu cô dám làm tổn hại đến một sợi tóc của Đan Đan thì tôi sẽ không để yên cho cô đâu!
- 13 năm trước cô xô ngã Đan Đan, tôi có thể tha thứ, nhưng bây giờ thì nhất định là không đâu!

13 năm rồi, đến giờ vẫn vậy... Minh Minh luôn nghĩ cô muốn làm hại công chúa bé bỏng của anh ta. Ngày trước chỉ là hiểu lầm, nhưng bây giờ... Được lắm! Tôi sẽ cho các người biết thế nào là thù đoạn của Carroll này! “Không để yên cho tôi ư? Cuộc đời tôi hai chữ “bình yên” vốn đã không còn tồn tại từ lâu rồi... Các người sẽ phải nếm thử cảm giác đau khổ mà tôi phải chịu đựng bao nhiêu năm qua!!!”

Phòng Chủ tịch

Tô Chủ tịch nhiệt tình rót bình trà Nhật Bản ra hai chiếc chén nhỏ, gương mặt lộ rõ sự tâm đắc. Mùi thơm nhẹ nhàng của bình trà nhanh chóng tràn ngập căn phòng, đem lại một cảm giác thư thái vô cùng. Phong thái tao nhã, lịch thiệp có lẽ cũng là từ nghệ thuật trà đạo mà ông theo học bấy lâu...

- Sencha đây! Loại trà này đang phổ biến bên Nhật, mấy hôm trước mới nhập về là ta phải mua ngay.
- Vâng, Chủ tịch cứ để cháu tự nhiên ạ.
- Thế nào, thơm chứ?
- Uhm, tươi mát và một vị ngọt rất tinh tế...
- Xem ra cậu cũng rất biết thưởng trà đây! – Tô chủ tịch mỉm cười, không quên đánh giá cậu thanh niên trước mặt. Gương mặt thanh tú, ngũ quan sáng, ăn nói lễ độ... Đúng là con cháu Trần gia có khác...
- ...
- Nhưng chắc cậu đến đây không chỉ là để đàm đạo về các loại trà chứ?
- Vâng, đúng là cháu đến gặp Chủ tịch là vì có chuyện muốn hỏi...
- Cậu cứ nói. Công ty của Trần gia nhà cậu mỗi năm ủng hộ cho Học viện rất nhiều, nhờ thế mà cơ sở vật chất của nhà trường ngày càng được hoàn thiện hơn... Uhm, nói một cách khác thì có thể xem Trần gia là một “cỗ đông” của Học viện này rồi còn gì, ha ha. cho nên nếu có gì không hài lòng, cậu cứ nói, nhất định ta sẽ xem xét.
- Được vậy thì tốt quá ạ. Cháu rất muốn biết về việc tổ chức thi khảo sát của học viện năm nhất hôm nay...

...

~~~~~

Trời về chiều... Những tia nắng cuối cùng của một ngày đã lụi dần... Ryan đi một mình trong khuôn viên trường, dù rất cố gắng nhưng vẫn không ngăn được sự thất vọng tràn đầy trong lòng. Cả ngày nay cô ngốc Judy đã gọi cho anh rất nhiều lần, cả Danny cũng vậy. Mọi người lo lắng cho anh, anh biết chứ, nhưng giờ đây anh không còn tâm trạng nào để mà mỉm cười với họ nữa... Ngôi trường này chưa hẳn là danh giá nhất cả nước, với khả năng của mình anh thừa sức vào học được ở những Đại học khác lớn và bề thế hơn. Nhưng năm ấy anh đã bỏ qua giấy nhập học của mười ngôi trường khác mà chọn Royal làm nơi gắn bó cho quãng đường sinh viên của mình... Có thể nhiều người thấy khá tiếc cho anh, nhưng Ryan luôn mỉm cười và nói không hề hối hận về quyết định của mình. Anh yêu, rất yêu ngôi trường này. Với anh, Học viện Royal là môi trường đào tạo tốt. Mặc dù mang tên là trường học quý tộc nhưng Ryan vẫn tin ở đây luôn có sự công bằng, bình đẳng giữa các học viên, ai giỏi, ai kém đều thể hiện qua các bài kiểm tra và tất cả những gì là “cặn bã” sẽ bị đào thải ngay khỏi Royal. Royal, đúng như tên gọi của nó, là nơi hội tụ của các vì tinh tú... Ryan cũng rất tin tưởng vào nhân cách và những quy tắc sống nghiêm túc của Chủ tịch Tô... Nhưng đến hôm nay thì có lẽ anh đã sai, sai thật rồi...

...

- Cháu không hiểu! Chủ tịch có thể làm một việc như thế với một cô học viên nhỏ bé nhưng hiếu học và cũng rất tài năng sao? Chủ tịch đừng quên cô ấy là người duy nhất đạt 9.5 trong hai bài thi đầu vào, và đã đứng thứ 15/1640 mặc dù vào học sau mọi người cả 1 học kì...
- Ta đâu nói là sẽ làm gì cô bé đó? Là cậu tự suy diễn đó thôi!
- Nội dung thi vào đúng phần mà chỉ học kì một mới học, như vậy mà chủ tịch còn không nhận là mình đã cố tình dùng chút tiểu xảo sao?
- Cậu hơi quá lời rồi đấy! Đúng như cậu nói, học viện chúng ta có hơn 7000 học viên, chỉ vì một cô nhóc nhỏ bé mà một thiếu gia như cậu phải đến tận đây để hạch sách tôi à!
- Vậy là chủ tịch đã thừa nhận? Nhưng tại sao...
- Tôi có lý do của riêng mình... Nếu cô bé đó thực sự tài năng như cậu nói thì chắc chắn cũng sẽ vượt qua thôi.

- Chủ tịch...

...

Mọi chuyện đều có thể thay đổi, ngay cả nguyên tắc sống của một con người cũng có thể thay đổi... Ryan chợt nhận ra, có những thứ không thể mãi tin tưởng... Thật sự thất vọng...

Part 5: Khóc... và cười...

Khóc! Lần đầu tiên tôi khóc trước mặt người khác, để cảm xúc của mình tự do bộc lộ ra ngoài như vậy... Phải, vì tôi đã trượt kì thi khảo sát, và trượt dù đã ôn tập tất cả những gì đã được học. Rất nhiều bạn giỏi hơn tôi, hay lực học kém hơn tôi, nhưng đều điểm cao hơn tôi... Họ thờ ơ như không, trước ngày thi vẫn vô tư đến khu giải trí hay pose ảnh nhiệt tình... Rồi đề thi, chỉ hỏi đúng một câu... là phần lưu ý nhỏ cuối bài 1.2 của đầu năm. Tôi vào học sau, và vì phần Note ấy quá ít cho nên đã không để ý, bỏ sót nó... Chỉ một câu hỏi duy nhất, chỉ một mình tôi không làm được bài, và chỉ một mình tôi bị đánh thẳng xuống lớp 99747... Không ý kiến, không phúc khảo...

~~~~~

- Cô Jane ạ...

- Em là Nguyễn Hoàng Linh Đan, học viên năm nhất khoa TTVXC 41, lớp RA3970 ?

- Dạ.

- Từ tuần sau em sẽ chuyển xuống học ở lớp 99747, tầng 9 khu nhà E. Đồng thời em cũng sẽ ở tại phòng 403 kí túc 2 cạnh khu E.

- Chuyển... Tuần sau... em không được ở đây nữa sao cô? – Tôi lưỡng lự nói không nên lời. Chuyển hết... tôi phải đi thật sao?

- Đây là quy định! Học viên của lớp 99747 không được ưu tiên như các học viên khác trong trường. Học lực và ý thức đã không tốt cho nên các em phải được ở khu riêng biệt.

~~~~~

“Học lực và ý thức đã

không tốt cho nên các em phải được ở khu riêng biệt.”

“Học lực và ý thức đã không tốt cho nên các em phải được ở khu riêng biệt.”

“Học lực và ý thức đã không tốt cho nên các em phải được ở khu riêng biệt.”

Từng câu từng chữ in đậm trong tôi, khiến trái tim nhỏ bé của tôi như bị cắt ra thành nghìn mảnh... Ngay từ đầu khi tôi vào học ngôi trường này đã nhận được không ít những cái nhìn dò xét đánh giá không lấy gì làm thiện cảm từ mọi người, bởi ai cũng nghi ngờ liệu có phải tôi “đi công sau” vào hay không. Tuyệt nhiên điểm thi đầu vào của các học viên đều không được công bố, điểm của ai chỉ mình người ấy biết, theo lời các thầy cô thì như vậy là để mọi người không coi thường nhau, ganh tị điểm số với nhau, hơn nữa vào được đây thì đều là những người rất xuất sắc rồi... Cho nên sau đó mọi chuyện cũng dần lắng xuống, tôi đã có được những người bạn đầu tiên là Rei, Susan, Lia, rồi Ryan, Danny và cả Billy nữa... Họ đều rất tốt với tôi, giúp đỡ tôi nhiều lắm. Tôi tự tin khẳng định mình ở Học viện này, vươn lên đứng trong top 20 học viên xuất sắc nhất năm học. Tôi thoải mái bước vào kì thi khảo sát đầu tiên dành cho học viên năm nhất này, chăm chỉ ôn tập, cố gắng hết mình, đề rồi... nhận được tờ giấy thông báo chuyển lớp cùng cái “liếc” khinh bỉ của cô Jane... Đó cũng sẽ là cái nhìn của tất cả mọi người về tôi, chỉ ngay ngày mai thôi.. Sẽ lại là một con bé lếch thếch xách valise đến khu kí túc 2, lại là đứa “học lực và ý thức không tốt” chuyển đến 99747... Buồn, rất nhiều... Uất ức, cũng không ít! Nhưng ở đây tôi biết làm gì được cho mình chứ? Tôi chủ tịch từ chối gặp tôi, thầy Hiệu trưởng cũng nói thương và tiếc cho tôi, nhưng thầy không thể giúp gì được cho tôi vì việc này không do thầy quyết định... Hết rồi, hết thật rồi...

- Judy à, đừng khóc nữa...- Lia nhẹ nhàng an ủi tôi – Chúng ta đã hứa là sẽ luôn bên nhau mà, ngày mai tớ và Susan cũng chuyển đến 99747 cùng cậu!

Tôi ngừng khóc, quay sang Lia ghen ngào:

- Cảm ơn các cậu, nhưng chắc là không được đâu...

- Tại sao chứ? Là chúng ta muốn tự chuyển xuống mà?

- Judy nói đúng đấy!- Rei từ ngoài cửa chạy vào, vừa thở vừa nói tiếp – Nếu có thể thì tớ sẽ là người xuống đó với “em yêu” đầu tiên!

- Nhưng cũng không thể để một mình đối mặt với cái lớp ấy được!

- Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ? Nội quy của học viện trước giờ không thể và cũng không để gì vi phạm!

...

Sau cùng, Susan lên tiếng, nói mọi người sẽ luôn ở bên tôi, ủng hộ tôi, cho dù không học cùng lớp hay ở cùng phòng nữa... Cô ấy cũng mới tìm hiểu được rằng chỉ cần điểm tổng kết sau học kì I của tôi đạt trên 9.5 và được cả lớp bình bầu hạnh kiểm tốt thì có thể sẽ được chuyển lên học cùng các học viên bình thường, như bây giờ. Tôi không biết những con người trong cái lớp 99747 ấy như thế nào, có chịu giúp tôi không, nhưng dù sao tôi cũng sẽ cố gắng hết mình thêm một lần nữa! Cho mình một cơ hội, cũng như cho mọi người cơ hội thấy lại một Linh Đan kiên cường ngày nào. Cố lên nào tôi ơi!

- Cảm ơn, cảm ơn các bạn nhiều lắm...

- Cảm ơn bằng cái gì thực tế chút đi!

- Là sao?

- Cô ngốc này! Hãy lấy kết quả cuối học kì này để chứng minh thành ý thành ý của cậu!

- Susan...

- Này! Đừng khóc nữa !!! >"< Có biết tớ rất ghét nhìn thấy người khác khóc không hả!

- Đúng đấy “em yêu”, khóc nhè xấu lắm!

- Sẽ bị sưng mắt này, sỏ mũi này, đỏ mặt này... – Lia, “chuyên gia làm đẹp” cũng thêm vào “=”

- Các cậu...

Và rồi chúng tôi bật cười, cười thực sự... Dù sao bên cạnh tôi vẫn còn những người bạn thân này, họ sẽ là động lực cho tôi vượt qua những thử thách tiếp theo...

Sẽ mãi luôn yêu đời nhé á áp trong ta còn mãi

Tình bạn ta sẽ không hề phai, không cách rời...

Khắc ghi vào trong tim tôi dù ngày mai có biết bao đổi thay

Có lúc tôi như gục ngã chỉ muốn đến bên bạn thôi...

Cần nhiều lời khuyên mang niềm vui mang tiếng cười

Cảm ơn cuộc đời hôm nay vì đã cho tôi sống trong yêu thương của bạn bè....

Part 6: Chuối ngày đen tối bắt đầu

1.

Tôi đã chính thức chuyển “đại bản doanh” của mình đến nơi ở mới- phòng 403 khu kí túc 2 được... 1h31' 20" và ...

“Hất xì !!!”

“Hất... hất... xì !!!”

Hừ, không chịu nổi mất TT^TT bụi quá ! Tôi rất là thắc mắc không biết căn phòng này có đúng là cho người ở không nữa? Cô Jane nói vì lớp 99747 chỉ có mình tôi là nữ nên toàn bộ phòng này đều do mình tôi sử dụng. Hầy, nghe thì có vẻ mình rất được “ưu đãi” đấy, nhưng mà... tôi phải mất đến 5 phút cho việc “định hình” lại nơi mình sắp gần bó ít nhất là vài tháng tới vì nó rất ... rất là... giống, à, không khác gì cái nhà kho! @_@ Trên thì đầy mạng nhện chằng chịt, dưới bụi phủ tùm lùm một lớp dày lên toàn bộ giường, tủ, quạt, bàn học, ghế,... Chưa kể sàn nhà lán lóc nào bóng rổ, nào xô nước... đã vỡ không thể sử dụng nữa, hic. Phòng vệ sinh, nhà tắm hết nước “=”” Vậy tôi sống bằng gì đây hả trời?

Không được! Không thể chịu thua dễ dàng thế này được! Tôi xắn tay áo lên, bắt đầu “trận chiến” tổng vệ sinh phòng 403. Quét quét... Dọn dọn... Lau lau...

“Hất xì ! ”

“Xì xì... xì...!!! ”

Tôi, hiện đang ngồi thu lu ở một góc giường, tay ôm cả bịch giấy! Làm vệ sinh mà không có khẩu trang, và cái chứng dị ứng bụi của tôi lại được dịp phát tác TT.TT Thực sự mà nói tôi rất muốn gọi mọi người đến giúp, nhưng mà ... chẳng hiểu tại sao Học viện đột nhiên tổ chức cho một nhóm sinh viên đến Trung tâm bảo trợ trẻ em SOS – 4 – C làm từ thiện tận... 3 ngày, và danh sách ấy thì gồm cả Susan, Lia, Rei, Billy, Minh Minh. Đây là một việc rất ý nghĩa cho nên thật khó để từ chối, hơn nữa như thông báo thì hai ngày nữa tôi mới phải chuyển đi cơ. Ai mà biết được xe mọi người vừa khởi hành, cô Jane đã dừng dừng đến, yêu cầu tôi lập tức chuyển đồ...Giờ chứ, làm như gấp lắm vậy, tôi còn chưa kịp chào tạm biệt các bạn mà T_T

- Cô ơi, nhưng sao vội thế ạ? Thông báo viết là hai ngày nữa...

- Em lên mà hỏi Chủ tịch, tôi chỉ làm theo chỉ thị !

- “Nếu mà gặp được thì em đã không ở đây ...”

- Em vừa nói gì? – Cô Giám thị đẩy nhẹ cặp kính gọng đen che đi cả nửa khuôn mặt, nheo mắt hỏi tôi. Ôi... hồn vía tôi thì cứ bay cả lên trời khi nhìn cái bản mặt ấy ... Cô ơi đừng nhìn em như thế mà...

- Dạ đầu ạ, em... có nói gì đâu, hi hi

- Cười gì! Nhanh lên cho tôi!!!

Haizzz và thế đấy, cho nên tôi lại một mình đơn thương độc mã đến đây... Gần trưa rồi, mà bụng tôi từ sáng đến giờ chưa có cái gì bỏ vào cả, mệt muốn chết! Thôi vậy, cứ đi kiếm cái gì ăn tạm đã rồi tính sau...

~~~~

Canteen

- Di Lan ơi cho con bát mì...

- Sao mà ùu xiu thế con?- Di Lan vừa làm mì, vừa quay lại hỏi thăm tôi

- Không có gì ạ, tại con đói quá mà. Từ sáng đến giờ con chẳng có cái gì bỏ vào bụng cả...

- Trời, vậy không tốt đâu con!

- Con biết mà...

- Thôi con ra bàn kia đợi đi, làm xong đi bê ra cho. Di cho thêm hai quả trứng luôn nhé?

- Dạ thôi...

- Yên tâm, là miễn phí! – Di nháy mắt

Ôi trời, tôi phải cam đoan với các bạn rằng cái nháy mắt ấy của di Lan hồi còn trẻ chắc chắn khỏi người “chết” chứ chẳng chơi. Giờ di hơn 40 rồi mà tôi nhìn còn muốn “trồng cây si” luôn ấy chứ! (dĩ nhiên nếu tôi là con trai he he) ^^

...

***

2.

Trưa hôm sau...

- A!

- Ôi xin lỗi bạn mình không cố ý!

Một bát canh nóng đỏ cả ra tay trái của tôi, đau đến chảy nước mắt. Cô bạn chân dài xinh đẹp kia thì cứ luôn miệng xin lỗi, làm cả canteen dần đổ dồn sự chú ý vào tôi. Đường đi thì rộng thế kia, tôi đã chọn chỗ ngồi ngau cạnh tường rồi mà sao cậu ta còn đi vào đây để rồi va vào tôi thế này chứ? Đưa tay quệt qua giọt nước mắt vừa rơi, tôi ngẩng mặt lên nhìn người vừa gây tai nạn cho mình thì...

- Ha ha, tưởng là ai, hóa ra là con bé ở 99747...

- Bạn...

Cả canteen bắt đầu rộ lên những tiếng xì xào bàn tán... về tôi...

”Ồ, thì ra cái người bị chuyển xuống lớp lưu ban là con bé kia à?”

”Nhìn thường thế kia, thảo nào...”

”99747 mà vẫn còn ngồi đây ăn được, đúng là...”

- Tốt nhất là xuống cái khu cận bã của mày mà ăn đi, đến đây làm gì!

- Này...

- Bắn cả tay người ta!

- Bạn quá đáng rồi đấy! – Tôi, vừa đau vừa tức. Rõ ràng là cô ta sai cơ mà, hơn nữa tôi còn chưa nhận lớp, sao lại gọi tôi là cặn bã được chứ?

- Quá đáng? Con bé kia đừng có mà không biết điều như vậy! – Một cô nàng tóc vàng khác ở đâu chen vào câu chuyện của hai chúng tôi.

- Các bạn...

Tôi nhìn quanh... Ngoài những con mắt hiếu kì vì được xem kịch hay ra thì dường như chẳng có ai là muốn đứng ra giúp đỡ tôi cả...

Và còn một điều mà tôi không hề biết là từ đằng xa, nụ cười đắc ý đang nở trên môi một cô gái...

- Xin lỗi đi!

- ...

- Xin lỗi? Tôi nghĩ các cô mới là người phải nói xin lỗi Judy!- Một giọng nói ấm áp quen thuộc đột ngột vang lên từ sau lưng tôi...

- Ryan...

”Ôi, hotboy Ryan!”

”Thần tượng của em!!!”

”Mau mau chụp đi chụp đi!”

Canteen rộ lên lần hai @@

- Anh...vừa bảo cái gì?

- Tôi nói rồi đấy thôi, các cô mau xin lỗi Judy!

- Tại sao? – Cô bạn chân dài bắt đầu run rẩy – Tôi cứ không xin lỗi đấy thì sao nào? Chỉ là một con bé lớp...

Im bật. Cô nàng đột nhiên im bật. Không khí cũng u ám lạ kì...

...

- Tại sao? – Cô bạn chân dài bắt đầu run rẩy – Tôi cứ không xin lỗi đấy thì sao nào? Chỉ là một con bé lớp...

Im bật. Cô nàng đột nhiên im bật. Không khí cũng u ám lạ kì...

Và rồi...

“Oa oa, Tam đại thần hội tụ!”

”Danny, Billy các tình yêu của em!!!”

...

Là Minh Minh, và cả anh chàng lấu cá Billy nữa... Nhưng sao họ lại ở đây? Theo lịch thì hai ngày nữa mới kết thúc đợt từ thiện mà? Thôi kệ đi, nhìn cái điệu cười “không thể đều hơn kia” của Billy, tôi tự khắc có câu trả lời cho mình rồi... Hừm hừm, chắc chắn anh ta rủ Minh Minh “trốn” về đây rồi @@ Cũng phải thôi, ở trại SOS đó làm gì có hoa hồng, rồi ái mộ ngất trời của các cô gái như này chứ! Tôi từng nghe Ryan nói Billy một ngày mà không nhận được ánh mắt đong đưa tình cảm dạt dào của cô gái nào chắc anh ta chết luôn quá =.=” Trời, thích trốn thì trốn nhưng sao lại lôi cả Minh Minh vào? Tính làm hư người ta à? @@ Được rồi, để đó tôi gọi Rei ra trị anh ta !!!

- Cô là Lena, lớp TC91 đúng không? – Danny dựa lưng vào tường, hỏi mà không thèm nhìn cô

nàng chân dài trước mặt.

- ... A, vâng ạ *mắt trái tím*

- Ba cô hiện là giám đốc điều hành hai chi nhánh T&G tại An Dương và Thụy Châu?

- ... Đúng rồi a, sao anh biết hay vậy?

Không hiểu sao tôi lại có linh cảm không lành... Về lạnh lùng bất cần đến đáng sợ này của Minh Minh lâu lắm rồi tôi mới được chứng kiến trở lại... Chắc chắn có chuyện... Buồn! Tự nhiên tôi thấy buồn kinh khủng khi thấy Minh Minh như thế này. Năm tháng thay đổi, con người cũng đổi thay... Minh Minh đã không còn là cậu bé hồn nhiên ấm áp như ngày nào, hay đây là một góc khác của con người Minh Minh mà bấy lâu nay tôi đã quên và cố tình quên?

- Vậy thì mai hãy bảo ông ta chuẩn bị dọn đồ về nhà được rồi đấy!

- Anh... nói sao?- Cô bạn mặt cắt không còn một giọt máu!

- ...

...

***

- Princess !

Trúc Vy giật mình quay lại... Là Susan và Lia... Không đúng! Rõ ràng cô đã sắp xếp cho họ đi ba ngày cơ mà, thậm chí nếu cần có thể cho sự cố để hoãn ngày về nữa, vậy sao họ lại về cả đây? Trong kia sự xuất hiện của Dany, Billy và Ryan cũng đủ làm cô đau cả đầu rồi, giờ lại...

- Ngạc nhiên lắm phải không?

- ...

- Cô đã tính cho chúng tôi đi thật lâu mà, haizzz vậy mà giờ tất cả đều trở về đây...

- Các bạn nói gì mình không hiểu?

Dù trong lòng tức giận vô cùng nhưng Trúc Vy vẫn phải cố tỏ ra ngây thơ không biết chuyện gì. Bây giờ cô là ai chứ? Đường đường là công chúa Caroll người người ngưỡng mộ, nếu để ai chứng kiến cảnh ba người to tiếng chắc chắn sẽ không tốt cho hình tượng của cô. Hơn nữa... kịch hay còn chưa bắt đầu, Trúc Vy không thể để mình ra mặt sớm quá được!

- Đừng giả vờ nữa Caroll ! – Lia tức giận – Cô vẫn còn muốn tiếp tục *** hại Judy nữa sao?

- Không hiểu?

Susan lặng lẽ quan sát cô công chúa trước mặt mình này giờ, biết cô ả cố che dấu để không mất hình tượng mới nở một nụ cười nhạt :

- Yên tâm đi, giờ này sẽ không có ai đi qua đây đâu!

- Ô, thực sự là Caroll chẳng hiểu gì cả... theo mình biết thì các bạn lẽ ra phải đang ở trung tâm bảo trợ mới phải, không lẽ là...- Trúc Vy cố tình nhấn giọng, rồi ngập ngừng, nhưng cái ngập ngừng ấy của cô đủ để cho người ta biết rằng “Trốn về đây? Vậy thì chuẩn bị nhận hình phạt đi!”. Nhưng không phải lúc nào lời đe dọa cũng hiệu quả như mong đợi, và chính lúc này...

- Chỗ bên Trung tâm có chút vấn đề nên tạm hoãn lại toàn bộ kế hoạch ban đầu. Chúng tôi chỉ ở đó 1 ngày rồi quay về đây, cho nên không thể coi là vi phạm nội quy được!

- Ừm, vậy thì tiếc nhì. Nhưng việc đó thì liên quan gì đến tôi?

- Cô là người đã bày ra tất cả những trò này đúng không?

- Đùa, đã có chuyện gì xảy ra đâu nào.

- Cô bạn trong kia chẳng phải là người “chị em tốt” của cô sao?

- Thế à? Sao tôi lại không nhớ nhỉ? Các bạn thông cảm, ở cái học viện này nhiều người muốn đi theo xum xoe nịnh nọt tôi lắm, thực sự mà nói hiện giờ tôi còn đang phải đi tìm người “chị em tốt” như các bạn nói đây.

- Cô...

- Thôi nào Lia! – Susan vỗ vai trấn tĩnh cô bạn, rồi quay sang lạnh lùng nhìn thẳng vào Trúc Vy – Nói lại cho cô hay: Đừng bao giờ động vào hay chỉ là có ý nghĩ làm hại tới Judy! Tất cả chúng tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ việc làm nào như thế này của cô thêm một lần nữa đâu! Bọn tôi sẽ luôn ở cạnh Judy, và bảo vệ cô ấy bằng mọi giá!

...

~~~~~

Hai cô gái đã đi rồi nhưng Trúc Vy thì vẫn đứng lặng ở đó... Có thể cô hay giả vờ, hay bịa đặt toan tính nhiều điều, nhưng chỉ vừa này thôi, trong câu nói của cô đã có một chút gì đó là thật lòng. Phải, cô có được nhiều thứ mà người ta thèm muốn, ước vọng, điều kiện gia đình cô tốt, rất tốt, nhưng có một thứ cô luôn khao khát mà cho đến giờ và có lẽ là tận sau này nữa sẽ chẳng bao giờ có được, đó là tình cảm thực sự của mọi người dành cho cô... Từ nhỏ cô đã không nhận được tình yêu thương của mẹ, điều mà cô có được từ mẹ chỉ là những lời căn dặn phải thế này phải thế kia, làm thế nào để khiến người khác phải phục tùng và nghe lời mình! Cho đến giờ cô cũng không có lấy một người bạn thực sự, vì mọi người đến với cô đều là để xu nịnh, kết thân hồng trắng tiền cho bản thân, vì gia thế nhà cô tốt và vì ông ngoại cô hiện là Chủ tịch của ngôi học viện này... Mà nói đến ông ngoại, đó có lẽ là người duy nhất yêu thương cô trên cuộc đời này, nhưng... liệu tình yêu thương vô bờ ấy có thể kéo dài được bao lâu khi ông biết rằng thực ra cô không phải cháu ruột của ông? Năm xưa, mẹ cô đã giả mang thai để dụ dỗ cô vào tròng, từ đó nghiễm nhiên trở thành cháu dâu Thái gia, phu nhân của Chủ tịch tổng công ty LK lớn nhất nhì cả nước lúc bấy giờ. Khi đó Trúc Vy chỉ là đứa trẻ vừa sinh ra đã bị bỏ rơi ở bệnh viện, một ngày cuối thu được mẹ cô sau khi tiếp tục giả vờ đau bụng chuyển dạ đã bí mật mua chuộc bác sĩ biến cô thành con cháu Thái gia. Chẳng biết có nên nói cô rất may mắn không khi bệnh viện lúc ấy không có bé trai nào vừa sinh hay bị bỏ lại như cô, và trong số những bé gái ở đó cô là đứa trẻ kháu khỉnh và nổi bật nhất! Thế đấy, nhưng sao cô vẫn buồn thế này? Con danh gia vọng tộc thì đã sao? Ừ đấy, cháu gái Chủ tịch đấy, tất cả cũng chỉ là giả dối, giả dối hết!!! Khi biết được sự thật về mình, Trúc Vy đã thực sự sốc, sốc rất nhiều... Mọi tự hào, kiêu hãnh trước đây đều sụp đổ hoàn toàn... Thì ra là vậy, cho nên mẹ mới không thương yêu cô, mới luôn ép buộc, yêu cầu cô phải làm đủ mọi việc dù là xấu xa nhất để đạt được mục đích cả bà... Thì ra cô chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi, được người ta nhặt về khoác cho cái vỏ bọc hào nhoáng... Cô không có tình thân của gia đình, không có được tình bạn dù là nhỏ bé nhất, và cả tình yêu... Cô yêu Duy Minh, nhưng có lẽ tình cảm của anh đã sớm dành cho cô nhóc Đan Đan ngốc nghếch kia rồi. Đan Đan rất tốt, có lẽ hai người đã là bạn thân nếu như không có sự xuất hiện của Duy Minh. Trúc Vy không ghét Đan Đan, nhưng là ghen tị! Phải, đúng là cô thực sự ghen tị với Đan Đan... Ngày ấy cô muốn chơi với Duy Minh, nhưng câu nói đầu tiên Duy Minh dành cho cô lại là “Em hỏi Tiểu Đan Đan đi!”, cô dù mệt vẫn cố gắng đẩy xích đu, chỉ để được gần hơn với Duy Minh, nhưng ánh mắt anh lúc nào cũng chỉ hướng về cô bé váy hồng trước mặt... Trúc Vy khi ấy nghĩ rằng Duy Minh thích nhìn con gái mặc váy hồng nên đã lấy hết tất cả những bộ váy màu hồng của mình ra để mặc mỗi khi đi chơi cùng bọn họ, mặc dù cô chỉ thích màu trắng thôi! Nhưng cũng chẳng ích gì, vì cô vẫn không có cách nào để cậu bé mắt nâu kia chú ý đến mình... Rồi cô vô tình xô ngã Tiểu Đan Đan, cũng là lần đầu tiên Duy Minh nhìn thẳng vào cô, nhưng lại là để hét lên: “Vy, em làm cái gì đó! Sao lại đẩy ngã Tiểu Đan Đan?”. Anh không để cô được giải thích, mà lặng lặng đưa Đan Đan về nhà, bỏ mặc cô đứng đó trong mớ cảm xúc hỗn độn... Gió heo may vẫn thổi vô tình, và một đứa trẻ 6 tuổi một mình giữa vườn thông nhìn mọi thứ trong vô định... Đôi mắt trong veo dần chuyển sang màu đỏ rực của sự giận dữ... Chỉ là trẻ con thôi mà, cô vẫn tự nói với mình như thế, để ngăn cho giọt lệ yếu đuối không trào ra khỏi khóe mi, ngăn cho con tim khỏi nhức nhối, để trong mắt mọi người cô luôn là một Princess kiêu ngạo không gì sánh bằng... Cứ thế cô lớn lên... Lớn lên với một nỗi đau thầm kín trong tim, và giờ đã chuyển thành lòng thù hận lớn hơn bao giờ hết... Mười ba năm sau, như một trò đùa của số phận, cô gặp lại Duy Minh, giờ là hotboy Danny lạnh lùng, và năm nữa là cô bé Tiểu Đan Đan – Judy ngốc nghếch ngày nào. Duy Minh tai nạn mất đi trí nhớ, Trúc Vy biết chứ, và điều ấy đã đem đến cho cô một hi vọng mong manh rằng mình sẽ viết lại câu chuyện với anh, câu chuyện chỉ có hai người... Nhưng hồi ời bút còn chưa đặt xuống thì một lần nữa ánh mắt của Duy Minh lại hướng về một người khác, và cô gái đó không phải ai xa lạ: Đan Đan. Anh lạnh lùng, thờ ơ là thế, vậy mà chỉ sau lần vô tình va chạm với Đan Đan, toàn bộ sự chú ý đã dồn cả vào cô nhóc ấy – Điều mà trước nay Trúc Vy luôn cố gắng mà vẫn không đạt được. Năm xưa cũng thế, giờ vẫn vậy... Tại sao chứ? Tại sao luôn là Tiểu Đan Đan? Tại sao xung quanh cô nhóc đó luôn là những người bạn thân thiết, sẵn sàng bảo vệ nhau trong mọi hoàn cảnh, luôn có một Duy Minh quan tâm, một Ryan ấm áp, rồi một gia đình yêu thương? Còn cô...

“Được lắm...” – Trúc Vy hít lấy một ngụm khí lạnh vào người, ném cái nhìn sắc lẹm vào phía trong kia- ” Kịch hay... sắp bắt đầu rồi, để xem các người sẽ bảo vệ thiên thần của các người ra sao?”

Từng cánh, từng cánh hồng trắng hé nở...

Nhuộm màu những hồi ức xa xưa...

Tựa tia sáng vẫn chiếu rọi con đường

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua...

3.

Từ sau hôm ở âm ỉ ở canteen, tôi tránh mặt Minh Minh. Anh gọi, tôi không nghe máy, đi ở trường mà có vô tình nhìn thấy cũng cố tránh cho xa, ngoài giờ học tôi cũng về thẳng phòng mình. Chẳng biết sao nữa, nhưng tôi bỗng thấy buồn và thậm chí là... sợ cái dáng vẻ lúc ấy của anh. Cô bạn chân dài mới chuyển trường hôm qua, nghe nói bố cô ta bị cho thôi việc và cả gia đình phải chuyển đến một thành phố khác. Là Minh Minh làm sao? Phải rồi, tôi đã quên đi những hiểu biết của mình về một hotboy Danny kiêu ngạo, lạnh lùng, bất cần, người va vào tôi rồi không thèm nhìn lấy đối phương một lần... 13 năm rồi, vậy mà khi gặp lại tôi nghĩ anh vẫn là Minh Minh hiền lành, ấm áp, tốt bụng ngày nào...

“Bịch!”

Tôi cố gắng nhịn đau, đứng thẳng dậy nhìn theo kẻ vừa xô vào mình đang bỏ chạy kia. Là cố tình! Tôi biết mà, từ khi vào nhận lớp đến giờ, chẳng có ngày nào được bình yên cả...

~~~~~

Ngày hôm đó...

- TRẬT TỰ!!!- Thầy chủ nhiệm mới của tôi cố sức nói thật to, nhưng hình như chẳng ích gì cả, khi mà những phần tử quậy phá trong lớp vẫn tiếp tục đánh lộn nhau, bàn ghế đổ rầm rầm. Trong khi đó, một số người khác lại rất tĩnh lặng, lặng đến lạ lùng! Học chỉ ngồi một chỗ và nghe nhạc, hoặc ngủ, hoặc chúi đầu vào quyển sách nào đó. Tôi đưa mắt nhìn quanh rồi chợt sinh một cảm giác chán nản... Thật sự chẳng giống một lớp học tí nào, hèn gì 99747 bị xếp cho lên tận cái tầng 9 hẻo lánh xa xôi này. Nơi đây như tách biệt hẳn khỏi dáng vẻ hào nhoáng, sa hoa của Học viện Royal...

- ĐÂY LÀ BẠN JUDY, THÀNH VIÊN MỚI CỦA LỚP CHÚNG TA !

Tôi nhìn người thầy đáng kính của mình, chợt thấy xúc động ghê gớm. Làm chủ nhiệm

cái lớp tôi tệ thế này thật chẳng dễ dàng gì... Bỗng, tôi cảm giác như có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng mình... Quả nhiên, bầu không khí lúc này vô cùng quý dị! Đúng, là từ khi thầy giới thiệu tôi là thành viên mới... 54 cặp mắt nhìn tôi chăm chăm, và ... là 54 cặp mắt của con trai. Không có, dù chỉ là một bạn nữ nào trong lớp cả T.T. Theo như lời thầy nói thì tôi là người- đầu- tiên, cũng là “hứa hẹn sẽ thổi một làn gió mới vào tập thể 99747”. Thầy ơi, gió máy gì thì em chẳng biết, chỉ biết lúc này...

- Bạn mới à? – Anh chàng đeo kính cận ngồi cuối lớp chợt hỏi, phá tan cái im lặng kì lạ đang diễn ra nơi đây.

- À vâng, chào các bạn, mình...

- Bạn? – Một anh chàng khác đứng hẳn dậy, nhìn tôi một cách “chăm chú” – Đúng ra thì chúng tôi hơn cô em vài tuổi cơ đấy! Ha ha

- Ha ha ha...

Như một phản ứng dây chuyền, cả lớp cười ầm ĩ. Những cái cười khá ó, xen lẫn cả sự khinh miệt! Có gì đâu chứ? Làm như lâu lắm rồi không được cười vậy! Con người ở đây thật khó hiểu...

- CÁC EM KHÔNG ĐƯỢC CƯỜI BẠN MỚI! – Thầy Chủ nhiệm một lần nữa lên tiếng, dù là trong bất lực. Ánh mắt thầy chứa đầy sự ái ngại dành cho tôi.

- Không sao đâu thầy, em sẽ từ từ thích nghi với lớp thôi ạ.

- Ừ, thiệt cho em rồi, cái lớp này là vậy đấy! Lúc nào có thời gian tôi sẽ kể cho em nghe về lịch sử của 99747, và sau đó có thể em sẽ còn yêu quý tập thể này hơn đấy!

Nhìn nụ cười hiền của thầy, lòng tôi dịu lại vài phần. Không biết liệu mình có thể chịu đựng được bao lâu, nhưng ít ra tôi cũng biết một điều, rằng ở đây vẫn còn một người tốt với tôi...

Khỏi cần nói những ngày sau đó của tôi đã tồi tệ thế nào! Sáng vừa vào đến cửa lớp thì một xô nước bắn từ đầu đổ cả vào người tôi, ướt nhẹp, thế là tôi phải quay về phòng kí túc thay đồ mới, trong cái nhìn chế giễu và điệu cười đều giả của những người bạn cùng lớp. Một lần khác, ai đó đã thả một con rắn giả vào cặp sách của tôi lúc tôi đi ra ngoài, khiến tôi suýt thì ngất vì sợ. Lần khác nữa áo tôi bị đổ mực. Lần khác nữa cả lớp có buổi dã ngoại ở ngoại thành để phục vụ cho một bài tiểu luận nhỏ, nhưng không ai báo cho tôi biết. Lần khác nữa...

Ở lớp không ai nói chuyện với tôi. Họ coi tôi như không khí, một vật thể không tồn tại trong quan niệm của họ, nhưng kì thực cả chục con mắt ấy vẫn cứ theo sát mọi hành động của tôi, chỉ cần tôi “sập bẫy” là lại phá lên cười. Những cái cười ấy ám ảnh tôi ngay cả trong giấc ngủ... Tôi tự nhủ họ đều là con trai mà sao lại nhỏ mọn và chơi cái trò ” ma cũ bắt nạt ma mới” như vậy?

Một hôm anh bạn có thể xem là “hiền” nhất trong lớp quay xuống nói với tôi rằng:

- Em còn học ở đây ngày nào thì ngày đó sẽ còn phải chịu khổ.

- Nhưng mà tại sao vậy? Em đâu có gây sự với các anh?

- Có nhiều bí mật em còn chưa biết đâu!

Rồi anh ta quay lên, để lại tôi với bao nhiêu dấu hỏi chấm trên đầu... Bí mật? Rốt cuộc là có điều gì bí ẩn đang tồn tại ở đây?

~~~~~

Vẫn là trò đó, gây tổn thương cho tôi... Chỉ có điều lần này bọn họ ra tay mạnh quá, cánh tay tôi bắt đầu có vài chỗ thâm tím lên rồi. Gió vi vu nhẹ nhàng, thổi bay đi giọt nước mắt còn chưa kịp rơi xuống của tôi... Tôi đứng đó, ngơ ngác... Mình đã làm gì sai?

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đấy, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lời Tỏ Tình Bất Ngờ

“Soạt!”

Tôi thoáng giật mình trước tờ khăn giấy trước mặt...

- Lau nước mắt đi, ngốc ạ, sao lại khóc một mình ở đây thế? – Ryan nhìn tôi, mỉm cười nhẹ nhàng. Nhưng câu nói của anh chẳng khác nào cây kim nhỏ đâm thẳng vào lớp vỏ mỏng manh của quả bóng vốn đã được thổi rất căng, và giờ thì nó nổ tung! Tâm trạng tôi đang rất tồi tệ, nghe xong thì càng như chiếc xe xuống dốc không phanh... Mọi cảm xúc như vỡ òa... Nước mắt cũng cứ thế tuôn ra...

Lúc này thứ lau đi những ảm ức trong tôi không phải tờ khăn giấy kia mà chính là bờ vai ấm áp của Ryan. Từ khi nào tôi đã quen với nụ cười ấy, quen với sự quan tâm của anh, quen được anh ở bên? Quen với tất cả những gì liên quan đến anh ... Đường như anh luôn xuất hiện và ở bên tôi mỗi khi tôi cần một người ở bên nhất... Nước mắt làm mờ đi mọi thứ trước mắt tôi lúc này, và điều mà tôi có thể cảm nhận duy nhất... là mùi của nắng... Vòng tay Ryan dường như siết chặt hơn, khiến tôi thấy yên bình kì lạ. Và tôi muốn gọi anh ấy là nắng, thứ nắng dịu dàng ấm áp của riêng tôi...

- Một mồi lăm phải không?

Ryan bắt chợt hỏi. Tôi như bưng tỉnh, rời khỏi những suy nghĩ vẩn vơ của mình...

- ...

- Anh sẽ đưa em ra khỏi cái lớp ấy!

- ...

- Nhanh thôi...

- ...

Thực sự lúc này tôi rất muốn nói rằng không cần thiết phải như thế, bởi tự tôi sẽ bằng chính khả năng của bản thân để đăng hoàng mà bước ra ngoài. Tôi tin là mình có thể! Nhưng mà... đau họng quá! Haizzz, cũng là vì ngày hôm qua...

~~~~~

Học ca chiều 7 giờ mới về, tôi để sách vở trên bàn rồi nằm bò ra giường. Vẫn là một buổi học mệt mỏi, khi mà mình luôn bị cô lập, cách ly và phải hứng chịu những trò đùa tình quái. Lần này quyền vờ ghi môn Kinh tế học của tôi bị ai đó giấu tận dưới mấy lớp lá rụng đầy ngoài sân trường, và nếu như không có anh bạn bạn trên tốt bụng nhắc cho thì chắc tôi sẽ còn phải lục tung cả 9 tầng lầu lên để tìm nó mất! Bạn phải biết rằng thầy dạy Kinh tế học của chúng tôi là một người cực kì khó tính, và tiết sau chính là giờ ông ấy kiểm tra bài chúng tôi. Nhắm mắt lại, càng nghĩ thì càng thêm buồn... Tôi quyết định đi tắm cho thoải mái thôi... bình nóng lạnh hỏng?! What the hell? Lần trước lúc nhờ bác bảo vệ sửa hộ đường ống nước trong đây, tôi đã nhận được một cái nhìn không mấy thiện cảm rồi. Chắc hẳn bác ta sẽ nghĩ tôi là kẻ phá hoại... Giờ thì hay rồi, hôm trước gọi bác lên sửa cái vòi, hôm sau lại nhờ sửa bình nóng lạnh! Mà bây giờ cũng đã muộn. Thôi kệ đi! “Giờ chứ, 18 tuổi rồi, tắm nước lạnh một lần đã sao?” Và chính cái suy nghĩ ấy đã dẫn đến hậu quả là lúc này đây thật khó để nói được một câu hoàn chỉnh...

~~~~~

Như nhận ra sự bất thường của tôi, Ryan hơi cúi đầu:

- Em ốm sao?

- Uhm... Một... chút...

- Đứng đây đợi, anh đi lấy cho em thứ này!

Nói rồi anh ấy chạy đi luôn, khi tôi còn chưa kịp nói không cần vì thuốc đang ở trong túi tôi đây này... Nhìn theo bóng dáng dần khuất đi của Ryan, tôi khẽ mỉm cười. Khóc một trận đã đỡ xong, tâm trạng tôi khá lên hẳn. Hoặc là vì một lý do khác...

Nhưng cuộc sống này vốn là một cuốn phim mà ta không bao giờ đoán biết được cảnh tiếp theo, cho dù hiện tại có đẹp tươi bao nhiêu đi chăng nữa... Tôi đâu biết rằng Ryan sẽ không quay trở lại, đâu biết rằng mình sắp làm tổn thương đến trái tim của hai người con trai...

...

- Đan Đan!

Hình như có ai đó gọi mình, giọng nói ấy rất quen thuộc, chỉ là... hiện giờ tôi không muốn gặp mặt người ấy... Tại sao nhỉ? Thực sự tôi cảm thấy có chút gì đó rất khó chịu...

- Em còn định tránh mặt anh đến khi nào nữa? – Cô tay tôi đột nhiên bị giữ lấy, sau đó cả người cũng bị xoay lại.

- Minh Minh...

- Em có biết anh lo lắng thế nào không? Anh đã gọi cho em cả trăm cuộc, tin nhắn cũng gửi, rồi thì em vẫn không rep lại. Anh còn đến cả phòng kí túc của em... Rốt cuộc thì em đang làm cái gì vậy hả?

Minh Minh nói rất nhiều. Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy nói nhiều như thế. Thậm chí nếu không làm thì giọng nói của anh còn chứa cả sự bất lực, hoài nghi, lo lắng... Đau lòng, phải, tôi có chút đau lòng khi thấy Minh Minh như thế, nhưng một lần nữa khung cảnh ngày hôm đó lại hiện lên trong tôi, nhắc nhở tôi rằng đây không còn là Minh Minh của ngày xưa nữa... Người con trai đứng trước tôi đây là một hotboy lạnh lùng, vô cảm, một người mà nếu tức giận thì sẵn sàng làm tất cả, kể cả là làm hại cả gia đình người khác...

Tôi giăng tay mình ra khỏi Minh Minh, cúi đầu cố lảng tránh ánh mắt của anh...

- Có gì đâu, chắc lúc anh gọi điện thoại em hết pin, và lúc anh đến phòng kí túc của em thì em có việc ra ngoài...

- Điện thoại hết pin cả 5 ngày? Và em 12 giờ đêm không về phòng sao?

Tôi hơi giật mình. Đúng là hôm trước Minh Minh có đến tìm tôi, nhưng tôi cứ ở trong phòng tắt điện giả vờ không có ai, sau đó thì ngủ quên đến sáng hôm sau. Không lẽ Minh Minh cứ đợi thế đến tận 12 giờ đêm sao?

- Anh đã đứng bên ngoài cửa phòng em đến hơn 1 giờ. Susan và Rei đều nói em không ở chỗ họ, vậy em đã đi đâu?

- Em...

Hai tay Minh Minh giữ lấy vai tôi, ghì chặt như thể chỉ cần hơi lỏng ra thì tôi sẽ biến mất vậy... Chặt và đau...

- Anh đã thay đổi rồi...

- Thay đổi?

- Anh không còn là một Minh Minh ầm ập tốt bụng của ngày xưa nữa... Anh... bây giờ lạnh lùng và đáng sợ lắm... Em... em ghét cái dáng vẻ ấy...

Nói ra những điều này, với tôi quả thực rất khó. Cổ họng đau đến độ giống như đang ngâm cả một hòn than nóng rát, nhưng vẫn không thể bằng sự thất vọng lớn của tôi với Minh Minh...

- Thì ra là vậy...

- ...

- Anh đáng ghét lắm sao?

- Không phải...

- Nhưng em phải biết anh làm tất cả đều là vì em!

- Không cần! Em không cần anh vì em mà làm những việc xấu xa như thế!

- Việc gì?

...

- Justin, anh làm tốt lắm!

- Tại sao em phải làm vậy với Lena và gia đình cô ấy?

- Anh không cần biết lý do! Mẹ tôi thuê anh là để anh làm việc cho tôi...

- Tất nhiên anh biết bổn phận và trách nhiệm của mình, nhưng anh thực sự không đồng ý với hành động lần này!

- Anh có cái quyền đó sao? Và dù thế thì anh cũng đã làm đó thôi.

- Phải, nhưng Carroll à, anh nghĩ là em đã đi quá xa rồi đấy...

- Anh thôi đi! Tôi không cần anh phải dạy khôn tôi!

- Anh thực sự lo lắng cho em...

- Ra ngoài!

Justin nhìn người con gái trước mặt lần cuối, thấy được sự cố chấp của cô nên đành quay đi. Cô ấy đã thay đổi rồi, thay đổi quá nhiều rồi... Carroll mà anh biết là một cô gái trong sáng, sắc sảo, cuốn hút người ta ngay từ cái nhìn đầu tiên chứ không phải một Carroll mưu mô, toan tính như thế này. Điều gì

đã khiến cô ấy trở nên xấu xa như thế chứ?

Cánh cửa khép lại, Caroll cũng quỳ rạp xuống. Đôi chân cô trở nên vô lực, chỉ là cô vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ trước Justin vậy thôi. Nền đất lạnh giá, nhưng đầu lạnh bằng trái tim cô lúc này? Có phải cô đã sai không? Đã đi quá xa rồi sao? Không, không đúng, cô chắc chắn không sai! Nếu không làm vậy thì sao con nhóc ngốc nghếch đó hiểu lầm Danny được! Việc làm đó xấu xa lắm

sao? Nhưng thế có thấm thía gì so với tất cả những gì cô đã làm, đang làm và sẽ làm chứ? Cô phải nghe lệnh của mẹ cô, phải làm những gì mà bà ấy yêu cầu. Cô đâu có quyền lựa chọn nghe hay không? Không! Cô muốn hạnh phúc, cô phải giành lấy hạnh phúc của mình!

...

Một ai đó lặng lẽ bước đi...

Và một ai đó trái tim đang rỉ máu...

...

- Anh thực sự không có làm thế? – Tôi ngược nhìn Minh Minh. Anh ấy cũng từ từ buông nhẹ hai vai của tôi ra, rồi đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt trên má tôi.

- Đúng, anh không làm. Em... chẳng lẽ một chút lòng tin với anh cũng không có sao?

- Em...

Minh Minh bỗng ôm lấy tôi, một cái ôm thật chặt. Gần như vậy, tôi còn nghe rõ cả nhịp tim của anh, mạnh và thốn thốn...

- Đừng vậy nữa nhé...

- ...

- Đừng đột ngột biến mất như thế nữa nhé... Và hãy tin anh... Anh làm tất cả đều là vì em...

- Uhm...

Đầu óc tôi đột nhiên như được khai sáng! Đây... chẳng phải là những lời thoại kinh điển trong những bộ phim Hàn Quốc mà tôi vẫn thường xem đó sao? Là... là khi nam chính... tỏ tình... tỏ tình với nữ chính! Không đúng, tôi và Minh Minh, sao có thể chứ?

Tôi đâm hoảng, vội vã đẩy Minh Minh ra.

- Anh... đang làm cái gì thế! Anh nói... em chẳng hiểu gì cả! Em... em...

Và thì mắt tôi đỏ lên như quả gấc chín, mà còn là quả gấc chín đến rụng khỏi giàn! @@

- Không hiểu? – Minh Minh nhìn tôi, ánh mắt nhu tình, như chứa đựng cả bầu trời trong đó – Chẳng trách Ryan luôn nói em ngốc nghếch.

- Em...

- Vậy thì anh sẽ làm cho em hiểu!

- Không cần đâu... um...

Minh Minh hơi cúi đầu và anh ấy... hôn tôi...

Ryan vừa trở lại trên tay cầm túi kẹo Mint còn nguyên lớp nilon đóng gói. Anh nghĩ Judy sẽ cần đến nó, vì cô ấy rất dễ bị cảm lạnh, nên đã nhờ người mua hộ bên Anh, rồi chuyển phát về đây. Vừa hay hôm nay hàng mới đến nơi. Thứ kẹo bạc hà giản dị, nhưng đặc biệt, đặc biệt như tình cảm mà anh dành cho Judy.

...

Nụ cười nhanh chóng vụt tắt trên đôi môi Ryan. Anh đã nhìn thấy tất cả, nhìn thấy Danny tỏ tình với Judy, và nhìn thấy họ... hôn nhau... Anh vẫn biết Danny có tình cảm đặc biệt với Judy, một tình cảm từ thời ấu thơ, trong suốt 13 năm, vẫn biết sẽ có ngày này nhưng sao... nhưng sao vẫn đau thế này? Đau... Thực sự rất đau... Ryan quay người, bước đi trong những cảm xúc hỗn độn.

Túi kẹo vô thức rời khỏi tay Ryan, rơi xuống. Lớp vỏ nilon bỗng chốc bung ra, để những viên kẹo tròn xoe tự do đập xuống nền đá hoa cương lạnh lẽo.

“Cách! Cách! Cách!...”

Lăn tròn... Lăn tròn...

Thứ âm thanh nào nề, như phá tan không gian tĩnh lặng nơi đây...

Một ai đó lặng lẽ bước đi...

Và một ai đó trái tim đang rỉ máu...

Đêm hôm đó có ba con người không muốn và cũng là không thể ngủ được...

Tôi chưa hết bàng hoàng, chỉ biết mờ to mắt nhìn Minh Minh trước mặt, còn anh thì khẽ nhắm mắt lại, chỉ còn thấy được rèm mi hơi động đậy. Gì chứ! Đó là nụ hôn đầu của tôi mà!!! Còn nhớ hồi 16 tuổi, tôi và con bạn cùng bàn cứ tranh thủ lúc ra chơi lại lôi quyển “Yêu em từ cái nhìn đầu tiên” của Cổ Mạn ra xem, rồi lại tấm tắc cười, như hai đứa dở hơi. =.=* Cái đầu non nớt của hai cô nhóc lớp 10 lúc ấy tưởng tượng ra đủ thứ chuyện, rằng hoàng tử của mình sau này thế nào, chúng ta làm quen ra sao, và... nụ hôn đầu sẽ diễn ra trong khung cảnh lãng mạn thế nào, vân vân và vân vân... Rồi thì tôi và nó cãi nhau một trận, vì tôi thì chỉ thích một nụ hôn... gì cũng được, nhưng quan trọng là tự nguyện, trong khi nhỏ kia thì cứ khăng khăng một nụ hôn bất ngờ, không chủ đích mới thật thú vị! Haizzz ai mà biết hai năm sau, cái thứ cảm giác hay ho của nó tôi lại là người nếm trải TOT

Nụ hôn nhẹ, nhưng sâu. Biết nói thế nào nhỉ? Nó giống như khi bạn ăn một viên kẹo, càng ăn càng thấy ngọt ngào, càng ăn càng... Tình cảnh của hai chúng tôi lúc này đâu có khác mấy so với Tiêu Nại và Vi Vi chứ? Cơ mà hai người họ là “làm chuyện bí mật” ấy trong phòng riêng, còn chúng tôi... A !!! Nếu... nếu có ai nhìn thấy thì sao? Nhất là cô Giám thị Jane ý, tôi sẽ bị cô ấy cho vào chảo mà chiên xào hấp rán ngũ vị món mất! Nội quy, điều thứ 23: NGHIÊM CẤM MỌI HÀNH VI YẾU ĐUÔNG TRONG TRƯỜNG HỌC! Judy Judy! Giờ nào rồi mà còn suy nghĩ lung tung chứ! Á há, mà nếu chuẩn theo mơ ước của tôi thì cái nụ hôn này...

- Minh Minh – Lần thứ hai tôi đẩy anh ra – Em... xin lỗi, nhưng mà...

Chẳng để Minh Minh kịp phản ứng gì, tôi ôm hai má đỏ bừng chạy trời chết, tốc độ... không thua tên lừa là bao. Hầy, dù sao “anh yêu” Rei của tôi cũng là quán quân chạy 1000 mét của trường đấy, đi chơi với cô ấy nhiều thành ra mình cũng nâng cao hơn được “le vò” @_@

Nghĩ lại cảnh tượng chiều nay, mặt tôi vô thức lại đỏ phừng phừng! Xấu hổ quá, bảo tôi sau này sao dám gặp Minh Minh nữa chứ! Đập đầu vào... gối chết quách đi cho rồi T^T Mà thôi đi, càng đập càng... buồn ngủ @_@ Người ta nói nụ hôn đầu sẽ để lại ấn tượng trong suốt cuộc đời, cũng như mối tình đầu, mãi mãi không phai. Đưa tay lên môi, những hình ảnh lúc ấy lại ủa về. Đúng là rất ngọt ngào, nhưng mà... trái tim tôi thì hoàn toàn không đập mạnh như tôi tưởng. Tôi chỉ bất ngờ, và có một lúc nào đó, trong đầu tôi chợt hiện lên nụ cười ảm áp...

Bờ sông...

Danny ngồi một mình, mái tóc để mặc gió thổi bay. Anh lúc này thật giống một lãng tử, hoàn toàn có thể hút hồn bất cứ người con gái nào trông ra. Chỉ tiếc rằng, trái tim chàng lãng tử vốn đã không còn chỗ cho thêm một cô gái nào khác. Nó, giờ đây tràn ngập hình ảnh một gương mặt đỏ bừng, ánh nhìn ngờ ngàng, mắt tròn to trong sáng, và... bờ môi ngọt ngào. Nụ hôn này, anh sẽ không bao giờ quên... Danny mỉm cười, nụ cười tròn trịa và đẹp nhất từ trước đến giờ. Có lẽ, chỉ Đan Đan mới có thể giúp anh thật lòng mình được như thế. Chỉ là, lúc cô đẩy anh ra, trong lòng anh bỗng có chút hụt hẫng. Ừ thì cô xấu hổ, cô ngại ngùng, nhưng hình như là còn vì một lý do khác... Không! Danny không muốn nghĩ thêm nữa! Con đầu đầu lại ập đến, như thách thức sức chịu đựng của anh. Chấn chấn vì cô ấy quá bất ngờ mà thôi...

Trong khi đó, tại một ngôi biệt thự cổ kính...

Ryan tựa lưng vào thành khung cửa sổ lớn, từ đây anh có thể nhìn thấy cả bầu trời đầy sao.

”Ryan, kia là sao gì vậy?”

”Đó là Taurus- Kim ngưu”

“Có truyền thuyết gì về nó không?”

”Em muốn nghe?”

“Vâng ạ!”

”Uhm... Zeus, chúa tể của các vị thần có tật mê phụ nữ, cả con người lẫn thần thánh. Nhưng vì bị vợ Hera theo dõi dữ quá nên ông thường thay đổi dạng thành thú vật để có thể đến với người đàn bà mình chọn một cách dễ dàng.

Ngày nọ, Zeus để mắt đến người tớ gái xinh đẹp Europa khi nàng đang chơi đùa với bạn bè ngoài bờ biển. Để các cô gái không sợ hãi, ông biến thành con bò trắng Taurus (Kim Ngưu) và dùng vẻ đẹp của con vật làm mê mẩn Europa.

Khi nàng ham chơi với con thú, xa dần bạn bè, Zeus nằm xuống cho nàng cưỡi lên lưng lao vào biển cả bắt chấp lời kêu cứu của nàng. Đến đảo Crete,

Zeus hiện nguyên hình, nhận Europa làm tình nhân và nàng sinh cho ông ba con trai. Zeus treo ảnh con bò trên thiên đường, nơi nó đại diện cho tình yêu, sức mạnh và vẻ đẹp. ”

“Ừ, thế nào ý!”

” Haizzz đó là sức mạnh của tình yêu ngốc ạ, khi nào yêu em sẽ hiểu”

” Hừ, dù sao vẫn cứ kì kì sao đó!”

...

Giờ đây Ryan cũng nhìn thấy chòm Taurus lấp lánh giữa bầu trời đầy sao kia, chỉ khác rằng bên cạnh anh không còn là cô nàng hay thắc mắc Judy kia nữa. Một mình. Cô đơn. Buồn thật! Hít một hơi thật sâu, hai mí mắt Ryan khẽ chùng xuống. Và trái tim anh một lần nữa nhói đau. Danny là người bạn thân thiết nhất của anh, còn Judy là người con gái anh yêu sâu sắc... Từ lúc nào cô gái ngốc nghếch ấy đã chiếm một vị trí quan trọng đến vậy trong trái tim anh, từ lúc nào anh đã tạm quên đi tất cả để hoàn toàn dành trọn yêu thương cho cô ấy, từ lúc nào? ...

Tình yêu thật diệu kì, nhưng cũng thật trái ngang. Nó là một thỏi chocolate đắng ngắt, mà khi vào đến họng lại ngọt ngào không thôi. Và vì thế con người ta vẫn cứ lao vào biển tình không đáy ấy, boi mãi, boi mãi mà không tìm đến bờ...

Phải làm gì đây? Thế nào mới là tốt cho cả ba người?

Dường như là anh đã yêu từ lần đầu khi anh gặp người

Một tình yêu như thấp sáng tâm hồn

Luôn thấp thoáng trong tim hình bóng ai

Dù cho em nơi chốn xa

Từng ngày dài anh vẫn đợi chờ

Bầu trời khuya ngàn sao sáng lung linh

Luôn thao thức nhớ em từng đêm

Bạn đang đọc truyện *H...o.t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cho Tôi Được Là Chính Mình Một Ngày...

Rừng phong phía Đông thành phố

Mưa...

Tại sao lại mưa chứ?

Tại sao cô vừa đến trời lại đổ mưa?

Sắc đỏ của rừng phong nhuộm đỏ cả một vùng...

Trúc Vy một mình đi giữa rừng phong ấy... Trong mưa... Cô độc...

- Caroll ! – Justin chạy đến bên Trúc Vy, vội vã che ô cho cô. Rõ ràng dự báo thời tiết nói hôm nay phía đông thành phố sẽ có mưa, vậy mà Trúc Vy cứ nhất quyết muốn đến đây, còn nói không cho anh đi cùng. Anh biết rõ cô sẽ không mang ô, nên vẫn lên đi theo cô. Đùng là trời mưa thật...

- Ai cho anh đến đây!

- Anh là vệ sĩ của em, đương nhiên là phải đi cùng em rồi.

- Nhưng tôi nói là không cần!

- ... Thôi được rồi, vậy em mau cầm ô đi.

- ...

- Cầm đi, rồi anh sẽ lập tức biến khỏi tầm mắt em.

Trúc Vy nhận lấy ô từ tay Justin, lạnh lùng quay đi. Justin nhìn Trúc Vy thêm một lần nữa, rồi anh cũng chạy đi, nhanh như lúc đến. Chiếc bóng đen của anh dần mờ đi trong màn mưa dày đặc, và ... trong ánh mắt Trúc Vy...

Trúc Vy biết Justin chỉ có một chiếc ô. Cô biết anh vẫn luôn đi theo cô, đến tận đây cũng là vì cô. Anh luôn làm tất cả vì cô, bởi... anh yêu cô, từ 10 năm trước...

~~~~

10 năm về trước...

Trúc Vy vừa đi học về đã thấy trong phòng khách nhà mình có người lạ. Một cậu bé còm nhom, đứng cúi đầu nhìn thật khổ sở. Trong tim cô gái nhỏ 9 tuổi có chút xót xa, nhưng cảm giác mềm yếu ấy nhanh chóng được thay bằng vẻ lạnh lùng bất cần:

- Mẹ, ai đây?

- Vệ sĩ của con! – Người phụ nữ mặt không chút biểu cảm lạnh lùng trả lời.

- Vệ sĩ?

- Tiểu thư – Tay thư kí của Thái phu nhân nhanh miệng giải thích cho cô chủ nhỏ – Vì việc ở công ty bận rộn, Thái phu nhân không có nhiều thời gian ở bên tiểu thư nên đã để cậu bé này làm vệ sĩ, tức là người bảo vệ cho tiểu thư.

- Không cần đâu, con...

- Ta nói cả

n!

Thái phu nhân đột nhiên sáng giọng rồi đứng dậy đi lên lầu. Tay thư kí cũng vội đi theo. Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại hai đứa nhỏ...

Trúc Vy tức giận. Đừng tưởng cô không biết gì! Vệ sĩ ư? Chẳng phải là người trông chừng cô sao? Mẹ... không tin cô đến thế cơ à?

- Tiểu thư... – Cậu bé tội nghiệp run rẩy khẽ lên tiếng.

- Bỏ đi! – Không thèm liếc nhìn lấy một lần, Trúc Vy vùng vằng bỏ ra ngoài.

Cậu bé ngẩn ngơ. Mọi người ở đây thật kì lạ...

...

~~~~

Những hình ảnh của 10 năm trước chậm chậm hiện về trong kí ức của Trúc Vy...

Cậu bé ấy chính là Justin bây giờ.

Đó là lần đầu tiên anh đến nhà Trúc Vy, lần đầu tiên được gặp gỡ nhiều người lạ như vậy.

Khi ấy anh mới chỉ 11 tuổi...

Justin là trẻ mồ côi. Ba mẹ anh mất trong một vụ hỏa hoạn năm anh mới chỉ 3 tuổi. Cũng kể từ đó anh sống trong cô nhi viện. Hồi ấy không hiểu sao những đứa trẻ ở cô nhi viện chẳng có ai chơi cùng anh, vì thế mà Justin ngày càng sống khép mình hơn... Cho đến khi mẹ của Trúc Vy đến. Đảo mắt qua một lượt những đứa trẻ ở Cô nhi viện, cuối cùng bà đã chọn Justin, khi đó đang ngồi một mình bên cạnh hồ cá nhỏ.

- Phu nhân, người có chắc là cậu bé đó?

- Ta chọn nó! Nó là một đứa trẻ thông minh, chắc chắn sau này sẽ giúp ích nhiều cho ta.

...

Rồi Justin được đưa về Thái gia, trở thành vệ sĩ của cô.

Nhanh thật, mới đó mà đã hơn 10 năm rồi...

Cậu bé xấu xí ngày nào giờ đã là một chàng trai trưởng thành...

Justin rất thông minh. Với cái tài của anh, nếu ra khỏi Thái gia hẳn không thiếu nơi có đủ điều kiện cho anh phát triển. Nhưng Justin đã không đi. Cứ là một vệ sĩ nhỏ bé bên cạnh cô như vậy bao nhiêu năm qua...

Trúc Vy biết ở Thái gia Justin đã phải chịu rất nhiều thiệt thòi, thậm chí bị bắt làm những việc trái với lương tâm thuần khiết của anh, những hành động tội lỗi...

Nhưng cô cũng biết anh yêu cô, yêu rất nhiều. Vì yêu cô nên anh mới ở lại. Mẹ cô không chế được anh, là vì có cô...

Tuy Justin chưa bao giờ nói ra tình cảm của mình, nhưng là con gái chẳng lẽ cô lại không nhận ra?

Cuộc đời cũng thật trớ trêu... Justin yêu Trúc Vy, Trúc Vy lại yêu Duy Minh. Duy Minh không yêu Trúc Vy, còn Trúc Vy cũng...

...

Mưa ngày một to hơn... Như muốn nuốt trôi đi tất cả...

Trúc Vy cũng không hiểu sao tự nhiên hôm nay mình lại đến đây, để làm một việc ngu ngốc là đi dạo trong mưa thế này...

Lần duy nhất từ lúc sinh ra đến giờ cô tự cho mình cái quyền lãng mạn một chút, sống thật với cảm xúc của mình một chút...

Nước mưa thấm đẫm đôi giày Basket của cô. Bùn đất cũng bám lên nó ngày một nhiều.

Nhưng Trúc Vy mặc kệ, kệ tất cả...

Chỉ một ngày thôi, một ngày này thôi...

Cho cô được là chính mình...

Cứ đi trong mưa như vậy, nhưng Trúc Vy lại không hề thấy lạnh. Vì chiếc Cardigan hay là vì... chiếc ô của Justin?

Trúc Vy chưa bao giờ tự hỏi lòng mình có yêu Justin không, nhưng cô cũng không muốn phủ nhận...

Người cô yêu là Duy Minh, là cái anh chàng Danny lạnh lùng kia, nhưng... trái tim vẫn có chút gì đó xao động khi nghĩ đến Justin.

Anh thật ngốc! Chỉ có một chiếc ô, vậy mà cô nói đi, anh liền đưa nó lại cho cô, còn bản thân mình lại cứ thế mà chạy đi...

Sẽ bị ướt đấy, biết không?

Trúc Vy khẽ mỉm cười, nụ cười thật lòng nhất...

Đã nói cho cô một ngày sống thật với chính mình mà...

Nhưng... cô đang nghĩ đi đâu thế này? Sao lại nhớ đến Justin làm gì chứ?

...

"In this farewell

There's no blood, there's no alibi

'Cause I've drawn regret

From the truth of a thousand lies

So let mercy come and wash away..."

- Có chuyện gì? – Trúc Vy trở lại với chất giọng lạnh lùng thường ngày.

- "Chị cả..."

Chương 31: Là Yêu Hay Không Thể Buông Tay?

Gương mặt Trúc Vy trở lên tím tái khi cầm trên tay xấp ảnh . Phía sau cô tay thợ ảnh họ Lâm vẫn ngồi nhón nhơ uống trà, hả hê như vừa hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn. Còn đang mải mê với những toan tính của mình thì đột nhiên Trúc Vy lên tiếng:

- Được rồi, anh có thể đi!

- Vậy còn...

- Rose sẽ thanh toán cho anh.

Lâm Hải nhìn cô gái trước mặt một cách thích thú, rồi xoay người rời đi.

”Rõ ràng là có điều gì đó ở đây. Đôi trai gái trong ảnh nhất định là có quan hệ với cô gái xinh đẹp này...”

- Từ bỏ ngay cái suy nghĩ ấu trĩ trong đầu đi trước khi phải hối hận!

- Cô nói sao?

Cái này... là đe dọa?

- Tò mò quá không tốt đâu. Người thông minh như anh chắc phải hiểu chút đạo lý này chứ nhỉ?

- Cô...

- Còn nữa – Trúc Vy đặt những tấm ảnh không mấy gì là vui vẻ kia xuống bàn, chậm rãi hướng ánh mắt ra phía ngoài cửa sổ – Khi bước chân ra khỏi đây, hãy quên toàn bộ những tấm ảnh này và những việc tôi thuê anh làm. Chúng ta chưa hề quen biết nhau, OK?

- Nếu tôi nói...

- Mẹ anh đang điều trị tại bệnh viện An Hòa, ba anh nghỉ mất sức hai năm nay, em gái hiện đang học tại...

- Tôi biết rồi!

Lâm Hải lập tức biến mất khỏi căn phòng lạnh lẽo. Không ngờ cô ta còn điều tra mình. Chết tiệt!

Còn lại một mình Trúc Vy lặng nhìn màn mưa trắng xóa bên ngoài. Hôm nay lẽ ra là một ngày vui của cô, vậy mà sao lại thành ra thế này? Nửa tiếng trước Rose gọi cho cô, nói tay họ Lâm kia đã hoàn thành nhiệm vụ, mang ảnh đến và đòi thù lao. Vợ vã rời khỏi rừng phong – chốn yên bình nhất của cô, Trúc Vy trở về văn phòng...

Những tấm ảnh trên bàn như đang trêu tức cô. Duy Minh và con nhóc Đan Đan kia đã phát triển đến giai đoạn này rồi sao?

“Đây là khi họ ở Uy Châu. Chà chà, thật đẹp đôi!”

...

“Tấm này là trên xe buýt. Tựa đầu vào vai nhau kia, tình cảm quá đi...”

...

”Cái này là mới nhất đây... Xem nào, à là 3 ngày trước, ở khuôn viên sau học viện. KHó khăn lắm mới có góc chụp đẹp thế này đấy!”

...

Từng lời nói châm chọc của Lâm Hải như những chiếc kim sắc nhọn đâm vào trái tim cô, đau nhói...

May cho hán là hôm nay cô không muốn “đại khai sát giới”. Coi như chút nhân từ cuối cùng của cô...

Không cam tâm! Thực sự không cam tâm! Ích ki trong Trúc Vy trỗi dậy mạnh mẽ hơn lúc nào hết. Duy Minh là của cô, là đồ chơi của cô. Trước vậy, giờ vậy và mãi mãi sau này cũng vậy!

Cô không cho phép bất kì ai cướp đi những – thứ – của – cô! Không bao giờ !!!

”Chị cả có gì dặn dò?”

”Thực hiện kế hoạch đi!”

“Nhưng bây giờ có lẽ hơi...”

”Làm! ”

“Vâng!”

~~~~~

- Như vậy có thực sự là yêu không?

- Justin! Tôi nói anh bao nhiêu lần rồi? Đừng bao giờ can thiệp vào chuyện của tôi!

- Nhưng anh nghĩ em đã sai rồi...

- ...

- Là yêu hay không thể buông tay? Em yêu Danny hay chỉ là tính sở hữu trong em quá lớn?

...

Là yêu hay không thể buông tay?

Là yêu hay không thể buông tay?

Là yêu hay không thể buông tay?

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Kế Hoạch Không Hoàn Hảo

Part 1: Những ngày sau đó...

Chỉ cần em nói em yêu tôi, tôi sẽ không ngần ngại ôm em mà nói rằng: “Ừ, anh cũng yêu em”

Từ hôm Minh Minh... tỉnh tò, ý lộn tỏ tình với tôi (bây giờ nghĩ lại vẫn xấu hổ kinh khủng) quan hệ giữa chúng tôi ít nhiều thay đổi. Chẳng hạn như, anh thường xuyên xuất hiện bên cạnh tôi, khi thì ở sân sau trường, khi thì ngay tại cửa lớp,... Không phải nói điều này làm cho các nữ sinh trong học viện ganh tị thế nào. Ánh mắt họ nhìn tôi lúc này còn gấp cả mười lần phi tiêu của sát thủ ngày xưa vẫn dùng để ám sát! =.=! Bởi vậy mới nói ở đâu cũng vậy thôi, không nên quá nổi bật, khó sống! Mà có phải tại tôi làm chi cho cam, là tại cái mặt trắng đang kè kè bên tôi đây này +_+”

- Minh Minh à, anh có thể ít đi cùng em được không?

- Không!

- Anh...

- Anh cần phải “xác nhận”.

- Xác nhận cái gì?

- Xác nhận em là của anh!

“Thình thịch... Thình thịch...” Tôi đỏ mặt. Minh Minh à, rốt cuộc thì ai đã “day hủ” anh vậy? Có biết là nói mấy lời này khiến người ta nổi da gà lắm không?

- Anh phát hiện ra một chuyện!

- Chuyện gì? – Mắt tôi sáng lên. Hử hử có gì hot có gì hot đây?

- Em...

- Em sao? Nói nhanh lên!

- Em... thật chẳng có tí tế bào lãng mạn nào cả, ha ha

- Ai cho anh cười em!

- Ê, đừng bỏ đi mà...

- Ghét !!!!!!!!!!!

- Đây...

Và thế là tôi vùng vằng bước nhanh lên phía trước, Minh Minh lại lảo đảo chạy theo sau. Xin lỗi Minh Minh nhưng mà hình ảnh hai chúng ta lúc này thật khiến em liên tưởng đến việc mình... đang dắt một chú cún con đi dạo =.=”

~~~~

Thực ra tuy Minh Minh luôn nói chúng tôi là một đôi, nhưng kì thực tôi còn chưa nhận lời mà? Bởi vì... trong tôi vẫn còn vướng mắc chưa thể giải quyết. Ở bên Minh Minh thật vui, nhưng trái tim tôi thì hình như không đập mạnh như tôi tưởng. Dường như nó vẫn thiếu cái gì đó, nhưng là gì thì tôi vẫn còn rất mơ hồ chưa nhận ra được...

Hình như cũng từ hôm đó tôi không gặp Ryan. Tôi còn nhớ rõ rằng Ryan nói muốn lấy cho tôi một thứ, vậy mà sau đó lại không quay lại. Ừ thì lúc Ryan vừa chạy đi. Minh Minh đột nhiên xuất hiện, sau đó... sau đó... và tôi ôm nguyên cái mặt đỏ như gấc ấy chạy trốn chết! Nhưng mà... ít ra Ryan nếu quay lại không thấy tôi thì đã phải gọi điện hoặc đến tìm tôi rồi chứ? Cứ im ắng thế này hoàn toàn không phải tính cách của anh ấy. Còn nữa, tôi đã gọi cho Ryan rất nhiều, nhưng anh ấy chỉ trả lời qua loa mấy cuộc, còn nói nếu không có việc gì quan trọng thì đừng tìm anh. Gì thế này? Công ty nhà anh ấy dạo này rất nhiều việc, và anh với thân phận là con cháu Trần gia phải đứng ra gánh vác... Nói chung thì nhiều lý do lắm, nhưng... thực sự tôi vẫn thấy khó chịu, khó chịu vô cùng. Mặc dù trước giờ không mấy tin tưởng vào trực giác nhưng lần này tự nhiên tôi lại có linh cảm, giữa hai chúng tôi đang có một vấn đề! Lại là gì nữa đây? Tại sao tôi không có lấy một ngày bình yên là sao?

~~~~

- Ha ha...

- Ha ha ha !!

...

Tiếp tục là những tràng cười vô cùng kiêu ngạo, mà lòng tôi hiện giờ thì đang bức bối vô cùng.

- Gì nữa đây?

- Ha ha...

- CÁC ANH ĐỂ TÔI YÊN MỘT NGÀY THÌ CHẾT NGƯỜI SAO? ĐÙA DAI THỂ NÀY CÁC ANH THẤY VUI LẮM À?

Tiếng cười im bặt. Có vẻ như đây là lần đầu tiên tôi nổi nóng với họ.

- Sao nào? Lần này là giấu cặp sách của tôi, vẽ lên sau áo tôi hay là trò gì mới đây?

- Judy, hôm nay em sao thế? – Anh chàng “nhân đạo” nhất cuối cùng không nhịn được cúi đầu khẽ hỏi tôi.

- Chẳng sao cả! Chịu hết nổi mấy người rồi!

- Đây cô em... – Một tên trong số đó lên tiếng. Theo đánh giá của

tôi mà nói, đây có lẽ là kẻ chuyên bày ra mấy trò nghịch ác này, và cũng là kẻ dữ tợn nhất, tuy rằng khoác bên ngoài cái vẻ phiêu phiêu đúng chất lãng tử con nhà giàu. Trời! Lãng mạn cái đầu anh ta!!! Là quý sứ đội lột cừu thì có!

- Tôi sao? Tôi làm sao? Từ ngày tôi vào đây các anh đã để tôi yên lúc nào chưa? Hay là ngày nào cũng bày ra đủ thứ chuyện? Tôi không biết bí mật của các anh là gì, và tôi cũng không có nhu cầu muốn biết, nhưng xin các anh, xin các anh cho tôi xin chút bình yên được không?

Mắt tôi ngấn lệ. Dường như mọi uất ức đã lên đến đỉnh điểm! Không suy nghĩ gì nhiều, tôi ôm mặt bỏ ra khỏi lớp. Mặc dù chạy đi rất nhanh nhưng hình như thoáng chốc tôi thấy được vẻ mặt thất thần, ngạc nhiên và... cả bối rối của mấy tên quậy phá đó...

***

Đã hơn một tuần nay tôi không gặp em... Không phải vì tôi giận em, hay ghét em, mà chỉ là, tôi không biết phải đối mặt với tình cảm của mình thế nào. Biết rõ là sẽ có ngày này mà sao trái tim vẫn đau nhói... Tình cảm tôi dành cho em đang lớn dần lên mỗi ngày, thậm chí nó còn lớn hơn cả tình bạn với Danny. Cho nên tôi mới nhất thời quên đi thế cục ba người của chuyện tình này... Tôi lao đầu vào việc học ở trường, rồi cả việc công ty, với lý do mẹ không khỏe, ba cần chăm sóc mẹ. Có quý mới tin vào cái lý do vớ vẩn đấy! Ba tôi đã từng hỏi tôi rằng có chuyện gì sao, nhưng dĩ nhiên tôi vẫn nói chỉ là vì lo cho mẹ, hơn nữa cũng muốn làm quen dần với việc ở công ty. Ba khen tôi vậy là tốt, nhưng cũng không nên lao lực quá. Ông đi rồi nhưng tôi thừa biết ông chẳng đời nào tin cái lý do mà tôi đang cố tự bịa ra để dối mọi người, và dối chính lòng mình...

Nhưng... Judy, có lẽ cô ấy tin điều đó. Số lượng cuộc gọi thưa dần, tin nhắn cũng ít đi, cô ấy nói không muốn làm phiền tôi.

“Không phiền! Hoàn toàn không phiền! Với em anh thực sự không bao giờ thấy phiền cả... Judy! Em có biết anh đang rất nhớ em không?”

Trái tim tôi ngán vạn lần kêu gào lên như thế, đôi chân tôi không biết bao nhiêu lúc muốn chạy ngay đến bên em, đôi tay này muốn ôm em thật chặt... Nhưng lý trí đã ngăn tôi lại. Tôi không từ bỏ em, không thể từ bỏ tình yêu này, nhưng tôi phải làm gì đây khi mà người bạn thân nhất của tôi cũng dành tình cảm cho em, và tôi hơn hết hiểu rõ tình cảm ấy như thế nào... Kéo dài suốt 13 năm, ngay cả trong tiềm thức có lẽ cũng thầm gọi tên em... Tình cảm ấy tôi biết rằng nó không thua gì tình yêu của tôi.

Nhớ em một thì trái tim tôi lại đau gấp bội...

Giờ phút này đây khi mà tôi đang nhớ về em da diết, em... có nhớ tôi như vậy không?

Chỉ cần em gọi tên tôi, một lần thôi, tôi sẽ chạy ngay đến bên em...

Chỉ cần em nói em yêu tôi, tôi sẽ không ngần ngại ôm em mà nói rằng: “Anh cũng yêu em”

Part 2: Lời cảnh báo không được nói hết

Khóc đã đòi một trận xong rồi, tôi trở lại với cái vẻ tung tung yêu đời như thường =.=” Gì chứ, hận đời hay yêu đời thì cũng vẫn phải tiếp tục nhìn mặt nhau mà sống thôi. Họ trêu đùa tôi, phá phách tôi, được thôi, từ giờ tôi sẽ không nhẫn nhịn nữa! Mặc dù chưa biết phải làm gì nhưng mà nếu họ còn tiếp tục mấy cái trò không đáng mặt đàn ông kia nữa, tôi sẽ “ra tay”, thế đấy!

~~~~~

Ngày hôm sau tôi bước vào lớp trong tư thế tràn đầy tự tin! Nhưng mà... gì thế này? Sao không ai “chào đón” tôi thế này? Cả lớp im ắng lạ, để tôi lẳng lặng về chỗ ngồi của mình trong một đồng dẫu hơi lớn nhỏ.

- Em gái hết giận chưa? – Anh chàng kính cận bàn trên quay xuống hỏi tôi.

- Giận cái gì... à, hết sao được! – Tôi cao giọng.

- Ủ.

- Ê, em đùa thôi mà, chỉ cần các anh không bày trò trêu chọc em nữa, em sẽ “suy nghĩ” lại. Chúng ta làm hòa đi!

- Cái này... – Anh ta đưa mắt nhìn mấy người, những cái nhìn “khó hiểu” – OK thôi! Để anh đi báo với bọn nó.

- Vâng! – Tôi cười toe. Hôm nay trời thật là đẹp a!!!

...

Chưa bao giờ tôi thấy bầu trời xanh và cao như ngày hôm nay! Ha ha, cuối cùng tôi cũng sắp có được những ngày bình yên rồi.

- Đi theo anh! – Một bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay tôi và kéo đi. Tôi hoảng hồn định là lớn nhưng khi nghe được giọng nói quen thuộc ấy liền tạm dừng ý định đó lại.

- Martin, anh làm cái gì thế?

Đúng vậy, người đang lôi tôi đi một cách bất định này chính là anh chàng “nhân đạo ” nhất 99747 – Martin.

Martin không nói gì, cứ thế kéo tuột tôi vào một góc khuất. Anh ta nhìn tôi bằng một ánh mắt rất lạ. Đôi mắt đen và sâu ấy như đang cố thâm nhập vào mọi ngõ ngách trong tâm hồn tôi. Cái nhìn ấy khiến tôi thấy sợ...

- Marin...

- Em nghĩ bọn họ sẽ để em được yên sao?

- Bọn họ nào? À, lớp mình á?
- Ừ.
- Em thấy chẳng sao cả, có lẽ sau chuyện hôm qua...
- Sau chuyện hôm qua bọn họ sẽ còn...
- Còn sao cơ? Martin! Martin!

Martin đột nhiên ôm lấy đầu, gương mặt nhợt nhạt, đau đớn.

- Anh không sao chứ?
- Không – Martin trả lời yếu ớt – Có lẽ anh phải đi rồi, nhưng...

Martin cố gắng đứng thẳng người, nhìn tôi. Vẫn cái nhìn đó, nhưng giờ đây hình như còn ẩn chứa một điều gì khác. Gì nhỉ? Nhưng ít ra nó cũng nhẹ nhàng hơn trước.

- Judy... Em nhất định phải cẩn thận. Đừng nên quá tin vào một ai đó, nhất là... nhất là đừng tùy tiện ra ngoài, dù là gặp ai, đặc biệt trong những ngày này...
- Có chuyện gì sao Martin?
- Hiện giờ anh không thể nói, nhưng... em nhất định phải nghe lời anh...
- Martin! Martin!!!

...

~~~~~

Bệnh viện thành phố...

Martin phải nhập viện, trong tình trạng thần kinh bị chấn động mạnh. Anh ấy hôn mê đã ba ngày rồi mà chưa tỉnh. Hôm qua ba anh ta có ghé qua bệnh viện, nhưng rồi lại đi ngay sau khi nhận được một cuộc điện thoại có vẻ “không mấy thiện cảm”.

Martin vẫn nằm đó, gương mặt như đang say ngủ. Tôi băn khoăn không biết điều anh ta định nói với mình là gì. Dường như đang có một mối nguy hiểm gì đó len lỏi mà tôi cơ hồ chưa thể nhận ra. Martin muốn cảnh báo cho tôi, cuối cùng lại thành ra thế này. Tự nhiên tôi lại liên tưởng đến cái bí mật giới oi dạt hồi của 99747. Liệu chúng có liên quan đến sự việc của hôm nay không? AAAAAA khó chịu quá đi!!!

Một vài thành viên của lớp có đến thăm, nhưng họ ở chưa đến 10 phút là đi ngay. Trời ơi có bạn bè nào như vậy không chứ?

- Xem chừng anh ta chưa thể tỉnh ngay đâu.
- Minh Minh, anh đến khi nào thế?
- Cũng mới thôi. Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.
- Vâng.

Hai chúng tôi ra ngoài hành lang bệnh viện ngồi, chà, không khí thật thoải mái hơn cái mùi thuốc khử trùng trong kia nhiều.

- Mấy ngày nay em đều ở bệnh viện trông anh ta sao?
- Ài, Martin á?
- Ngốc – Minh Minh lay nhẹ mũi tôi – Chứ còn có thể là ai nữa?
- Hi hi. Mẹ Martin mất từ khi anh ta còn rất nhỏ, ba anh ta thì bận tối ngày. Hôm trước ông ta có đến, nhưng lại đi ngay. Mà em cũng chỉ tranh thủ lúc rảnh thì đến thôi mà, dù sao ở đây vẫn còn bà giúp việc nhà anh ta chăm sóc mà.
- Em đang giải thích với anh đấy à?
- Giải thích cái gì, đây là em kể lại thôi mà.
- Haizzz

- Anh thờ dài cái gì?
- Em không thể nói là ” Vâng, vì sợ anh giận nên em đang cố giải thích cho anh đây” được hay sao?
- Tại sao phải nói thế?
- Ngốc!
- Ê, đừng có suốt ngày chê em ngốc đi, coi chừng ngốc thật đó.

Minh Minh cứ gọi tôi là ngốc, nhưng cái biệt anh ấy lại khiến tôi nhớ đến Ryan. Anh ấy cũng luôn chê tôi ngốc ghêch như vậy...

- Ngốc, nhưng anh vẫn yêu.
- Hả?

Tôi ngơ ngời. Cái này... còn trực tiếp hơn cả trực tiếp nha.

Nhìn gương mặt phon phớt hồng của tôi, Minh Minh bật cười:

- Rồi, không đùa nữa. Hai ngày nữa em rảnh không?

Đùa thôi à? Có chút hụt hẫng nha, như thể một đứa trẻ được cho kẹo, và khi kẹo đưa đến tay nó rồi người cho kẹo lại đưa tay về : ” Xin lỗi, ta nghĩ không thể cho con được!” TT^TT

- Có chuyện gì ạ?
- Hôm đây là một ngày đặc biệt.
- Đặc biệt?
- Đúng vậy, em chỉ cần biết thế thôi.
- Ê, nói em nghe đi!
- Không được.
- Nói đi mà...
- Không.
- Anh đi đâu đấy, nói em nghe đi trước đã !
- Chừng nào em đuổi được anh thì anh sẽ suy nghĩ về đề nghị này!

Thế là ngoài sân bệnh viện lại có hai con người đuổi bắt nhau (trong im lặng). Tò mò quá đi... Minh Minh anh đứng lại cho em!!!

Part 3: Nhớ...

Đã hơn một tuần, mà không , phải là 9 ngày, 216 giờ, 12960 phút, 777600 giây xa cô ấy...

Ryan bật cười trước suy nghĩ của mình.

Từ lúc nào anh bắt đầu rảnh rỗi đến nỗi ngồi đếm thời gian một cách vô vị như thế ?

Từ lúc nào hình ảnh cô bé ngốc ghêch ấy cứ hiện lên trong vô thức như vậy ?

Từ lúc nào...

Cứ thế này... thà rằng anh chạy thẳng đến trước mặt cô ấy và hét thật to rằng :” Anh nhớ em ! ” cho rồi...

Tay lấy một ít thức ăn bỏ vào bể cá, ánh mắt Ryan trở lên xa xăm...

Có lẽ anh đã quá hèn nhát...

Là anh không dám đối diện ...

Là anh luôn chần chừ hết lần này đến lần khác nói cho cô ấy nghe tình cảm của mình...

Là anh chưa một lần thẳng thắn nói chuyện với Danny ...

Đều là anh. . .

Đã vậy, anh sẽ không tiếp tục trốn tránh nữa

Thử một lần đối mặt, nói ra tất cả, rồi. . . ra sao thì ra. . .

” Judy, anh sẽ thử một lần đặt cược tất cả vào em. Dù cho sự lựa chọn cuối cùng của em

là gì. . . anh. . . cũng sẽ không hối hận! ”

***

Tôi ngồi lặng lẽ dưới gốc cây đại duy nhất trong khuôn viên trường, đếm thử xem có bao nhiêu cánh hoa rơi. Nhưng mà. . . sao này giờ chẳng có bông nào rơi vậy? =,=” Ai za. . . ngay cả ông trời cũng hất hủi mình T.T

Tôi thờ dãi ngược nhìn những bông hoa đỏ cánh tròn tròn kia. Thật đẹp nha! Thế mà mẹ tôi lại nói hoa đại có ma, không được chơi hoa đại! Nhưng tôi lại thích loài hoa này từ nhỏ, thích cái sự mong manh của nó. Hoa đại nhạt nhòa, so với nhiều thứ hoa khác thì không thể bằng, tuy nhiên như người ta vẫn nói, tạo hóa luôn công bằng với vạn vật. Hoa đại có một sức hấp dẫn riêng của nó, không thể phủ nhận. . .

“Vũ. . .”

Một cơn gió chợt ủa tới, cuốn theo đó một cánh hoa rơi. Tôi vươn tay nhặt nó lên, bất giác mỉm cười. . .

“Ngốc!”

...

” Không hiểu ngày xưa mẹ làm sao nuôi được cái đứa khờ khạo này lớn bằng đây? ”

...

” Anh nói em bóc vỏ hành cơ mà, đây là tôi. Ngốc quá đi thôi. . .”

...

Một ai đó vẫn luôn chê tôi ngốc nghếch, nhưng cũng lại luôn đứng đằng sau lặng lẽ thu dọn những rắc rối của cái đứa ngốc nghếch này ...

” Chỉ là tình huống xấu nhất thôi, tin tôi đi. ”

Đó là

lần đầu tiên Ryan đứng ra phía trước bảo vệ tôi. . .

“Yên tâm đi, với tôi hôm nay cô vẫn là đẹp nhất!”

Anh luôn có cách khiến tôi tự tin hơn ở bản thân mình. . .

” Từ bây giờ, đừng xưng hô khách sáo như thế.”

...

” Không thích!”

Cái cách mà Ryan khiến chúng tôi trở nên thân thiết hơn cũng chẳng giống ai. . .

...

Haizz từng đoạn kí ức rời rạc hiện về càng khiến trong tôi dâng lên cảm giác khó chịu.

Buồn, có.

Nhớ, có.

Mất mát, cũng có.

Dường như tôi đã đánh mất một thứ gì đó quan trọng, rất quan trọng...

Cứ nghĩ luôn có một người ở sau lưng chờ đợi mình...

Chỉ cần ngoảnh lại là lại được nhìn thấy nụ cười tỏa nắng ấy, nụ cười luôn mang lại cảm giác yên bình...

Cứ nghĩ...

Vậy mà chỉ một tích tắc thôi người ấy như hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của tôi.

Không một lời từ biệt.

Như một cơn gió...

Đến và đi thảng hoặc trong giây lát mà thôi...

Buồn...

“You’re always on my mind

All day just all the time

You’re everything to me

Brightest star to let me see

You touch me in my dreams...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ ngổn ngang trong tôi. Ai za cái bài nhạc này là Minh Minh tự cài cho tôi đây mà.

“Anh lúc nào cũng ở trong tâm trí em, hàng ngày, hàng giờ.

Với em, anh là tất cả, là ngôi sao sáng nhất dẫn đường cho em.

Anh chạm vào em trong những giấc mơ.”

Lời bài hát cũng thật là... Cơ mà nãy giờ tôi lại nghĩ đến một người khác... Không ổn không ổn rồi...

- “Đan Đan, em có đang bận gì không?”

- A, không ạ.

- “Vậy em biết rừng phong phía Đông thành phố chứ?”

- Có.

- “Đến đó đi, anh có một bất ngờ cho em!”

- O, bất ngờ gì cơ?

- “Đến rồi biết.”

Tút tut tut...

Ha, gì đây nhĩ? Còn là “bất ngờ” cơ đấy! Tâm trạng tôi đột nhiên tốt hẳn lên. Haizzz mẹ tôi vẫn thường ca thán tôi là cái đứa vô tâm vô tính cũng là vì cái kiểu này đây =.”

Hura rừng phong thẳng tiến nào !!!

Part 4: Khi kế hoạch thực sự bắt đầu

Nếu hai chúng ta cách nhau 10000 bước chân, chỉ cần em bước lên một bước, anh sẽ đi tiếp 9999 bước còn lại để đến bên em!

- Chị cả, đã sắp xếp xong hết rồi!

- “Tốt, lần này ta sẽ chỉ đứng ngoài xem kịch hay thôi, mọi người chủ động làm theo kế hoạch đi!”

- Vâng...

Tút tut tut...

Tiếng điện thoại đơn điệu lại vang lên. Phía bên kia “Chị cả” đã lạnh lùng đập máy.

- Chị Rose, chúng ta nhất thiết phải nghe lời “chị cả” thế này sao?

- ...

- Nếu bị phát hiện...

- Không còn cách nào khác... Chắc chắn sẽ không có cái nếu ấy!

- Nhưng...

- Chúng ta sẽ chỉ làm một nửa kế hoạch ban đầu.

- Là sao ạ?

- Hậu quả có thể nào cứ để mình cô ta gánh chịu!

- Vâng...

Đoạn hội ý ngắn giữa các thành viên trong Rose kết thúc trong im lặng. Mỗi người đều có cự định riêng cho mình. Thực sự việc làm lần này không nằm trong nhiệm vụ vốn có của hội. Là do “chị cả” quyết định, vậy... hãy để cô ta tự gánh lấy tất cả đi!

***

Ryan đứng từ xa nhìn Judy. Cô bé hoạt bát ngày nào giờ đang ngồi đó, lặng lẽ nghịch những chiếc lá rơi. Có chuyện gì với cô sao? Chỉ mấy ngày thôi mà cô lại thay đổi thế này... Nhưng... cô ấy lúc này cũng thật đáng yêu! Cái đầu bé nhỏ kia đang nghĩ cái gì nhỉ? Liệu có phải đang nhớ đến anh?

“Bé ngốc của anh lại quên sinh nhật rồi đúng không?”, Ryan khẽ thở dài. Judy không chỉ ngốc mà còn hay quên. Cô ấy có thể đọc vanh vách những gì liên quan đến người khác nhưng tuyệt nhiên việc của mình thì chẳng mấy khi nhớ... Từ khi quen cô, anh có lẽ đã kiểm luôn tờ giấy nhớ của cô rồi...

Cần trên tay hộp quà nhỏ, Ryan vẫn hướng về phía Judy thật lâu. Có là quá vội vàng không? Liệu cô ấy đã xác định rõ tình cảm của mình? Anh làm thế này... có khi nào là sai? Nhưng... nếu còn chần chừ thêm, anh sợ rằng sẽ mất cô mãi mãi... Không! Ryan không muốn điều đó xảy ra! Dù cô ấy có từ chối tình cảm của anh, dù cô ấy không chọn anh, nhưng vẫn còn hơn việc ra đi trong im lặng. Ryan hít một hơi thật sâu...

“Hôm nay sẽ là ngày quyết định tất cả, chấm dứt hay bắt đầu... đều phụ thuộc và em thôi, Judy!”

***

Danny đến rừng phong từ rất sớm, trên tay anh là bó hồng bạch mà Judy thích nhất. Hôm nay là sinh nhật cô, và anh muốn tự mình tổ chức cho cô một sinh nhật thật ý nghĩa. “Cô bé ngốc nghếch đó chắc chắn không nhớ sinh nhật của mình.”, nghĩ đến đây Danny bất giác mỉm cười. Có lẽ từ khi yêu cô, anh bắt đầu biết cười nhiều hơn, “tặng băng” ngày nào đã bắt đầu tan chảy. Người ta dần không còn thấy sự lạnh lùng bất cần của Danny nữa.

Là cô đã làm tan chảy trái tim lạnh giá của anh, cho anh biết thế nào là tình yêu, thế nào là nhớ nhung, khắc khoải, thế nào là hạnh phúc, và... cả những đau đớn nữa...

Nhưng giờ phút này đây anh mặc kệ tất cả!

Chỉ nhìn về phía trước mà thôi...

Rừng phong đỏ rực...

Một chàng trai đứng lặng trong gió...

Chờ đợi người con gái mình yêu bước đến

Với nụ cười rạng rỡ trên môi

“Nếu hai chúng ta cách nhau 10000 bước chân, chỉ cần em bước lên một bước, anh sẽ đi tiếp 9999 bước còn lại để đến bên em!”

Nhưng...

Một màu đen lại bắt ngờ ập đến!

Như báo hiệu cho một dấu chấm Cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *H...o...t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Kết Thúc

Part 1: Sợ chi đồ dẫn đường

Ryan vừa bước lên một bước, Judy lại vụt đứng lên, gương mặt ngờ nghệch bỗng chốc cười thật rạng rỡ. Cô vừa nói chuyện điện thoại với ai đó, rồi vội vàng vàng chạy đi.

Một thoáng trùng xuống, trái tim Ryan như bị bóp nghẹn!

Anh đã lấy hết can đảm để đến gặp cô, nhưng vẫn là... chậm một bước...

Cô ấy lại đi rồi

Đi mà chưa kịp nghe anh nói

Lời trái tim...

Món quà trên tay Ryan trở lên vô duyên hết sức!

Nhưng... cô ấy đi đâu? Là hẹn ư? Nhưng với ai? Và ở đâu? Nhìn cái bộ dạng hấp tấp kia của Judy, Ryan thật không thể yên tâm! Vụ việc ở phòng đa năng lần trước đã giải quyết xong, nhưng chẳng lấy gì đảm bảo sẽ không lặp lại sự việc tương tự, huống hồ người đứng sau là ai anh còn chưa điều tra ra.

Gạt bỏ những cảm xúc hỗn độn trong mình, Ryan nhanh chóng đuổi theo Judy. Anh phải biết cô ấy đi đâu thì mới bảo vệ được thiên thần bé nhỏ ấy...

Nhưng...

Bước chân Ryan bỗng khựng lại!

Cũng có thể người cô ấy hẹn... là Danny... Hôm nay là sinh nhật Judy, yêu cô ấy như vậy, không lý nào Danny lại không biết! Danny sẽ dành một món quà đặc biệt cho cô ấy, Danny sẽ...

Vậy việc đi theo Judy lúc này, có phải là quá vô duyên không?

Ryan hít một hơi thật sâu...

Thôi được, anh sẽ không phá hỏng không khí giữa hai người ấy...

Nếu Judy dành tình cảm cho Danny, nếu họ yêu nhau... vậy thì... anh sẽ rút lui, đứng từ xa mà chúc phúc cho họ...

Khi ấy có thể tình cảm này... cũng không cần thiết nói ra nữa...

A, lại nghĩ nhiều rồi! Trước mắt vẫn cứ phải đi theo cô bé ngốc kia đây!

***

Tôi lên xe buýt và nói với phụ xe là mình xuống ở bến số 11. Nhưng mà sao anh chàng này lại nhìn tôi bằng cái loại ánh mắt kia?

- Cô bé đến rừng phong à?

- Vâng, nhưng mà... anh đừng gọi em là cô bé! Em 19 tuổi rồi!

- Ồ, vậy thì xin lỗi em.

“Anh chàng này lịch sự quá nhỉ?”, tôi thầm đánh giá con người trước mặt. hóa ra không phải phụ xe nào cũng vô duyên và hay trêu chọc người khác. Chỉ là... hình như không hẳn như vậy @_@

- Em đến rừng phong thật chứ?

- Vâng, em đến đó. – Vừa nói tôi vừa đưa tiền cho anh ta.

- Rừng phong ấy... em vẫn muốn đến đó sao?

- Vâng !

>”< Anh ta bị cà lăm sao? Gì mà hỏi lăm vậy chứ!

~~~~

“Xịch!”

Xe buýt vừa dừng lại là tôi chạy ngay xuống xe. Hơn 5 phút đồng hồ ngồi trên đó đúng là cực hình mà! “Đồ cà lăm! Đồ cà lăm!”, tôi vừa đi vừa thảm nguyện rửa gĩa phụ xe đáng ghét kia. À há, lần sau không bao giờ đi cái xe ấy nữa! >”<

“Tít... Tít... Tít...”

Mình Minh không trả lời điện thoại. Gì thế này, hẹn tôi ở đây mà không nói cụ thể chỗ nào thì cái rừng phong rộng lớn này bảo tôi đi đâu tìm anh đây? Đã thế mình lại còn là cái đứa mù đường... (xấu hổ quá!)

- Ai za!

Một vật khốn kiếp nào đó vừa khiến tôi ngã! Nhanh chóng đứng dậy phui sạch hai đầu gối tôi lại phát hiện... ha ha, thì ra đó là hai đầu của một sợi dây màu đỏ được buộc đứng vào hai cành cây ngăn cấm dưới đất. @_@ Mình Minh lại làm ra cái trò này sao? Nhưng mà... hay thật đấy! Đây là một sợi dây chỉ đường nha!!!

...

Tôi cầm lấy sợi dây, men theo đó mà đi vào trong rừng. Sắc đỏ của rừng phong thật đẹp. Nghe nói về nó lâu rồi mà đây mới là lần đầu tiên tôi đến đây. Không được! Nhất định tôi sẽ thường xuyên quay lại đây nha!!! Đẹp thế cơ mà... Tính ra thì thành phố nhỏ này cũng có nhiều chỗ để chơi quá! Cánh đồng hoa hướng dương này, khu vui chơi “Peter Pan” này, rồi bây giờ là rừng phong này nữa... Haizzz lúc nào rảnh tôi phải rủ Rei và hai cô bạn cùng phòng kia đến đây mới được! Chúng tôi sẽ có một buổi picnic thật vui...

Tôi cứ vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc mà đã đi vào rất sâu trong rừng rồi. Tự nhiên tôi thấy lạnh ghê gớm, như thể đang có một đôi mắt nào đó đang dõi theo vậy... Za za, lại tự dọa mình mình rồi! Tôi nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra... Kệ đi, Mình Minh đang đợi tôi mà! Tôi còn có quà đang đợi ở...

- A !!!!!!!!

Part 2: Có phải là dấu chấm hết cho tất cả?

- A !!!!!!!!

Không... không thể nào...

Trước mắt tôi... là máu! Rất nhiều máu!!!

Chúng có màu đỏ tươi, hết như sợi dây mà tôi đang cầm trên tay. Mình Minh... sao lại dẫn tôi đến cái nơi quỷ quái này chứ? Kệ anh, tôi không thể ở đây thêm một phút nào nữa!

- Định đi sao? – Một giọng nói trong trẻo bất ngờ vang lên sau lưng khiến tôi suýt chút nữa rớt cả tim ra ngoài o.O

- ...

- Cứ thế mà đi sao?

- Ai... ai đấy?

- Cô không muốn biết Danny ở đâu à?

Cái người kia chẳng biết ở đâu cứ thế nói vọng ra, thật kì quái! Mà sự việc lúc này... sao lại giống giống... giống giống cái phim “Bóng ma trong rừng thẳm” hồi nhỏ tôi vẫn xem thế nhĩ? (Nói là “vẫn” là vì hồi đó tôi xem đi xem lại không dưới 3 lần mặc dù nó là phim ma @_@) Tôi mà ra được khỏi đây, tôi thề là từ nay sẽ không bao giờ xem phim ma nữa !!!

- ... Đây, cô là ai? Có giỏi... có giỏi thì ra hân đây mà nói chuyện, nấp trong đó làm gì!

- Ha ha ha – Tiếng cười giòn giã vọng qua từng tán cây, bao nhiêu lông tơ trên người tôi được dịp đứng nghiêm một hàng thẳng đứng, hờ hờ, dựng hết cả lên rồi =.=” – Coi vậy mà bạo quá nhĩ ?

- Khôn

g ra thì thôi, tôi đi!

Một, hai, ba chạy !!!

- Đứng lại!

- ...

- Thử nhìn bên phải cô đi.

Ừ thì nhìn bên phải...

- Minh Minh !!!

...

- Chết tiệt! Mất dấu cô ấy rồi!

Ryan nắm chặt vô lăng, không khỏi lo lắng cho cô gái nhỏ. Anh thật nghi ngờ cái xe buýt kia, rõ ràng chạy nhanh hơn bình thường, mà hình như còn cố tình cất đuôi anh nữa. Rốt cuộc thì Judy đã đi đâu ???

...

Minh Minh toàn thân đầy máu, lại bị trói đứng vào một cây phong lớn. Sắc đỏ của lá phong hòa cùng màu máu, tạo nên một khung cảnh thật thê lương... Tôi đứng đó nhưng lại không thể làm gì vì giữa tôi và anh bị ngăn cách bởi tấm lưới lớn được kéo lên ngay khi tôi vừa chạy ào đến. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

- Minh Minh! Minh Minh!!! Anh có nghe thấy em nói không? Tỉnh lại đi Minh Minh!

- Đừng cố nữa, anh ta sẽ không nghe được gì đâu!

Một cô gái mang mặt nạ nửa mặt bước ra từ trong bóng tối. Bóng chiều đã ngập đầy khu rừng, khiến tôi dù muốn cũng không thể nhìn ra được cô gái này ra sao, chỉ biết cô ta rất quen...

- Là sao? Các người đã làm gì anh ấy hả?

- Xem kia, cô đang lo lắng cho anh bạn trai kia sao?

- Phải! Các người muốn cái gì?

Kì một điều là chưa lúc nào tôi thấy mình bình tĩnh hơn bây giờ. Dù chỉ là linh cảm, nhưng ngay lúc này nó mạnh hơn bao giờ hết! Dường như mọi chuyện sắp chấm hết...

- Thằng thần quá! – Cô ta vỗ tay – Là thế này cô bé ạ, chị cả của chúng tôi... Biết nói thế nào nhỉ, đến nông nỗi này có lẽ là do cô bé đã đắc tội với chị cả rồi.

- Có gì thì nói luôn đi, nếu không tôi... sẽ báo cảnh sát!

- Nóng này cũng vô ích thôi, khu rừng này vốn không hề có sóng!

- Cô...

Tôi vội kiểm tra, quả nhiên điện thoại không có lấy một vạch sóng...

- Có muốn cứu anh bạn trai kia không?

- Có... có...

Tôi bắt đầu hơi nghi ngờ con người này rồi... Cô ta là muốn giúp hay là hại tôi đây? Sao lại có cái kiểu thái độ này chứ??? Nhưng mà nhìn tình trạng Minh Minh thế kia, không ổn rồi, tôi không còn thời gian suy nghĩ nữa...

- Chúng ta sẽ làm một phép thử nhé?

- Phép thử?

Cô gái mặt nạ bước đến sát tôi, khiến tôi bất giác lùi lại.

- Đừng sợ – Cô ta nhanh chóng giữ lấy tay tôi, khoảng cách gần như vậy tôi có thể ngửi thấy cả mùi nước hoa trên người cô ta. Đúng rồi, đó là mùi hương trên bức thư đe dọa tránh xa Minh Minh mà ngày trước tôi nhận được.

- Cô là...

- Tôi là ai không quan trọng! Bây giờ cô chỉ cần biết là...

...

Từ xa màu vàng của chiếc xe khiến Ryan chú ý. Đúng rồi, là nó, chiếc xe chở Judy! Chiếc xe đi ra từ phía rừng phong. Judy đến rừng phong?

“Muộn thế này cô ấy vào đó làm gì?”

Huộm đã, rừng phong...

- Đây, hai cậu muốn tò mò ở đâu? – Billy nửa nằm nửa ngồi, lười nhác nhìn hai cậu bạn.

- Sao tự nhiên lại hỏi thế?

- Thích thì hỏi thôi!

- Phải vậy không?

- Ồ thì... tôi đang định... tò mò với một cô gái, mà tính tình cô ấy lại hơi kì quái, thành ra...

- Thành ra cậu không biết làm thế nào mới phải? – Ryan tiếp lời, khuyến mại thêm cho Billy một tràng cười bất tận. Gì thế này, cao thủ tình trường như Billy mà cũng có ngày đau đầu vì một cô gái sao?

- Thôi nào! Tôi hỏi thật đấy!

Ryan nheo mắt nhìn Billy, nén cười:

- Tôi cũng rất muốn nói, nhưng mà đây là chuyện riêng tư, chỉ tôi với cô ấy được biết thôi

- Không chơi với cậu nữa, Danny, cậu thì sao?

- Tôi á? – Danny hơi ngập ngừng – Tôi rất thích không khí trong lành của cỏ cây. Nếu có thể, tôi muốn dẫn người tôi yêu đến một nơi như thế...

- Lãng mạn ghê nha, ha ha

...

Rừng phong... Đây là nơi không khí trong lành nhất của thành phố này... Đạo gần đây dù không gặp Danny nhưng anh vẫn biết cậu ấy thi thoảng vẫn đến đây. Không lẽ... Chiếc xe chạy chậm lại, như chính sự do dự của chủ nhân nó lúc này...

“Đi nữa hay thôi...”

Trúc Vy đứng lặng trong bóng tối, quan sát từng động thái nhỏ nhất của Linh Đan. Cô bé này vẫn cứ ngốc nghếch như ngày xưa, phải chăng cũng vì cái dáng vẻ ấy mà Duy Minh thích nó? Nghĩ đến đây niềm tủi hờn len lỏi như muốn bùng phát trong cô! Cô ghét Linh Đan, ghét cái ngốc nghếch đó, ghét cái đáng yêu đó, ghét... Cô ghét tất cả những gì có ở Linh Đan, cô đổ kị với những thứ đó...

- Trúc Vy, là chị phải không?

...

- Đúng là chị rồi. Em biết chị đang ở đây, thậm chí là rất gần đây nữa!

...

- Bao nhiêu năm rồi chị vẫn ghét em đến thế sao?

- ...

- Em biết ngày đó chị bị oan, là anh Minh Minh đã trách nhầm chị. Em đã giải thích lại cho anh ấy hiểu, và anh ấy cũng đã hứa sẽ sang xin lỗi chị rồi, chị là chị không chịu gặp bọn em thôi...

Trúc Vy hơi sững sờ trước hàng loạt câu nói của Linh Đan. Nổi bần khoản không biết tại sao Linh Đan biết là do cô làm nhanh chóng thay thế cho cảm giác mất mát...

Duy Minh đồng ý xin lỗi cô...

Duy Minh đã muốn xin lỗi cô

Nhưng...

Cô không chịu gặp Minh Minh...

Trúc Vy đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất ấy sao?

- Sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến Minh Minh mất đi trí nhớ. Minh Minh có thể quên, nhưng em thì không. Với em chị luôn là người chị mà em yêu quý. Em không có chị gái, ngày đó và cả bây giờ nữa, em luôn mong muốn chị sẽ là chị gái của em, hoặc ít ra em cũng luôn coi là như vậy. Em rất tự hào về chị, công chúa!

Đừng!!!

Tiếng sấm rền vang như dội vào Trúc Vy muôn ngàn đợt sóng lớn. Cô thấy rối bời vô cùng. Cả trời đất như bắt đầu xoay chuyển. Linh Đan, cô ta đã biết hết tất cả sao?

- Chị à, chị đừng tiếp tục sai nữa. Dừng lại đi, trước khi quá muộn!

- Cái gì là sai? Cái gì là dừng lại? – Trúc Vy không chịu nổi nữa, từ trong bóng tối bước ra – Cô dựa vào cái gì mà nói chứ?

- Quả nhiên là chị, Trúc Vy.

- Cô...

Không ngờ những lời Rose nói lại là sự thật, tất cả những chuyện đều do Carroll, à không, bây giờ nên gọi là Trúc Vy chứ nhỉ, đứng đằng sau...

Nửa giờ trước...

- Cái gì?

- Cô đã nghe cả rồi đấy thôi.

- Công chúa, không thể nào... không thể nào...

Rose dùng ánh mắt khó hiểu nhìn tôi:

- Tại sao không thể?

- Công chúa với tôi không có thù oán gì, cô ấy sao lại hại tôi được, hơn nữa Carroll rất tốt...

- Là vì Danny!

- Minh Minh?

...

- Chị không cần phải thắc mắc tại sao em lại biết tất cả. – Tôi nhìn thẳng vào Trúc Vy, thấy rõ trong đôi mắt ấy đang chứa đựng rất nhiều cảm xúc hỗn độn – Em cũng không bao giờ nghĩ rằng chúng ta lại có ngày gặp nhau trong hoàn cảnh này.

- Trúc Vy nào chứ? Gọi tôi là Carroll!

- Năm xưa, tại khu vườn nhỏ ở Lâm Giang, có ba đứa trẻ chơi với nhau rất vui... Bé gái nhỏ nhất luôn mặc váy hồng, chỉ thích ngồi xích đu, cậu bé 7 tuổi, cùng một cô bé khác thì vui vẻ đẩy cho chiếc xích đu ấy lên cao.. lên cao mãi...

- Tôi ... không hiểu cô đang nói gì? Định kể chuyện cổ tích sao? Ha ha

- Đưa bé gái ngồi xích đu... là em, bé trai là Minh Minh, còn cô bé kia là...

- Thôi ngay đi! Tôi không muốn nghe...

- Là chị – Trúc Vy!

- Cô...

- Chị biết không, thực ra năm xưa em rất thích chơi với chị. Em không có chị gái, nên từ lúc chị đến với bọn em, em đã coi chị như chị gái của em rồi. Bây giờ nghĩ lại, ngày đó thật vui... Nhưng giờ chị thay đổi rồi...

- Ha ha! Cô nói nhiều như vậy là có mục đích gì chứ?

- Đến lúc này rồi mà chị còn muốn tiếp tục lừa dối mình và lừa dối mọi người nữa sao? Cái gì mà công chúa hiền lành tốt bụng? Cái gì mà công chúa trong sáng? Tất cả chỉ là cái vỏ bọc để che dấu con người thật của chị mà thôi, Trúc Vy!

Trúc Vy lại cười, và nụ cười ấy còn đáng sợ hơn tất cả những gì tôi có thể tưởng tượng về chị ấy...

- Đúng rồi! Thật không ngờ lại có người hiểu rõ tôi như vậy... Vui lắm, đúng không?

- Chị...

- Cô thì có gì tốt đẹp? Một con nhóc ngu ngốc, kém cỏi, không có gì nổi bật! Tại sao Duy Minh lại chỉ chú ý đến cô, trước thế, giờ cũng thế? Cô...

- Em không bằng được chị, về tất cả, nhưng cái em có mà chị không có chính là sự chân thành, là tình cảm thực sự. Em không bao giờ coi người khác là đồ – chơi!

- ...

Trúc Vy không nói gì, chúng tôi rơi vào một khoảng lặng, lặng đến ghê người. Linh cảm xấu trong lòng tôi dâng lên càng lúc càng nhiều. Sao tất cả lại thành ra thế này chứ? Không được rồi, phải tìm cách đưa Minh Minh ra khỏi đây thật nhanh!

- Chị với Minh Minh không phải là tình yêu, mà đơn giản chỉ là một sự chiếm hữu. Chị tự mặc nhiên cho rằng anh ấy là của chị, và khi anh ấy không yêu chị thì chị lại điên cuồng mà chiếm đoạt...

Tôi cố gắng nói, nói và nói thật nhiều, hi vọng chị ấy có thể tỉnh ra, hoặc ít nhất cũng rời trí một chút để chúng tôi có thể nhanh chóng rời đi. Nhưng có vẻ như tôi đã thất bại rồi...

- Còn cô? Cô có yêu anh ấy không?

Trúc Vy nhìn sâu vào mắt tôi, cái nhìn khiến tôi không thể trốn tránh. Mà có lẽ tôi cũng không còn tâm trí đâu mà trốn tránh nữa...

Tôi có yêu Minh Minh không? Thực sự có yêu không? Nếu không yêu, vậy tình cảm giữa hai chúng tôi rốt cuộc là cái loại tình cảm gì? Là tôi không chịu cố gắng cho tình cảm ấy, hay trái tim tôi đã trót lồi nhịp với một ai kia?

- Sao nào? Khó nói lắm đúng không? Thì ra cô cũng chẳng hơn gì tôi!

- Không phải!

- Vậy thì thử đi!

- Thử? – Tôi bất chợt liếc nhìn con dao sắc lạnh trong tay. Rose đã đưa nó cho tôi, trước khi đi. Tôi còn tưởng nó dùng để cắt dây trói cho Minh Minh. Đừng... đừng nói là chị ấy muốn...

- Chẳng phải Rose đã đưa cô con dao kia rồi sao? – Trúc Vy nhìn tôi đầy đắc ý – Nếu cô dám tự đâm nó vào mình, tôi sẽ để cho hai người đi, từ nay không làm phiền hai người nữa!

- Chị... chị điên rồi sao? Cái này liên quan đến mạng sống con người đó!

- Vậy là không yêu đúng không? Thế thì...

Trúc Vy lấy ra một chiếc bật lửa, và... đưa lại gần Minh Minh. Nãy giờ tôi cứ thấy có mùi gì đó kì kì, giống như... Tôi kinh hoàng nhìn chăm chăm vào Minh Minh... Là xăng !!!

- Ha ha ha – Trúc Vy bỗng cười điên dại – Thế nào? Đoán không ra đúng không? Người ta thường nói “anh hùng cứu mỹ nhân”, đáng tiếc Duy Minh là anh hùng, nhưng cô thì chẳng phải mỹ nhân. Chọn đi! Hoặc cô, hoặc Duy Minh!

- Chị...

Trúc Vy có vẻ không đùa, mà chính xác là chị ấy điên thật rồi! Chị ấy đang đặt cược, lấy tính mạng con người ra mà đặt cược! Một ván b

ài Tình- Yêu với cái kết đã rất rõ ràng... Tại sao con người lại cứ u mê trong tình cảm như vậy? Lựa chọn một con đường mà chính bản thân còn không xác định được hướng đi. Cố chấp thế để rồi được cái gì chứ?

Tôi thì không điên như chị ấy, bởi ít nhất lúc này đây, tôi phải biết yêu cầu ấy, việc làm ấy là hoàn toàn ngu ngốc! Cuộc đời đâu như phim truyền hình? Tự đâm vào mình... Đây là trò chơi trẻ con sao? Nhưng nếu không đáp ứng thứ “nhiệm vụ” điên rồ ấy, hậu quả sẽ như thế nào? Tôi lại nhìn Minh Minh...

- Có làm không?

Trúc Vy bắt đầu sốt ruột. Ánh mắt chị ấy nhìn tôi như chứa cả trăm ngàn con sóng lớn, giận dữ, phức tạp, và giờ đây... mù mờ. Chỉ sợ rằng chị ấy sắp mất hết lý trí rồi... Tôi không còn thời gian để mà suy nghĩ nữa... Dù tình cảm của tôi không đủ lớn để nói lên tiếng yêu với Minh Minh, nhưng thực sự trong tôi anh rất quan trọng. Có lẽ sự việc đến ngày hôm nay cũng là vì tôi, vì bản thân tôi mà ra. Quá khứ 13 năm trước, và hiện tại, tất cả đều có xuất phát điểm là tôi. Người Trúc Vy căm ghét là tôi, người cô ấy hận cũng là tôi, không phải anh hay một ai khác. Vậy thì, ngày hôm nay hãy để mọi chuyện kết thúc!

- Em chấp nhận! – Tôi quả quyết – Nhưng chị phải đưa Minh Minh ra khỏi đây, đưa anh ấy đến bệnh viện. Anh ấy... hình như... không ổn rồi...

- Được thôi!

- Thực ra tình cảm của em với chị, trước giờ không thay đổi. Tiếc rằng nỗi đố kỵ ganh ghét trong lòng chị quá lớn, nên dù cố gắng thế nào em cũng không thể bước chân vào trong trái tim chị, sự chân thành của em cuối cùng vẫn không thể đánh tan những cái xấu xa đang ăn mòn con người tốt đẹp của chị. Có thể chị sẽ không nghe những lời này, không muốn nghe những lời này, nhưng đây là những tình cảm tự đáy lòng em, và không biết sau này em còn cơ hội để nói ra nữa hay không. Nếu thời gian có thể quay trở lại, chúng ta hãy làm chị em tốt của nhau nhé!

“Phập!”

Con dao găm sâu vào bụng tôi, đau nhói! Và tôi khụy xuống... trong sự ngỡ ngàng của Trúc Vy...

- Cô... cô...

- Chị hứa rồi đấy, chị phải đưa Minh Minh ra khỏi đây...

- Không! Không!!!

Trúc Vy ôm đầu, chạy đi. Hình như chị ấy đã khóc...

...

- Judy!

Ryan, là anh ấy, cuối cùng anh ấy cũng đã đến rồi...

- Em đang làm gì vậy hả?

- Anh... lo lắng cho em?

Máu ở vết thương chảy ngày càng nhiều, nhưng ở trong vòng tay Ryan, không hiểu sao tôi lại chẳng thấy đau. Anh ấy lo lắng cho tôi, đúng rồi, anh ấy vẫn quan tâm đến tôi...

- Nào, bình tĩnh nhé, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay bây giờ, em sẽ không sao đâu! – Ryan dường như không để ý đến câu hỏi của tôi, cứ thế định bế tôi lên.

- Từ từ đã... anh chưa trả lời câu hỏi của em...

- Em... được rồi, anh vẫn luôn lo lắng cho em, luôn nhớ em, nhớ đến phát điên đấy! Tại sao em lúc nào cũng ngu ngốc nghếch như vậy chứ?

- Anh... anh có yêu em không?

Đúng vậy, tôi ngu ngốc, thực sự rất ngu ngốc, cho nên mới không nhận ra tình cảm của mình. Ryan, người con trai luôn ở bên tôi, là hình bóng khắc sâu trong trái tim tôi. Đến giờ phút này thì không còn phải băn khoăn gì nữa, người tôi yêu chính là anh! Giá mà tôi nhận ra sớm hơn, giá mà tôi có thể nói yêu anh... Tệ thật! Tôi... vẫn luôn chậm chạp, vẫn là kẻ theo sau chính cảm xúc của mình...

Nhưng mọi cảm giác mất mát trong tôi vụt tan biến trong giờ phút anh nói yêu tôi. Tình cảm của tôi được đáp lại... Chỉ tiếc là không kịp nữa rồi...

Mọi thứ trước mắt tôi tối sầm lại... Ánh mắt lo lắng của Ryan, vòng tay ấm áp của anh...

” Anh yêu em ! Rất yêu em !”

Câu nói này nhất định tôi sẽ mãi ghi nhớ...

“Ryan, em cũng yêu anh...”

Có phải là dấu chấm hết cho tất cả?

Part 3: Đoạn kết cho tất cả

3.3. Tỉnh lại

Tôi từ từ hé mắt. Một màu trắng! Thiên đường? Tất nhiên, chứ không là địa ngục chắc! Tôi thề là trước giờ không có ăn ở thất đức đâu nha, cho nên chắc chắn đây là thiên đường rồi. Hà hà, bình thường đọc tiểu thuyết thấy mấy nhà văn thường nói Thiên đường màu trắng, không ngờ đúng thật! Cơ mà... sao Thiên đường lại có quạt trần nhỉ? Nó còn quay quay nữa kìa. Tôi định đưa tay lên dụi mắt, nhưng mà hình như tay tôi đang bị ai đó nắm rất chặt, không tài nào rút ra được. Nặng nề, ảm ảm... Tôi khó nhọc quay đầu.

- Ryan?

Trong vô thức tôi bỗng bật lên cái tên này, cái tên mà ngay cả khi đã buông xuôi tất cả tôi vẫn cố ghi nhớ. Có cái gì vẫn không đúng... Đây là thiên đường mà, sao Ryan lại ở đây được chứ? Tôi ào giác chẳng? Nhưng mà, dù có là thế đi chăng nữa, tôi cũng muốn sẽ không bao giờ tỉnh lại. Ít nhất tôi vẫn có anh bên cạnh như trước đây. Tỉnh lại, biết đâu tôi sẽ chỉ còn lại một mình...

- Judy, em tỉnh rồi!

Ryan đột nhiên tỉnh lại, đứng bật dậy, ánh mắt không giấu nổi sự vui mừng. Hơi ảm rồi khỏi bàn tay khiến tôi có chút hụt hẫng.

- Vâng...

Đúng là tôi tỉnh rồi, tỉnh thật rồi. Sẽ chẳng còn ai bên cạnh tôi nữa. Thiên đường tuy đẹp, nhưng cô đơn quá...

- Judy, Judy! Em không ổn chỗ nào sao? Nhìn anh đây, em... còn nhớ anh là ai không?

- Ryan...

- Đúng rồi! Em ở đây, anh đi gọi bác sĩ!

- ...

Tôi chẳng nói gì thêm, cứ để anh chạy đi như thế. Không phải tôi chảnh, nhưng thực sự đúng là cũng chẳng còn tí hơi nào để mà nói nữa. Bụng đau, cả đầu cũng đau luôn. Một thật! Cứ tưởng lên đây rồi thì người phải nhẹ nhàng và quên hết cảm giác đau chứ nhỉ? Mà ở đây cũng thật là tân tiến nha, có cả bác sĩ. A!!! Đầu tôi cứ xoay vòng vòng lên, chẳng hiểu mô tê gì cả???

~~~~

Sau khi bác sĩ đã kiểm tra tổng thể một lần nữa cho Judy và thông báo kết quả, tôi mới thực sự yên tâm. Em đã qua cơn nguy hiểm, chỉ là mới tỉnh lại sau cơn hôn mê dài nên có một số chuyện chưa thể trở lại bình thường. Khỏi cần nói tôi cũng biết ông ấy muốn ám chỉ đến suy nghĩ của em. Lúc mọi người đến thăm khám, em mở to mắt, còn luôn miệng nói đây là Thiên đường, khiến tất cả được một phen tá hỏa. Em trước giờ vẫn ngốc nghếch như vậy, chỉ là sự việc lần này khiến em có chút... ngốc nghếch hơn nữa thôi. Được rồi, từ từ rồi tôi sẽ điều chỉnh lại cái đầu nhỏ kia.

Trên đường từ viện dưỡng bệnh về, tôi chợt đi qua phòng bệnh của Danny. Cậu ấy vẫn hôn mê như thế, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Các bác sĩ hàng đầu đều đã được gia đình Danny mời đến, nhưng tất cả đều lắc đầu. Cú đánh sau đầu cậu ấy hơi mạnh tay, vô tình tạo nên một cục máu tụ chèn lên dây thần kinh ý thức của cậu ấy. Vị trí máu tụ quá nguy hiểm, phẫu thuật hay xạ trị, mọi biện pháp đều không thể can thiệp. Nó có thể tan hay không, và Danny có thể tỉnh lại hay không còn phụ thuộc vào bản thân Danny, cơ thể và ý thức của cậu ấy. Nhìn những thứ ông dây chằng chặt trên người Danny, tôi không khỏi đau lòng. Judy đã tỉnh lại, nhưng Danny... Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ?

Cả Royal đang náo loạn cả lên. Không chỉ Danny và Judy gặp chuyện, ngay cả Carroll, cháu gái yêu của chủ tịch cũng không hiểu vì lý do gì mà trở nên trầm cảm nặng, gần như mất hết ý thức. Gia đình đã cho cô ấy sang Anh Quốc chữa trị. Cùng lúc Học viện xảy ra bao nhiêu chuyện khiến mọi người hoang mang. Nhưng chuyện ở đó thế nào tôi cũng không còn thời gian và hơi sức đâu quan tâm nữa. Trước mắt phải lo cho cô ngốc kia, và cả Danny nữa. Mong sao mọi chuyện mau chóng qua đi...

~~~~

- Ngoan, ăn đi nào.

Mặc cho Ryan ngọt ngào dỗ dành, tôi kiên quyết mím môi quay đi. Gì chứ, cháo tím sao? Ôi cái cuộc đời này !!! Tôi ghét nhất là ăn nó. Bỏ thì bỏ thật, nhưng mà hồi quá! Hôn nữa tôi cũng đã cố gắng nuốt nó lần thứ ba rồi mà. Là ba lần đó !!! Tôi có phải trẻ con lên năm đâu mà phải dỗ dành ăn cho hết bát cháo thế này? Nhìn xem, đã có mấy ánh mắt hiếu kì của các chị y tá nhàn rỗi lấp ló ngoài cửa phòng bệnh rồi kìa.

- Em đã ăn rồi mà, no lắm rồi, không ăn nữa đâu!

- Ăn thế mà no được sao? Bác sĩ dặn nếu em cứ không chịu ăn thì chúng ta sẽ còn phải ở lại đây dài dài đấy.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhì gì cả, hay là em muốn anh dùng đến cách khác để giúp em ăn?

- Cách gì?

Chỉ cần có thể giúp tôi nuốt tiếp được cái thứ hồi hám kia, có bảo tôi làm gì cũng được! Nhưng mà, suy nghĩ ấy của tôi còn chưa kịp hình thành đã bị bóp nghẹt ngay từ trong trứng nước, khi tôi thấy khuôn mặt Ryan đang ngày càng gần mình hơn. Gần đến nỗi tôi còn nghe thấy cả hơi thở hương bạc hà của anh.

- Anh... anh định làm cái gì đó?

Một cái hôn nhẹ lên má tôi, rồi Ryan bật cười.

- Nếu em còn không chịu ăn, anh sẽ làm thế thật đó!

- Em ăn, ăn ngay đây!

Dĩ nhiên tôi biết Ryan sẽ chẳng bao giờ làm “cái gì đó” với tôi cả, và dĩ nhiên “cái gì đó” của anh sẽ không phải là cái tôi đang nghĩ. Nhưng mà... ôi cái đầu đen tối này!!! Sao nó cứ suy diễn đi đâu thế này?

~~~~

Ánh mắt đau xót khi nhìn vào giường bệnh của Judy chẳng những không khiến tôi khó chịu, trái lại còn làm tôi thêm đồng cảm với em hơn. Cô bé yếu đuối này chắc hẳn đã phải rất cố gắng cầm cự cho đến khi tôi kịp đến. Dù sao với em Danny vẫn là một người đặc biệt. Nếu không có tôi, và khoảng thời gian 13 năm ấy, biết đâu họ đã chẳng thành một đôi? Nhưng cuộc đời lại không tồn tại những cái “biết đâu” ấy. Có lẽ mọi chuyện đều do ông trời sắp đặt. Ông đã mang Judy đến cho tôi, và tôi nhất định sẽ trân trọng, không bao giờ để tuột mất em một lần nữa. Còn Danny, mong rằng sẽ có một người con gái khác hẳn gần trái tim cho cậu ấy.

- Anh ấy bị thế này bao lâu rồi?

- Tính đến giờ đã là hơn nửa tháng rồi.

- Nghĩa là từ khi đó sao?

- Ủ... Vậy anh ra ngoài trước, em cứ ở lại với Danny đi. Khi nào muốn về thì gọi anh.

- Uhm.

Tôi nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa phòng bệnh, rồi xoay người bước đi. Trong đó là hai người vô cùng quan trọng với tôi. Tôi không muốn nói là nhất, bởi nếu vậy trên đời này sẽ có bao nhiêu thứ gọi là nhất chứ? Chỉ biết rằng tôi có thể làm tất cả vì hai người đó, thật đấy! Vì những người mà tôi thực sự thương yêu...

~~~~

- Tại sao anh không hỏi em đã nói gì với Minh Minh? – Tôi giữ cho xe lăn dừng bánh, quay đầu hỏi Ryan. Sự yên lặng nãy giờ của anh thật khiến tôi có cảm giác như anh đang giận gì tôi.

- Nếu muốn em sẽ nói cho anh, còn không anh hỏi chẳng phải sẽ khiến em khó xử sao?

- Em...

Ryan luôn hiểu tôi, và luôn nghĩ cho tôi. Lựa

chọn người đàn ông này, với tôi quả thực là một sự quyết định đúng đắn. Và dù có không phải đi chẳng nữa, tôi vẫn sẽ không hối hận về quyết định của mình. Nhưng dĩ nhiên sẽ chẳng bao giờ có cái “nếu” ấy xảy ra.

- Em đã nói với Minh Minh, rằng xin lỗi anh ấy, vì cuối cùng em đã chọn anh. Em không phủ nhận tình cảm anh ấy dành cho em, mà thực sự em rất trân trọng tình cảm ấy. Nhưng tình cảm vốn không phải chuyện có thể miễn cưỡng, và tình yêu thì lại càng không. Nó ích kỉ, và chỉ có một sự lựa chọn duy nhất. Anh là người em yêu. Em hi vọng rồi sẽ có một người con gái khác thay em yêu anh ấy...

- Em không ngốc chút nào đâu Judy.

Ryan mỉm cười nhìn tôi. Cũng tự nhiên tôi nắm lấy tay anh, kéo lại, cảm nhận hơi ấm ấy phủ lấy đôi vai mình. Để đổi lấy cái ôm này, tôi đã phải đặt cược đến cả mạng sống của chính mình.

- Không, thực sự em rất ngốc. Vì ngốc nghếch như thế nên mãi vẫn không nhận ra tình cảm của mình, chút nữa còn đánh mất anh. Nếu không phải ngày hôm đó, nếu không phải là con dao ấy em đã...

- Đừng nói nữa – Vòng tay Ryan khẽ siết chặt lấy tôi – Từ sau không bao giờ cho phép em hành động nguy hiểm như thế nữa, tuyệt đối không!

- Uhm

Gió hiu hiu thổi, mang lại một chút lạnh cuối thu.

Trên con đường nhỏ ven hồ, hai cái bóng nhỏ quện lại với nhau, như thể chỉ cần buông lỏng là sẽ mất nhau mãi mãi...

Họ đang tận hưởng hạnh phúc của mình, một hạnh phúc không quá khó khăn nhưng cũng chẳng dễ dàng.

Vòng tay ấy, nụ cười ấy hòa trong chút nắng chiều duy nhất còn sót lại, không sớm nhưng cũng đủ để hai trái tim sưởi ấm cho nhau.

Đôi khi, vậy là đủ.

Trong mắt họ, giờ chỉ còn lại hình ảnh của người kia.

Thời gian, như ngừng trôi...

Bởi vì có em, cô gái à

Thế giới của anh giờ đây tỏa sáng hơn bất kì ngôi sao nào trên bầu trời...

...

Bởi vì có em, cô gái à

Thế giới đã cho anh tất cả để anh có thể tồn tại...

Bởi vì có em, anh sẽ ở đây, anh sẽ tồn tại...

3.2 . Vĩ thanh

5 năm sau...

Năm năm, quãng thời gian không dài nhưng cũng đủ để nhiều thứ đổi thay...

Caroll cuối cùng cũng đã hồi phục và đến nhận lỗi với chúng tôi. Thì ra chuyện lần đó là do cô ta đứng đằng sau. Tôi đã vô cùng tức giận, tự thấy mình không đủ bao dung để có thể bỏ qua. Vì cô ta Danny mới ra nông nỗi ấy. Vì cô ta Judy của tôi suýt mất mạng. Vì cô ta tất cả rồi tung lên. Điều là vì cô ta... Nhưng Judy ngốc nghếch của tôi thì không thể. Khi Caroll đến, cô ấy im lặng từ đầu đến cuối cuộc gặp, im lặng cho Caroll nói, im lặng cho tôi trách cứ cô ta. Và cuối cùng, rất nhẹ nhàng, cô ấy chỉ nói một câu: "Em đã tha thứ cho chị từ lâu lắm rồi!". Sau này khi hỏi lại tôi mới biết hóa ra có những chuyện không hề như mình nghĩ...

Rei, cô bạn thân của Judy, không ngờ lại thành đôi với Billy. Khi hai người họ đến đưa thiệp cưới, khỏi nói Judy đã ngạc nhiên đến thế nào. Cô bé ngốc nghếch ấy thậm chí còn "đá văng" anh bạn kia ra, hung hăng hỏi anh ta có phải bắt nạt, đe dọa hay uy hiếp để Rei phải cưới mình không. Billy còn chưa kịp thanh minh, Judy đã ngay lập tức kể tội cậu ta, nào là trắng hoa, nóng nảy, thiếu suy nghĩ... rồi kết luận Rei mà lấy cậu ta chắc chắn phải chịu thiệt thòi. Thật là... làm mọi người khó xử theo. Cô ấy cứ giữ mãi thái độ ấy cho đến khi Rei đứng ra tuyên bố đồng ý: "Chúng mình yêu nhau và muốn kết hôn, thế thôi. Không có sự dọa nạt, uy hiếp hay hợp đồng gì ở đây cả!". Tôi từ đầu chí cuối vẫn chẳng nói được gì, Judy choàng tỉnh nhìn chăm chăm hai người họ, mà hai "đương sự" kia thì vẫn "tĩnh tử" nắm chặt tay nhau. Đùa, chúng tôi đâu có định chia rẽ hai người?

Nói cũng thật là dài, nhưng biết làm thế nào khi mà bà xã yêu dấu của tôi còn những hai cô bạn thân, mà cả hai người họ đều... "vô cùng chuyện" @@ Nếu như Rei – Billy là cặp đôi gây bất ngờ nhất thì anh chàng trợ lý của Billy – Wade và cô bạn Lia kia mới thực là cặp rắc rối nhất. Cụ thể là Lia theo đuôi Wade, hay Wade kiên quyết muốn lấy Lia, cho đến giờ còn gây "tranh cãi". Yêu nhau gần bốn năm trời mà bao giờ đưa thiệp hồng cũng chưa rõ, lại suốt ngày cãi nhau. Có vẻ như hai cái người đó giống khắc tinh của nhau hơn là một cặp tình nhân... Haizzz còn Susan, cô gái này là tin đồn số 1 của chủ nghĩa độc thân! Susan tốt nghiệp trước Judy 1 năm, rồi lại học tiếp chương trình cao học bên Pháp. Bây giờ khi mà tất cả đều đã ổn định cuộc sống thì cô gái lạnh lùng đó vẫn còn đang vì vu bên trời Âu không hẹn ngày về. Khỏi nói Judy "đau đầu" về cô nàng này thế nào, nhưng mà đâu vẫn hoàn đấy. Susan đã lựa chọn con đường này, vậy hãy để cô ấy tiếp tục bước đi. Cha tôi từng nói rằng vì tin tưởng vào vị tiểu thư này nên ông mới quyết định giúp đỡ Trịnh gia. Một KA lớn mạnh ngày nào đã quay trở lại với thị trường, không chỉ trong nội địa mà còn vươn ra hàng hải. Đúng là kì tích, mà hơn ai hết tôi hiểu tất cả đều nhờ cô gái nhỏ đang mãi mê với sách vở kia.

Mà nói đến KA thì có lẽ cũng nên nói về cả Thái gia. Chùm công ty lớn nhỏ với những hoạt động phi pháp hiện đang bị cơ quan kinh tế vào cuộc điều tra, sớm muộn gì mọi chuyện cũng sẽ được đưa ra ánh sáng. Thái gia nháo nhào cả lên, lớn bé thì nhau vơ vết chút tài sản trước khi bỏ chạy khỏi đó. Có lẽ bây giờ người duy nhất trong Thái gia được thanh thân chỉ có Carroll. Thực ra cũng không nên quá kì thị với cô gái này, vì suy cho cùng Carroll cũng là bởi thứ tình yêu chiếm hữu ích kỉ và sự giáo dục hà khắc độc đoán của mẹ làm cho mờ mắt. Cũng may còn có Justin ở bên lúc này. Chúng tôi đều không rõ anh chàng này từ đâu mà ra, nhưng nhìn cách anh ta chăm sóc cho Carroll cũng đủ biết tình cảm anh ta dành cho Carroll lớn như thế nào.

Nói chung thì có vẻ như mọi chuyện đều tốt đẹp. Tôi và cô ngốc Judy cuối cùng cũng đến được với nhau, hiện tại chúng tôi đang chờ đợi sự chào đời của đứa con đầu lòng. Người duy nhất tôi còn băn khoăn là Danny thì cậu ấy giờ đây cũng đã vượt qua tất cả. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được buổi chiều hôm ấy, tại rừng phong...

- Cậu biết tại sao tôi lại gọi cậu ra đây không?

- Mình nghĩ vẫn là nên để cậu tự nói lý do thì hơn – Tôi chậm rãi đi nhẹ mấy chiếc lá dưới chân. Dù không nhìn Danny nhưng rõ ràng tôi vẫn cảm nhận được nỗi buồn cố giấu trong lòng cậu ấy. Danny cứ như vậy, cả tôi và Judy đều có cảm giác tội lỗi.

- Cậu rất yêu Đan Đan?

- Phải, mình rất yêu cô ấy.

- Ryan, cậu biết không, rừng phong này, thực ra là nơi mình định tổ chức một sinh nhật thật đặc biệt cho cô ấy, và cũng để một lần nữa khẳng định tình cảm của mình. Mấy ngày đó cậu tránh mặt Đan Đan, mình hiểu cậu đã biết chuyện của bọn mình. Tình cảm của cậu với Đan Đan, không phải mình không biết, chỉ là mình vẫn tin cô ấy luôn là của mình. Nhưng... – Danny dừng lại một chút rồi tiếp tục – Thiếu vắng cậu cô ấy như buồn đi hẳn, thỉnh thoảng còn rất trầm tư. Mình đã rất lo lắng, nhưng vẫn tự biện minh rằng chỉ là cô ấy đang nhớ một người bạn, một người anh trai thôi. Và vì thế mới có buổi tiệc sinh nhật nhỏ nhỏ ấy ở đây. Tổ chức sinh nhật là chuyện nhỏ, biết được tình cảm thực sự của Đan Đan mới là mục đích chính. Không ngờ cuối cùng lại thành ra thế này.

- Cậu...

- Ngày hôm ấy khi nghe Đan Đan nói xin lỗi, mình hiểu mọi chuyện đã kết thúc. Sau cùng người cô ấy chọn vẫn là cậu mà không phải mình. Thực sự mình rất đau, nhưng mình hiểu cô ấy và mình tôn trọng quyết định của cô ấy. Ryan, cậu có thể mang lại hạnh phúc cho Đan Đan, phải không?

- Chắc chắn là như vậy! Mình nhất định không để mất cô ấy một lần nữa. Thật tình cờ, hôm sinh nhật cô bé ngốc đó, mình cũng có ý định giống cậu, muốn khẳng định lại một lần nữa tình cảm cuối cùng của cô ấy.

- Chúng ta vẫn rất hiểu nhau, Ryan.

Hai chúng tôi cùng cười, thật thoải mái, như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Mọi khúc mắc day dứt cuối cùng cũng được giải quyết, cho dù với Danny mà nói... Cậu ấy đã lùi bước, để nhường lại hạnh phúc này cho chúng tôi. Vì vậy, tôi nhất định phải trân trọng hạnh phúc này, trân trọng Judy, người con gái tôi nguyện yêu thương đến hết cuộc đời này...

- Này anh ơi, cái đèn kia treo hơi lệch rồi, chỉnh lại hộ em một chút!

...

- Em mang lọ hoa này sang bên kia nhé.

...

- Còn nữa, chỗ này... chỗ này...

...

“Thật là... không ngờ lại mệt thế này! Biết vậy cứ nghe lời chồng yêu cho rồi...”

Tôi vừa âm thầm than vãn, vừa căng mắt xem xét xung quanh. Đây là buổi họp báo ra mắt cuốn tự truyện đầu tay của tôi, hôm qua vì háo hức quá mà tôi nặng nề đòi tự mình chuẩn bị tất cả, Ryan nói thế nào cũng không chịu nghe. Giờ thì hay rồi...

- Mệt không bà xã?

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay thế này @@. Tôi thờ dài lần thứ n, mặc cho Ryan vòng tay qua ôm mình, cái đầu không yên vị còn cọ cọ trên vai nữa. Tư thế của chúng tôi lúc này đúng là...

- Mệt! Biết vậy...

- Nghe lời anh từ sớm có phải hơn không

- ... Nhưng mà cũng sắp xong rồi hi hi

- Còn cười được nữa, em cứ thế này tiểu bảo bối của anh một thì sao?

“Tiểu bảo bối”? Hờ hờ, sao tôi lại quên cơ chứ!!! Tôi vội nhìn xuống cái bụng tròn vo của mình, xoa xoa nó nhẹ nhàng:

- Con à...

- Có muốn diễn bài ca gia đình thì đề nghị hai người về nhà đóng cửa nhé! “Em yêu” làm anh ghen đấy!

- Ôi trời Rei!!!

Tôi giật mình quay lại... Rei! Đúng là cô ấy rồi !!! Hai năm, đã hai năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau. Tôi rời khỏi vòng tay Ryan, nhanh chóng chạy lại phía Rei. Giữa lúc chúng tôi chuẩn bị màn “tình thương mến thương” cảm động thì...

- Ai ...

- Ui ...

- Judy/Rei! Em không sao chứ?

Dĩ nhiên lúc ấy hai ông chồng yêu quý của chúng tôi vội vã chạy đến, và chúng tôi thì on trời đều không có “thương tích” gì. Bạn sẽ hỏi vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, và tôi, thật là xấu hổ khi phải nói rằng không phải tôi và Rei va vào cái gì mà chính xác là hai cái bụng của chúng tôi tranh quyền “tình cảm” trước. Hai cái đứa trẻ này coi chừng chưa ra đời mà đã thân nhau lắm!

- Rei, cái bụng của cậu...

- Ồ...

Rei hơi ngập ngừng, hai má còn ửng đỏ lên nữa. Ôi trời đất quý thần ơi, từ khi chơi với nhau đến giờ tôi chưa từng thấy Rei xấu hổ hay ngại ngùng, vậy mà bây giờ, thật chẳng khác nào một cô gái mới lớn lần đầu giới thiệu bạn trai. Buồn cười ghê! Cả khi

Rei dùng dùng tuyên bố kết hôn với Billy cô ấy cũng không chút e thẹn, khiến tôi cố gắng mãi cũng không thể tin nổi. Xem ra cái tên Billy này đã làm cho hooomon “nữ tính” của Rei quay lại rồi.

- Tôi đã nói cô ấy không nên về rồi mà cô ấy đâu có nghe – Billy chung ra bộ mặt “bất lực” nhìn Rei – Hơn tám tháng rồi mà còn ngồi máy bay cả mấy tiếng đồng hồ.

- Hơn tám tháng? – Tôi giật mình, như vậy là còn hơn tôi gần nửa tháng – Nhiều vậy mà còn về, Rei!

- Judy nói mình nhất định phải về mà.

- Cậu đâu có nói... Nếu biết mình đã không cho cậu về.

- Nhưng mình đã về rồi...

- Vậy thôi chúng ta bàn chuyện tương lai đi.

- Chuyện tương lai?

”Buổi họp báo chuẩn bị bắt đầu, đề nghị mọi người vào chỗ của mình”

Tiếng loa vang lên bất ngờ cắt ngang câu chuyện của chúng tôi. Haizzz thôi được rồi, tương lai còn dài, chúng tôi còn có thể bàn sau được. Vậy là tôi, tác giả cuốn tự truyện “H...o...t boy? Rắc rối đấy, chạy mau!” hứa hẹn sẽ “làm mưa làm gió” giới trẻ vô cùng vinh dự đi lên trước hàng chục ống kính phóng viên.

Nhìn vợ yêu tự tin như vậy, trong lòng tôi thực sự hạnh phúc. Cô bé ngọc ngà nào giờ đã trưởng thành hơn, vững vàng hơn, tuy rằng... cũng không bớt ngọc đi được chút nào. Nhưng mà thế thì sao chứ, ngày trước cũng vì sự ngọc ngà đến đáng yêu ấy tôi mới đem lòng yêu em cơ mà?

Và dường như niềm vui này không chỉ mình tôi hưởng thụ...

- Danny!

Phía bên kia, ngay cạnh cửa ra vào chẳng phải là Danny đó sao? Hai hôm trước khi gọi điện mời, cậu ấy nói đang dờ dặt công việc bên Thụy sĩ, vậy mà giờ đã ở đây rồi.

- Ryan !

Đáp lại tôi, Danny mỉm cười. Một cái ôm thật chặt có lẽ chưa thể đủ cho cuộc trùng phùng này, nhưng ... hai người đàn ông trưởng thành mà ủy mị quá có phải sẽ rất buồn cười không? Hơn nữa “tàng băng di động” kia cũng không phải người tình cảm đến mức như vậy.

- Lâu rồi không gặp.

- Ủ, cũng gần nửa năm rồi.

Danny dường như thay đổi khá nhiều, về ngoại hình, cách nói chuyện, và ... cả nụ cười. Những thay đổi bên ngoài tôi có thể hiểu được vì giờ cậu ấy đang điều hành cả tập đoàn lớn mạnh của Đặng gia, đương nhiên không thể mãi như chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi “lạnh như băng” được, nhưng còn sự thay đổi từ bên trong ... Ánh mắt cậu ấy luôn ẩn chứa một niềm hạnh phúc ngọt ngào, dù cho có cố gắng giấu nó đi ... Giấu?! Tôi chợt dòi sự chú ý sang cô gái đi cùng Danny, giờ vẫn đang đứng cạnh cửa ra vào, chăm chú nhìn lên phía Judy.

- Cô gái đi cùng cậu ...

- Cô ấy ... là người yêu mình.

- Hà? Tốt quá rồi, vậy mau gọi cô ấy vào đây thôi!

...

Buổi họp báo kết thúc thành công. Nhưng thứ gọi là “siêu phẩm” của bà xã ngốc kia thế nào thì đến giờ tôi vẫn chưa được biết ==” Judy nói tôi phải tự mình mua sách về đọc, để ... ủng hộ ?! Ủng hộ thì đương nhiên tôi sẽ làm, nhưng mà lần này tôi lại có cảm giác hình như Judy đã viết gì đó “không – đúng – sự – thực” về tôi chăng???

...

Mấy người chúng tôi đã hẹn nhau đi ăn uống một bữa mừng ngày gặp lại, chỉ tiếc rằng đến phút cuối lại xảy – ra – chuyện ...

...

- Billy! Em ...

Nhìn thấy Rei mặt mày xám ngoét, túa mồ hôi. Billy cũng đâm hoảng, vội đỡ lấy bà xã:

- Em sao thế? Đau ở đâu sao?

- Em ...

- Đồ ngốc này ! – Tôi đâm nhẹ vào vai Billy – Vợ cậu sắp sinh rồi!

- Cái gì? Mau!!! Chúng ta đến bệnh viện!

Có thể nói đôi vợ chồng này là “thần gió” không nhì, vì ngay sau đó, Billy lập tức bế bổng Rei và chạy đi như- bay ... Xem ra cậu ấy vui quá rồi kia.

- Ryan ...

Nghe giọng nói yếu ớt quá Judy, tôi giật mình quay lại.

- Em ... hình như cũng sắp sinh rồi ... aaaaaaaa

...

Lời của tác giả:

Chắc các bạn đều biết sau đây hai cô nàng của chúng ta sẽ sinh con, và câu chuyện đến đây là kết thúc. Haizzz nhưng mà tôi là cứ hay dài dòng, nên thôi, lại kể thêm cho các bạn nghe “giai thoại” về cuộc vượt cạn này của họ vậy. =.=” Nhưng dĩ nhiên tác giả phải có lý do ... Ừ thì vì về sau, cái sự cho ra thế hệ tương lai này của họ đã trở thành một kỉ niệm đáng nhớ cho các bác sĩ ngày hôm đó ...

Trước cửa bệnh viện, hai chiếc giường đẩy nhanh chóng được chuyển ra, cho hai sản phụ sắp sinh. Mà hình như họ biết nhau, à không, chắc phải là thân thiết lắm thì phải, vì người phụ nữ mặc chiếc váy bà bầu màu hồng cứ nắm chặt lấy tay người phụ nữ nằm trên chiếc giường kia, quên cả đau đớn mà nói và nói liên hồi. ==”

- Bác sĩ, phòng sinh số 1 chỉ còn lại 1 giường cho sản phụ!

- Vậy chuyển một người sang phòng số 2!

- Vâng!

Và thế là “bất đắc dĩ” hai cô gái phải tách nhau ra.

- Không được! Tôi muốn nằm cùng phòng với Rei!

- Chị nên giữ hơi sức của mình, phòng chúng tôi đã hết giường.

- ...

Judy ái ngại nhìn mọi người rồi không nói gì nữa. Nhưng đến gần cửa phòng, đột nhiên cô gọi lớn:

- Rei! Nếu chúng ta sinh một trai một gái, nhất định phải làm thông gia!!!

Rei bật cười dù đang đau đớn. Các y tá thì vội vã đẩy nhanh chiếc giường của sản phụ “nói nhiều” này vào phòng sinh. Bác sĩ đứng ở cửa không khỏi hồ nghi, cô gái này có phải đúng là sắp sinh không? Còn Ryan ... thì chỉ biết cười khổ. Bà xã anh, đi đâu cũng đòi làm thông gia, vậy thì hai người sẽ phải sinh bao nhiêu đứa đây?

***** THE END *****

Bạn đang đọc truyện *H...o..t Boy ? Rắc Rối Đây, Chạy Mau!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.